

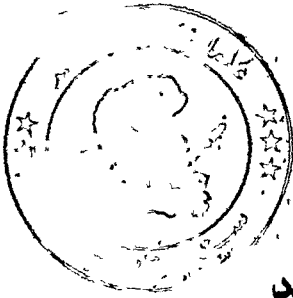
سندھ کی تاریخ و ثقافت

سید ایوب

سنڌ متحده محاذ

ون يونٽ

جي، ايم، سيد

پاران - سنڌ يونٽ پرست
پبليڪيشن ڪراچي
سنڌ

محب سید، محترم جی. ایم. سید صاحب چا قصنیف کیل ڀیا کتاب

- مجال مانجهندن جو تعلیمی ۽ تنظیمی پروگرام (چپیل).
- عدالتی کاتي کان انتظامی کاتي کي جدا ڪرڻ.
- (علي محمد شاه راشديءَ جي مدد سان لکيل) - (چپیل).
- "نئين سنڌ لاءِ جدوجهد" ۽ جلد ٽي چاڻا (چپیل)، ڇڪو ٻوھ ضبط ٿيو.
- "مقامي لطيف" (چپیل).
- "موجوده سياسي مسئلا": قوميت، زبان، مسلم ليگ ۽ سنڌ جي مسئلن تي مضمونن جو مجموعو (چپیل)، ڇڪو ٻوھ ضبط ٿيو.
- "مٿاري ۽ سنائي سيدن جي تاريخ ۽ شجرا" (اڻ چپیل).
- شاهه عبداللطيف ڀٽائيءَ جون ڪهاڻيون (چپیل).
- "رهاڻ": سيد ميران محمد شاه جي ڪين لکيل خطن تان چونڊيل خطن جو مجموعو (اڻ چپیل).
- "جنب گذاريم جن نئين" - جلد (چپیل).
- پنهنجي ڪهاڻي پنهنجي زباني — پنج جلد (اڻ چپیل).
- اسلام جا ٻه تبصرو (اڻ چپیل).
- "بزم صوفيائي سنڌ" جي آئين ڪراچيءَ ۽ ڪانفرنس ۾ پڙهيل ست خطبا (چپیل).
- "ساهڙ جا مينگار"، علامه آءِ. آءِ. قاضي جي ڪين لکيل خطن جو مجموعو (چپیل).

* * * *

ڀينٽ پرنٽرس — ڪوڪر محلو، حيدرآباد سنڌ.

[ايڊيشن: پهريون
پڇيڙو]

نومبر ۱۹۶۹ع
۱۹۸۷ع

ڪاپيون: ۳۰۰ هزار
هڪ هزار

ملم ۱۸۰ دار آهن، روپيه

سمنديت پرست پبليڪيشن

سيڪريٽري، سنڌ متحده مجاز، مرڪزي آفيس،
اڀيون چا پوءِ؛

الخليل بلڊنگ، قاضي عبدالقيوم، روڊ،

حيدرآباد، سنڌ.

”زينت پرنٽرس“، ڪوڪر محلو،

حيدرآباد سنڌ.

چينڊڙو:-

عرضِ ناستو

ون يونٽ جو مسئلو بنگال، سنڌ، سرحد ۽ بلوچستان جي رهاڪن لاءِ بيحد اهم مسئلو آهي. ان ڪري لازمي هو ته هڪ اهڙي تصنيف پيش ڪئي وڃي، جنهن ۾ انهيءَ مسئلي متعلق خاص طور سنڌي قوم لاءِ صحيح رهبري موجود هجي. اهو تاريخي فرض، محترم جناب جي. ايم. سيد صاحب کي وڌيڪ خوش آسلوپيءَ سان سرانجام ڏيئي سگهيو ٿي؛ جنهن، شروع کان ئي ون يونٽ جي مخالفت جي پاداش ۾ سالها سال نظر بندين، جيلن ۽ ٻين ازين قسمن ذهني ۽ روحاني اذيتن ۽ تڪليفن برداشت ڪندي، ون يونٽ جي مخالفت پنهنجو ايمان پئي ڄاتو آهي.

هن ڪتابجي ۾ ون يونٽ کي وجود ۾ آڻڻ واري ڏينهن کان وٺي اڄ تائين، جن سازشي ۽ ٻيجا طريقن تي عمل ڪندي، شامل صوبن (خاص طور سنڌ) کي اقتصادي، سياسي ۽ ثقافتي طور صريحا نقصان ۾ وڌو ويو آهي، تنهن سلسلي، مختصر لفظن ۾ اپٽار ڪيل آهي. هر آهو محبر وطن، جنهن جي دل ۾ پنهنجي سرزمين سان ڪڍو ڪڍ ٻين مظلوم قومن جي حق خودارائت ۽ سندن جداگانه علائقائي حيثيت بحال ڪرائڻ لاءِ صالح جذبو ۽ ايمان آهي، ان لاءِ هن ڪتاب جو مطالعو بيحد اهميت وارو آهي.

ڪتاب جي ٻئي خوبي هيءَ آهي ته متحده محاذ جي ڪارڪنن ۽ همدردن لاءِ هيءَ هڪ نصيبي سياسي ڪتاب جي حيثيت رکي ٿو. مثالاً، ون يونٽ جي خاتمي لاءِ ڪهڙا بنيادي شرط سامهون رکجن؟ ڪهڙيون سياسي تحريڪون انهيءَ معاملي ۾ تعاون ڪنديون ۽ ون يونٽ کي ڪهڙن ڪهڙن ٻيجا رستن مان هڪ نه ٻيءَ صورت ۾ قائم رکڻ جون لاحاصل ڪوششون ڪيون پيون وين، وغيره، وغيره. اميد آهي ته هيءَ ڪتاب انهن سڀني ڳالهين کي سمجهڻ ۽ سنڌ جي قديمي جداگانه علائقائي حيثيت کي بحال ڪرائڻ لاءِ هڪ مشعل راه طور ڪم ايندو.

فهرست

- ۵ ۱. انٽيٽي ون يونٽ ڪانفرنس
صدرارتي خطبو.
- ۱۲ ۲. شيخ مجيب الرحمان کي ڏنل
خطبہ استقبال
- ۲۵ ۳. سنڌ متحده بحاذ جي تاريخ، مقاصد
۽ طريقہ ڪار تي سرسري نظر
- ۴۴ ۴. ون يونٽ جو قيام
متخالفن جا خدشا ۽ توافقي جا فائدي پر دليل.
- ۷۵ ۵. ڪوئيٽا - بلوچستان متحده بحاذ
صدرارتي خطبو

اٺٺي ون يونٽ ڪانفرنس

[هيءُ افتتاحيه خطبو، حيدرآباد سنڌ ۾ ڪوٺاين،
اٺٺي ون يونٽ ڪانفرنس جي موقعي تي،
۹- مارچ ۱۹۶۹ع تي پڙهيو ويو.]

برادران، عزيز:

باوجود ان فيصلي جي ته آئينده عملي سياست ۾ حصو وٺڻ،
اٺم، ٻه وقت جي ضرورتن ۾ اوهان جي سمجھت، عارضي طرح
چڪي آئي پبلڪ پليٽفارم تي اوهان سان شامل ڪرايو آهي.
منهنجو عملي سياست، کان ڪناره ڪشيءَ جو فيصلو
قطعي ٿيڻ ۾ آخري آهي. ان جا ڪارڻ، طبيعت جي ٺاهڻ ۾
سياست عمليءَ جي محرڪ جذبن، جهڙوڪ شهرت جي بک، عزت
جي آڇ ۽ اقتدار جي حصول جي اهميت، قدر ۾ قيمت ڳڻڻ آهن.
تنهنڪري عمر جي تقاضا ۽ طبعي رجحان جي ڪري زندگيءَ جو
باقي حصو قومي اخلاق، تزڪيه نفس ۽ صحيح تعليم
۾ تبليغ لاءِ صرف ڪري جو فيصلو ڪيو اٿم، جنهن لاءِ
جو مطالعو ۽ تصنيف هڪ مشغلو هو.

ليڪن هن وقت جڏهن ته اسان جو ملڪ ۽ قوم نازڪ دور
مان گذري رهيا آهن ته اهڙي وقت ان جي خدمت ۽ مشوره کان
انڪار ڪرڻ کي ڪفرانِ نعمت ۽ فرض ناشناسيءَ سان برابر سمجهندي،
اوهان جي سنڌ تي لڳ چئي اٿم، ۽ باوجود طبيعت جي مخالفت
لاڙي جي، اوهان جي درميان حاضر آهيان.

سنڌ کي ۱۸۴۰ع ۾، انگريزن فتح ڪري، انتظامي سهوليت
خاطر سنڌين جي هزارها سالن جي روايت ۽ قومي عزت جي خلاف،

۱۸۴۷ع ۾ بمبئي علائقي سان گڏي ڇڏيو. آخر ۱۹۳۵ع ۾ گهڻو
 صڪوششن کان پوءِ سنڌ کي بمبئي کان آزاد ڪرايو ويو، سو
 ان جي مختصر تاريخ ”بمبئي کان سنڌ جي آزادي“ نالي، پنهنجي
 هڪ شايع ٿيل ڪتاب ۾ ڏني آهي.

۱۹۳۷ع ۾ سنڌ جي جدا اسيمبلي قائم ٿي ۽ سنڌي وزير
 ۾ آيو. ۱۹۵۴ع تائين باوجود وزارتن بدلي جي ان
 جدا وجود قائم رهندو آيو. ان کان پوءِ هڪ وڏي صوبي ۾
 مستقل مفاد خاطر، سنڌ کي زبردستي سان ون يونٽ ۾ داخل
 ڪيو ويو.

ان دؤر ۾ سنڌي ميمبرن اقتدار جي حصول، شخصي اختلاف
 ۾ مختلف سببن ڪري ڇڪو ڪردار ادا ڪيو، اهو ڪنهن
 کان به لڪندو آهي. ون يونٽ جو ٺهڻ، باهمي اختلافن ۽ ميمبر
 جو خودڪو ڪري هو.

هن وقت شاگردن، قوسي ڪارڪنن ۽ عوام جي بيداري
 حلس ۾ تبديلي آڻي ڇڏي آهي ۽ وڏا بت ڊهن کي ٻڌڻ ۽ اڇ
 پيٽا آهن. مرڪزي اسيمبلي ۾ تبديلي اچڻ واري آهي ۽ مڪاڻ
 سياست ۾ نئين دور جو آغاز ٿيڻ وارو آهي. هيستائين اسان سڀ
 کان گهڻيون غلطيون ٿيون آهن، تنهنڪري گذشتہ ڪمزورين کي
 درگزر ڪري، نئين دور جو اهڙو آغاز ڪرڻو آهي جو وري اسان
 کان ساڳئي قسم جون غلطيون سرزد نه ٿين.

هن وقت تائين اسيمبليون ۽ ملڪي سياست ۾ اسان ۾
 مٿانهين طبقي ذاتي اقتدار، عزت جو ڪارڻ ۽ ملڪيت لاهڻ ۽
 ذريعو سمجهي پئي حصو ورتو آهي. پر هينئر اسان کي اڳين طريقي
 کي ڇڏي خدمت خلق، ملڪي سلامتي، عوامي فلاح ۽ بهبود
 جي بنيادن تي حصو وٺڻ گهرجي. ان لاءِ ڄمڪڻدين اٺون ڪڇ
 صاف ڪوٺي کان ڪم وٺڻ ته مون کي معاف ڪندا، ڇاڪاڻ ته هي
 ملڪي سياست ۾ هيٺين مقصدن کي مشعلهءِ راه طور ڪم آڻڻو آهي:

(۱) سنڌ کي مغربي پاڪستان (ون يونٽ) کان آزاد ڪرائي،
ڳوٺا صوبا بحال ڪرائڻا آهن.

(۲) ملڪي سياست کي آئينده لاءِ ڌڻي لامڪان اقتدار جي
کين، عزت جي طالبن ۽ حصول املاڪ جي خواهشمندن کان هٽائڻ
ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻي آهي.

(۳) آئينده لاءِ سياسي پارٽين جي واکاڻ، ٻي لوڻ قومي
ڪارڪنن، قربانيءَ جي پتلن ۽ درد دل رکندڙ ماڻهن جي هٿن ۾
پئي آهي.

(۴) اسان کي شخصي پارٽياڙي، گذشتہ اختلافن، اڳوڻن
ڪيل غلطيون جي انتقامي جذبي ۽ اڳوڻن ۽ نون سنڌين جي تفاوتن
مان برتر ۽ بالا رهڻو آهي. هر اهو سنڌي جو اسان جي مٿي ذڪر
ڪيل مقصدن لاءِ بنا ڪنهن شرط شرط جي ون يونٽ جي خلاف
اصل ٿيڻ ۾ مدد ڪرڻ لاءِ تيار ٿئي، اسان کي ان جي مدد حاصل
ڪرڻي آهي.

(۵) هن وقت جن ماڻهن کي ڪن سببن ڪري شريڪ
ڪري نه سگهيا آهيون ۽ ڪن ڪوتاهين ڪري کين دعوت نه
وڪلي سگهيا آهيون، يا باوجود دعوت موڪلڻ جي هو مختلف
جوهاٽ سببان هن مجلس ۾ شريڪ نه ٿيا آهن، تن کي هن قومي
حاجن کان ٻاهر رکڻ جو ڪوبه ارادو ڪونه آهي. غلطيون هرڪو
ان ٽين ٿيون، انهن کي درگذر ڪرڻ قومي مفاد ۽ مصلحت وقت
ي اهم تقاضا آهي.

(۶) سنڌ جي آزاد ڪرڻ بعد، اسان جي مجاز چا مکيه
بنيادي اصول: قوم پرستي، معاشي انصاف ۽ جمهوريت رکڻا آهن.
(۷) آخر اسان کي مستقبل ۾ ملڪ جي سياسي ليڊر ٿيڻ،
وام جي هٿن ۾ آڻڻي آهي، ليڪن ون يونٽ جي ڊاهڻ تائين اهڙا
تڪلفي مسئلا پيدا نه ڪرڻا آهن، جن جي ڪري اسان ۾ اختلاف
بدا ٿئي ۽ مقصد جي حصول ۾ رڪاوٽ جو ڪارڻ بنجن.

(۸) جيڪي صاحب امان سان هن تحريرڪ ۾ شامل ٿيڻ
 گهرن ٿا، تن کي شاھ لطيف عليہ رحمہ جي هيٺين بيت کي پنهنجي
 ذهن ۾ ضرور رکڻو پوندو:

”سرتيون سڄي سڄي، ستان ڪا مونسين هلي،
 پياڻي ناه پٽن ۾، رانڊو سڄهي رڄ،
 ستان مري آڄ، ڪا ڏئي ٻاراڻو پنهنجي ڪي.“

(۹) خدا جي مهربانيءَ ۽ مخلص ڪارڪنن جي همت ۽
 قربانيءَ سان ڏکيا ڏينهن جلد دور ٿيڻ وارا آهن ۽ سنڌ کي وري
 آزاد ڪري، ان جي ازمنو تعمير ڪرڻي آهي.
 (۱۰) اسان کي آئينده، ماڻهن ۾ اهو شعور پيدا ڪرڻو آهي
 ته هو ڪرڻي ۽ ڪوٽي جي شناخت ڪري سياسي اقتدار، ذاتي وقار،
 عزت ۽ املاڪ جي طالبن جي ٻوڏلڪيءَ کان پاڻ کي پاسي رکن،
 ۽ خدمت خلق، اصولن جي پابندن ۽ قربانين جي پتلن کي پنهنجو
 رهبر بنائين.

(۱۱) مون اهو فيصلو ڪيو آهي ته جيستائين سياسي معاملن
 ۾ اوهان سان شامل رهندس، اسيمبليءَ جي ميمبريءَ ۽ وزارت
 وغيره ۾ پاڻ نه ڦاسائيندس. اسان کي هن وقت سنڌ ۾ هر گروه ۽
 هر شخص جي مدد جي ضرورت آهي، ليڪن اوهان کي يقين ٿو
 ڏياريان ته آڄ هميشه اهو خيال مدنظر رکنديس ته ڪي ماڻهو يا
 گروه اسان کي ڪنهن به صورت ۾ هٿيو بنائي، استعمال نه ڪن.
 (۱۲) هن وقت جن ماڻهن کي صدر صاحب جي ڊاڪٽر وارين
 مصلحتن ۾ شرڪت ڪرڻ، سندن دوروزارت ۾ ون يونٽ قائم
 رکڻ يا ان جي حمايت ڪرڻ وارن کي شامل نه ڪري سگهيا
 آهيون ته ان جو مقصد عارضي آزمائش آهي. جڏهن انهن مان ڪي
 به شخص بنا شرط شروط جي اسان جي مقصد جي حصول لاءِ شامل
 ٿيڻ گهرندا، تڏهن انهن کي شامل ڪرڻ ۾ ڪوبه اعتراض ڪرڻ
 نه ڪهرجي.

(۱۳) اسان جي هن محاذ تي ڇا مکيه مقصد رهندا:
(الف) ون يونٽ ڊاهرائي، ننڍن صوبن کي مڪمل
آٿونامي وٺائي ڏيڻ.

(ب) سنڌ جي ٻيهر آزاد ٿيڻ بعد، سنڌي سياست کي
هاڪ صاف ڪري، عوام جي ترقي، خوشحالي
۽ ملڪي تعمير لاءِ ڪتب آڻڻو آهي.

(ج) معاشي انصاف هڪ اهڙو ذريعو آهي، جنهن
وسيلي عوام جي زندگيءَ جو معيار بلند ٿئي،
ملڪ مان هڪ، بيروزگاري، جهالت، بيماري،
بد اخلاقي دور ٿي سگهن ٿيون.

(۱۴) ون يونٽ جي ڪلڪلا مخالفت ڪرڻ وارن کي، هن
محاذ ۾ شامل ڪرڻ گهرجي. هنن کي ۱۹۵۶ع جي آئين جي
مالي ۽ زونل فيڊريشن ڪنهن به صورت ۾ قبول نه ڪرڻا آهن.
... ڪي ماڻهو اهل پنهنجا جي رضامنديءَ خاطر ون يونٽ جي خلاف
آواز اٿارڻ جي باوجود مٿي ذڪر ڪيل ٻن شرطن سان شامل راءِ
آهي. هي اسان سان شامل نه ٿين.

(۱۵) مون کي خبر آهي ته اسان جي جن نوجوان شاگردن
۽ قومي ڪارڪنن هن انقلاب آڻڻ ۾ حصو ورتو آهي، تن کي
چند شخصن ۽ گروهن جي ابن الوقتيءَ واري پاليسيءَ خلاف سخت
ونجيدگي آهي. ليڪن آڻ ڪين سندن قربانين، همت ۽ صداقت ۽
واسطو وجهي، عرض ڪندس ته ون يونٽ ڊاهڻ تائين ذرا ٿڌائيءَ
کان ڪم وٺڻ، ڇاڪاڻ ته ون يونٽ جي ڊاهڻ ۾ اسان کي هر
سنڌيءَ جي مدد جي ضرورت آهي. اسان جي عوام ۾ اڃا ايترو شعور
پيدا نه ٿيو آهي، جو انهن قومي ڪارڪنن ۽ خادمن کي
تعداد ۾، اسيمبلي ۾ چونڊي موڪلين. پئسي، ذاتي اقتدار، نه
لاڳاپي، زميندار، پير ۽ مولويءَ کي اڃا اسان جي معاشري ۾ گهڻو
اثر آهي، پر ڪم هڪ ئي وقت ٿي نه سگهندا. تنهنڪري ون يونٽ

ڏاهن تائين اختلافي مسئلا ڇيڙڻ، دانشمندي نه آهي. (۱۶) اسان جي نوجوان قومي ڪارڪنن کي ملڪ ۽ عوام جي مستقبل درست ڪرڻ لاءِ پنهنجو ڪم جاري رکڻو پوندو؛ ليڪن حال ۽ مستقبل جي مسئلن جي وچ ۾ تميز ڪرڻ لازمي ٿيندي. سنڌ جي جدائيءَ کان پوءِ اقتصادي ۽ اخلاقي مسئلا ڇيڙي، فضا صاف ڪرائي سگهن ٿا.

(۱۷) شيخ عبدالمجيد صاحب ۽ آئون ٻوڙها ٿي چڪا آهيون، آئينده جي رهبريءَ جي واڳ نوجوانن کي وٺي آهي. پر آئون ڪافي عمر سياست جي ميدان تي رهندي ۽ مختلف تجربن ۽ معلومات جي بنياد تي ڏسي رهيو آهيان ته گهڻن نوجوانن ۾ صداقت، جذبه ايماني ۽ دلي همت جي باوجود، هوش کان وڌيڪ جوش غالب پئجي وڃي. جوش ۽ جذبو لازمي آهن، پر حقائق دهر کي سامهون رکي، قدم کڻڻ، سياسي ڪاميابيءَ لاءِ تمام ضروري آهي.

(۲۰) نيشنل اسيمبليءَ جي جن ميمبرن همت ڪري، ون يونٽ جي مخالفت ۾ آواز ڪڙو ڪيو آهي، تن کي آءٌ مبارڪباد ڏيان. ٿو اسيد اٿم ته هو آئينده ۾ ساڳي راهه اختيار ڪندا ايندا ۽ ڏيڻ لالچ يا ڪنهن ڊپ جي ڪري موجوده اختيار ڪيل روٽ کان ڦري نه ويندا.

(۲۱) هن محاذ کي وڌيڪ مضبوط بنائڻ لاءِ بلوچستان ۾ سرحد جي صوبن ۾ به اهڙا محاذ قائم ڪرائي، ان کان پوءِ سڀني صوبن جو متحدو محاذ قائم ڪرڻو پوندو، ته جيئن وڏن صوبن، خاص ڪري بينگال جا سياستدان، اسان جي مدد ڪرڻ ۾ پنهنجو ٻه ڦاٽو سمجهن.

(۲۲) آخر ۾ آئون عوامي ليگ جي ليڊر، شيخ مجيب الرحمان ۽ اهل بينگال جي انهن سڀني پارٽين جو شڪريو ادا ڪرڻ کان رهي نٿو سگهان، جن بنا ڪنهن شرط شرط جي ون يونٽ ڏاهن ۽

مغربي پاڪستان جي ننڍن صوبن کي مڪمل آڻو ناسي ڏيارڻ جو آواز
اٿاريو آهي.

آخر ۾ آئون، اوهان سڀني صاحبن جو شڪريه ادا ڪريان
ٿو، جو اوهان سنڌ جي هر ڪوئي کان ڪهي، هتي اچي، اسان جي
همت افزائي ۽ مدد لاءِ گڏ ٿيا آهيو.

— غلام مرتضيٰ

شيخ مجيب الرحمان، صدر ڀاڪستان، عوامي ليگ

ڪي ڏنل خطبه، استقباليه

[هيءَ خطبه، استقباليه، تاريخ ۱۰ - آگسٽ ۱۹۶۹ع،

انٽر ڪانٽينيٽل هوٽل، ڪراچي، ۾ پڙهيو ويو.]

محترم مهمانوا! شيخ مجيب الرحمان صاحب، صدر، پاڪستان
عوامي ليگ ۽ ان جا معزز ساٿيو!

اسين سر زمين پاڪستان جي ان حصي ۾ اوهان صاحبن کي
دل جي خلوص ۽ گهرائين مان خوش آمديد چئون ٿا، جنهن کي
”سنڌ“ جي نالي سان ڪوٺيو وڃي ٿو. آڏو ان جي باري ۾ وڏي
انڪساريءَ سان اوهان کي ٻڌائڻ گهران ٿو ته هيءَ سر زمين
ڪيترين خصوصيتن جي بناء تي ممتاز حيثيت جي مالڪ آهي. اسين
هن علائقي جي تاريخ ۽ هتان جي باشندن جي انهن خوين ڏانهن
اوهان صاحبن جو ڌيان ڇڪائڻ مناسب سمجهون ٿا:

(۱) سنڌ آها سر زمين آهي، جنهن جون ”فرحت بخش هوائون“،
اسان جي نبي ڪريم صلي الله عليه وسلم، عرب ڏانهن گهلندي
ميسوس ڪيون هيون.

(۲) هن بر صغير ۾ فقط سنڌ کي ئي ”باب الاسلام“ هئڻ
جو شرف حاصل آهي.

(۳) دنيا جي هن حصي ۾، اسلامي تبليغ، جي سلسلي ۾،
سنڌ نمايان ڀارت ادا ڪيو آهي.

(۴) سنڌ کي نبي ڪريم صلي الله عليه وسلم جي ڪيترن اصحابن سڳورن جي ابدِي آرام گاهه هئڻ جو شريف پڻ حاصل آهي.

(۵) سنڌ جي ماڻهين کي ڪيترن مذهبي ۽ روحاني عظيم رهنمائن جي جاءِ ولادت هئڻ جي سعادت حاصل آهي، مثلاً:

مخدوم بلال رح، مخدوم نوح رح، ميان مير رح،

شاهه عبداللطيف رح ۽ سچل سرمست، انهن مان چند

بزرگ آهن. ازانسواءِ حضرت شهباز قلندر رح ۽ سيد

محمد مڪي رح جهڙا عالمي شهرت جا مالڪ، هن

سڳوريءَ سرزمين ۾ آرامي آهن.

(۶) سنڌ جي سرزمين قائم اعظم، ملا مبارڪ (ابوالفضل ۽

فيضيءَ جو والد) ۽ سر آغا خان جهڙن تاريخ ساز شخصيتن کي جنم ڏنو آهي.

(۷) اوڻويهين ۽ ويهين صديءَ جي سمورين اسلامي تحريڪن

۾، سنڌ نهايت ئي اهم ڪردار ادا ڪيو آهي. ساراجي اصطلاح

۾، جنهن انقلابي تحريڪ کي ”غدر“ (۱۸۵۷ع) جي نالي سان

ڪوٺيو وڃي ٿو، ان جي شروعات هندستان جي ٻين سمورن صوبن

کان اڳ، سنڌ مان ٿي هئي. انهيءَ انقلابي تحريڪ کان به اڳ،

هيءَ ئي سرزمين هئي جنهن سيد احمد ديلويءَ جهڙي مجاهد اعظم

کي جهاد شروع ڪرڻ لاءِ پٺيا، ماڻهو ۽ هٿيار موجود ڪري

ڏنا هئا. اهڙيءَ طرح، بعد جي سياسي تحريڪن، مثلاً خلافت

تحريڪ، هجرت تحريڪ، مسلم ليگ تحريڪ ۽ پاڪستان تحريڪ،

انهن مڙني ۾ سنڌ جي سرزمين غير معمولي خدمتون بجا آنديون

آهن. انهن مان ڪيترين تحريڪن کي هن سرزمين، جليل القدر

صدر ۽ رهنما پڻ پيش ڪيا آهن، مثلاً قائد اعظم، سر آغا خان،

مسٽر غلام محمد پرڳڙي، سر عبدالله هارون، شيخ عبدالجيد سنڌي،

مولانا عبيدالله سنڌي، رئيس جان محمد جوڻيجو ۽ عالي قدر مولانا

امروٽي، انهيءَ زسري ۾ اچن ٿا. پاڪستان جي عظيم تحريڪ جي

سلسلي ۾ انهيءَ ڌيان ڇڪائڻ جي ايتري ضرورت نه آهي ته سنڌ جون خدمتون ڪيتريءَ اهميت جون لائق آهن. افسوس جو مقام آهي ته اسان پروڳنڊا ۾ پنهنجي پذيرائيءَ جي سطحي ڳالهين کي ڪابه اهميت ڪانه ڏئي آهي، ورنه اسان وٽ اهڙي لٽريچر جو انبار موجود هجي ها، جنهن ۾ تحريڪ پاڪستان جي بهر جي سلسلي ۾، هتان جي ماڻهن جي عظيم خدمتن ۽ قربانين جي اهم واقعن سان پرڀور نظر اچي ها. مثال طور: منزل گاهه (سکر) جي تاريخي جدوجهد کي ڏسجي ته ان موقعي تي، مسلم ليگ پنهنجي تاريخ ۾ پهريون دفعو سول نافرمانيءَ جو رستو اختيار ڪيو. هندن ۽ حڪومت جي گڏيل مخالفت طاقت جو مقابلو ۾ هر طرح جي جسماني ۽ ذهني تڪليفن ۽ عذابن برداشت ڪرڻ سان گڏوگڏ خون جون پٺ ڪيتريون ئي قربانيون ڏنيون.

(۸) مسلمانن جي تعليمي سلسلي ۾، سر سيد احمد خان مرحوم جي آواز تي لڳ ڀڳ چوڻ وارن مان، علي ڳڙهه کان پوءِ يا ائين چئجي ته، بنگال کان پوءِ، سنڌ جو نمبر آهي. هتان جي تاريخي تعليمي ادارو، ”سنڌ مڊوسه السلام“، هتان جي تعليمي دلچسپيءَ جي سلسلي ۾ هڪ زندهه ڀاڱيڪار آهي. هن ادبي مان مستقبل جو قائد، محمد علي جناح مرحوم جهڙو عالمي رتي وارو شاگرد پڻ تعليم وٺي چڪو آهي.

(۹) پاڪستان تحريڪ جي سلسلي ۾، سنڌ ئي هڪ اهڙو علائقو هو، جنهن برصغير هند- پاڪ جي تاريخ ۾ سڀني کان اول، هندستان جي ورهاڱي ۾ مسلمانن لاءِ جدا وطن قائم ڪرڻ لاءِ لهرائ پاس ڪيو. اهو لهرائ، لاهور واري تاريخي قرارداد کان به ٻه سال اڳ، سنڌ مسلم ليگ، آڪٽوبر ۱۹۳۸ع ۾ ڪراچيءَ ۾ ڪوٺايل ڪانفرنس ۾ پاس ڪيو هو.

(۱۰) ساڳيءَ ريت، ملڪي ورهاڱي کان اڳ، هندستان جي مڙني قانون ساز ادارن جي تاريخ ۾، سنڌ علائقي جي

قانون ساز اسيمبلي ٿي هڪ پهريون ادارو هو، جنهن قيام پاڪستان جي مطالبي جي حمايت ۾ ٺهراءُ پاس ڪيو. اهو ٺهراءُ مون پيش ڪيو هو ۽ مارچ ۱۹۴۳ع ۾ پاس ڪيو ويو هو. ان وقت، پاڪستان جي حمايت ۾ هندستان جي ٻي ڪا به صوبائي قانون ساز اسيمبلي، انهيءَ حد تائين اڳتي قدم کڻي نه سگهي هئي.

(۱۱) هندستان جي ورهاڱي کان پوءِ، نئين حڪومت جي گاديءَ لاءِ سنڌ ٿي پنهنجو صوبائي سيڪريٽريٽ جون عمارتون پيش ڪيون ۽ گڏوگڏ هندستان مان لڏي ايندڙ مهاجرن کي وڏيءَ دل سان خوش آمديد چئي. هتان جا مقامي ماڻهو، مهاجرن سان همدرهت هڪ سڄي انبهار واري جذبي سان پيش آيا ۽ اڄ به هو انهيءَ ئي جذبي سان تعاون ڪندا رهن ٿا.

(۱۲) جيڪڏهن سنڌ جي تاريخي وسعتن جو مختصر جائزو ورتو وڃي ته هيءَ حقيقت ڏسڻ ۾ ايندي، ته هن سرزمين جي ماڻهن، انسانيت جي اعليٰ قدرن تي نه رڳو يقين رکيو آهي، پر هو وڏيءَ مضبوطيءَ سان انهن تي عمل به ڪندا پئي رهيا آهن. مثال طور امن ۽ رواداريءَ کي ڏسو ته عصبيت ۽ جارحيت جي عزائم کان پاڪ نظر ايندي. اهڙيءَ طرح حب الوطني، پاڙيسرين سان تعلقات، انصاف، آزادي ۽ ٻيا اهڙا سمورا اخلاقي اصول، جيڪي انسان ذات جي روحاني ۽ دنيوي ورثي جو نچوڙ رهيا آهن، تن تي اهل سنڌ هميشه کان عمل ڪندا رهيا آهن. هتان جي ڪيترن ئي اعليٰ روايتن مان هيءَ به هڪ آهي ته اسان پنهنجي مانيءَ جي ڪپي ۾ ٻين کي ته شريڪ ڪندا رهيا آهيون، پر پاڻ، ڪڏهن به ڪنهن ٻئي شخص جي وات جو گرنهه نه کسيو آهي.

(۱) سنڌ جي تاريخ جو ٻيو روشن پهلو هيءُ آهي ته هتان جا رهواسي، فطري طور جمهوريت پسند رهيا آهن. سمورو اقتدار ڪنهن هڪ شخص جي هٿ ۾ هجي، هو انهيءَ اصول سان هميشه کان نفرت ڪندا رهيا آهن. جيسين ڪنهن جابر، حملي آور، سنڌ

کي پيلي، قبضي هيٺ نٿي آندو، تيسين ملڪي اقتدار هميشه هڪ کان وڌيڪ ماڻهن جي هٿن ۾ رهيو، يعني مقامي قبيلن، جماعتون ۽ برادريون اقتدار ۾ شريڪ رهيون. مثال طور، جنهن دور ۾ فرينچ، ”هڪ شخص“ جي اقتدار کان چوٽڪاري حاصل ڪرڻ لاءِ جدوجهد ڪندا ٿي رهيا، تڏهن هتي، ان کان به اڳ، حڪومت جو سرشتو وسيع بنيادن تي بيٺل هو. ملڪي اقتدار هڪ ئي ”چؤياري“، يعني چئن ڀائرن جي قبضي ۾ هو، ۽ گڏوگڏ ان ۾ مقامي قبيلن کي به شريڪ ڪيل هو. جيتوڻيڪ اڄ ان دور جي حڪومتي سرشتي کي غير مڪمل ۽ گهٽ اهميت وارو تصور ڪيو ويندو، پر پوءِ به ماضيءَ جا رجحان انهن ئي مڪرڙين جي ابتدائي صورت جو پتو ڏين ٿا، جيڪي اڳتي هلي جمهوريت جي گلن ۾ پوکڻ جي شڪل ۾ ٽڙيا ۽ ٻهڪيا. جيڪڏهن اسين انهن رجحان کي اڄوڪي زماني جي حالتن جي روشنيءَ ۾ ڏسنداسون ته اهي اسان کي واقعي قيمتي معلوم نه ٿيندا، پر پوءِ به اهي رجحان هتان جي ماڻهن جي مزاج جي ساخت جو نشان پتو ضرور ميسر ڪن ٿا.

(۱۴) اسان جو علائقو اڪثر ڪري اهڙن ماڻهن سان آباد رهندو آيو آهي، جن جون دليون هميشه حب الوطنيءَ جي عظيم جذبي سان ٽٽار رهيون آهن. سندن تاريخ، مسلسل جدوجهد ي هڪ اهڙي تاريخ آهي، جنهن ۾ پنهنجي آزاديءَ جي تحفظ ۽ وطن جي ناموس کي بچائڻ لاءِ وقت بوقت ٻاهرين حملي آورن سان مقابلو ڪندا رهيا آهن. بد قسمتيءَ سببان سنڌ جي سرزمين، عالمي تجارتي شاهراه تي هئڻ ڪري وقت بوقت ان تي قبضي لاءِ ڪنهن ٿينديون رهيون آهن. جيڪڏهن هتان جي رهاڪن ۾ اها خوبي نه هجي ها ته پنجن هزارن سالن جي طويل تاريخ ۾، سنڌ پنهنجي وجود جو تسلسل قائم رکڻ ۽ حملن جي مذ وجزر ۾ پاڻ کي زنده رکڻ جي قابل نه رهي ها. هئينر جڏهن ته حب الوطنيءَ جون فطري حدون، تاريخ جي وسيلي، ايتريون وسيع ٿي چڪيون

من جو پاڪستان کي پنهنجي دائري ۾ شمار ڪندي به ان کي
 سٺا وڌيڪ اهميت بخشي آهي. اسان جي ديسواسين جي ڪردار
 ي اها تاريخي خصوصيت، مصيبتن ۽ آزمائشن جي هر موقعي ۽ مهل
 ۾ سموريءَ قوم لاءِ هڪ قيمتي سرمايو ثابت ٿيندي رهي آهي.
 عاليجناب شيخ صاحب! اسان جي سرزمين، خوشقسمتيءَ توڙي
 قسمتيءَ جي ڪيترن ئي دورن مان گذري آهي. انگريزن، اسان
 ي صالح پسندیءَ ۽ واعدي وفائيءَ واري عظيم جذبي مان ناجائز
 ٿڌو وٺندي، ۱۸۴۳ع ۾ سنڌ تي قبضو ڪري ورتو. قبضي وارن
 روعاتي ڇهن سالن جي عرصي اندر، پنهنجي سهوليت خاطر اسان
 ي تاريخي جدا ڳالهه وجود ۾ وقار کي ختم ڪرڻ ۽ آزاديءَ جي
 سامن کي ناس ڪرڻ لاءِ، سنڌ کي بمبئي علائقي جو پوئلڳ
 اٿي ڇڏيو. آخر لمبئيءَ جدوجهد کان پوءِ جنهن ۾ مسلم ليگ،
 لاقت ڪميٽي، مسلم ڪانفرنس ۽ جمیعت العلماءِ هند جهڙين
 عريڪن اسان جي همت افزائي ڪئي ۽ قائد اعظم، مولانا محمدعلي
 مر آغا خان جهڙن اعليٰ اڳواڻن اسان جي رهنمائي ڪئي، تڏهن
 جي اسين سنڌ کي بمبئيءَ جي غلاميءَ کان چوٽڪاري ڏيارڻ
 ڪامياب ٿياسون، ان کان پوءِ ٻن ڏهه سالن جي عرصي اندر،
 سين پاڻ کي نئين حڪومت سان ٺهڪائڻ، پنهنجن ڪوششن جي
 يجن کي سيهڙڻ ۽ نئين دور جي مشنريءَ (۱۹۳۵ع جي قانون
 جي پيداوار) سان پاڻ کي مانوس ڪرڻ ۾ پورا ڪيا. اسين
 سليم ڪريون ٿا ته انهيءَ مدت جو زياده عرصو نون تجربن،
 ملطین ۽ غلطين جي سڌارڻ ۾ گذاري ڇڏيوسين. ليڪن، برصغير
 و ٻيو اهڙو ڪهڙو صوبو آهي، جيڪو انهن مرحلن مان نه گذريو آهي
 ڪهڙي صوبي شروع کان ئي سياسي پختگيءَ جي پائدار راھن
 وڪ وڌائي آهي؟ دراصل، تاريخ جو اهو دور مجموعي طور
 ڇيءَ دنيا لاءِ هڪ غير معمولي قسم هو. پهريائين ته انهن ڏينهن
 عالمي جنگ جا انديشا، پيانڪ خطرن جي روپ ۾ هر ڪنهن

جي دماغ تي ڇاڻيل رهيا، ۽ ائين ئي ڏسندي ڏسندي هڪ عالمي جنگ شروع ٿي ويئي. بدقسمتيءَ سان هندستان جي سياسي فضا ۾ اڳيئي مهاسپائي هندن ۽ مسلمانن، ڪانگريس ۽ مسلم ليگ، ۽ ڪانگريس ۽ برطانوي حڪومت جي وچ ۾ ڇڪتاڻ سبب، باهم چون چڻگون دڪي رهيون هيون. ماڳي وقت اسان پاڻ، مقامي طور پنهنجن ئي حدن اندر اقتصادي ۽ فرقيوارانه فسادن مان دوچار هئاسون، جي شروع کان ئي قانوني تعطل ۽ اختلافن ڏانهن وٺي ٿي ويا. بهرحال، هيءَ ڳالهه لازمي هئي ته اهي حالتون اسان جي زندگيءَ جي معاملن تي اثر انداز ٿين ۽ اسان کي وڏيءَ ڇڪتاڻ ۾ الجھائي وجهن. ان بعد اسان هڪ بهتر وقت ۽ مضبوط آئيني زندگيءَ جي اميدن مان ٽئين ڏهر - سالي طرف نگاهون ڪيون. ليڪن، ان کان اڳ، اهو ٽيون ڏهر - سالو اسان کي ميسر ٿئي ٿي ٿئي، تنهن کان اڳ اسين ”ون يونٽ“ جي بار هيٺ ڏهجي وياسين. اسين نهايت انڪساريءَ سان اوهان صاحبجن ۽ سمورن هموطن ڀائرن کي هيءَ حقيقت گوش گذار ڪرڻ چاهيون ٿا ته ”ون يونٽ“ هڪ سوچيل سمجھيل بي رحمانه ۽ ناقابلِ عمل آئيني چالبازي هئي؛ جا خود انهن مقصدن مان ئي ثابت ٿئي ٿي جي ان جا محرڪ هئا ۽ جن جو اظهار بدنام زمانه خفيه دستاويز ”ايڪس“ ۾ ڪيو ويو آهي، يا جنهن نموني تيرهن سالن کان هلندو رهيو آهي، ان مان ئي ظاهر آهي.

اسان جي ون يونٽ جي سرشتي کان نفرت، ڪيترن مختلف سببن جي بنياد تي آهي، جن مان فقط چند پيش ڪريون ٿا: (۱) هيءَ سرشتو تيرهن سالن جي عرصي کان مختلف حڪومتن ۽ مختلف قانوني سرشتن هيٺ رهندو آيو آهي. اڄ سڀني اڳيان هيءَ حقيقت ظاهر ٿي چڪي آهي ته ون يونٽ جو سرشتو ڪامياب ثابت نه ٿيو آهي. ان مان جيڪي نتيجا پيدا ٿيا آهن، سي خود ان جي باني جي اميدن جي بلڪل خلاف ويا آهن.

(۲) اهو سرشتو، اولھ پاڪستان جي باشندن جي وچ ۾ چڪتاڻ وڌائڻ جو هڪ خاص سبب بڻيو آهي، ۽ ان، قومي اتحاد جي نسلو و نما کي وڏو ضرر رسايو آهي. اسين سڄيءَ دل سان سموري پاڪستان جي ڀلائي، چاهيون ٿا؛ ڇاڪاڻ ته اسين سمورا ان سان محبت ڪريون ٿا ۽ ان جي ڀلائيءَ لاءِ پنهنجين عزيز حياتين قربان ڪرڻ لاءِ پڻ تيار آهيون. اسين هڪ محب وطن جي حيثيت سان چئون ٿا ته ملڪ جي اندروني رنجش ۽ رقابتن کي وڌيڪ وقت جاري رکڻ ۽ طاقت جي زور سان موجوده انتظامي سرشتي کي قائم رکڻ جي ڪوشش ڪرڻ، ڪنهن به صورت ۾ دانائپ وارو ڪم نه آهي. هيءَ حقيقت وسارڻ نه گهرجي ته ون يونٽ جي سرشتي هيٺ ملڪي ڀانڄي جا ڪيترا جزا پاڻ کي هيسايل، ڪمزور، ڏٽڙيل، ناراض، ذهني طور شڪست خورده، بيمار ۽ بي يارو مددگار محسوس ڪري رهيا آهن.

(۳) تفصيلوار شڪايتن جي وضاحت کي فني الحال هڪ طرف رکندي، ائين چوڻو پوندو ته ون يونٽ، سنڌ جي ماڻهن جي خود ڏاڍيءَ جي احساس کي مجروح ڪرڻ سان گڏوگڏ، کين آزاديءَ جي نعمت کان پڻ محروم ڪري ڇڏيو آهي. درحقيقت موجوده صورت ۾ آزاديءَ جي ڪا به معنيٰ ڪانه ٿي رهي — جڏهن صورتحال هيءَ هجي ته هڪ علائقي جي آزاد شهرين کي اهو موقعو به حاصل نه هجي ته هو فقط پنهنجا ميونسپل معاملن پاڻ هلائڻ جو اختيار رکندا هجن!

(۴) ون يونٽ جي سرشتي، بيشمار انتظامي برائين ۽ خراپن کي ڦهلائڻ ۾ مدد ڏني آهي، جنهن جي نتيجي ۾ اڄ اسان جي حڪومت، وڏي پيماني تي ۽ نهايت بريءَ طرح رشوت خوريءَ، لالچ، ڪامورن جي غرون، غير ذميداريءَ، نااهليءَ ۽ طاقت جي شير دانشمندانہ استعمال سان پيدا ٿيندڙ بـراين بـيان داغدار ٿي چڪي آهي. ٻين لفظن ۾ ائين چئجي ته بد نصيب سنڌ، ”ننڍڙيءَ نرل جي ڪم عقل ۽ خود سر آفسيرن لاءِ هڪ جنت“ بڻجي

ويئي آهي. انهيءَ جو ڪارڻ هيءُ آهي ته هتي مقرر ٿيل ڪارندا، وڏيءَ پيمرواهيءَ سان ڪم ڪن ٿا ۽ ساڳئي وقت عوامي نمائندن جي نظر داريءَ ۽ باز پرس کان محفوظ آهن.

(۵) هن نظام جو وجود، جمهوريت جي بنيادي روح کان ئي انڪاري آهي. سنڌ جا باشندا هن سرشتي کي متفق طور دل سان رد ڪري چڪا آهن.

(۶) هن سرشتي هيٺ، سنڌ جي حيثيت انگريزن جي دور واري ”هوم رول“ جي درجي کان به گهڻو هيٺ ڪري چڪي آهي، جنهن جو هنڌ ۽ پاڪ جي ماڻهن، اڄ کان ستر سال اڳ، مطالبو ڪيو هو.

(۷) هيءُ انتظامي سرشتو خود ويهين صديءَ جي انهن تقاضائن کان ئي انڪاري آهي، جيڪي خود اختياريءَ واري حق جي بنياد تي، سموري طاقت عوام جي حوالي ڪرڻ جو تاڪيد ڪن ٿيون. ۽ ان ۾ ڪنهن به جي مداخلت برداشت ڪرڻ نٿيون چاهين.

(۸) ون يونٽ جو ٺاهڻ، انهيءَ بنيادي مقصد جي پڻ بلڪل خلاف هو، جنهن مقصد لاءِ هيءُ ملڪ وجود ۾ آندو ويو هو. هيءَ ”صنعت“ لاهور ۾ (۱۹۴۰ع) پاس ڪيل ”قرار دادا پاڪستان“ جي لفظن ۽ معنيٰ جي ئي ٻنهي ابتڙ آهي.

(۹) ون يونٽ جي تخليق، ۱۹۴۳ع واري پاڪستان ريزوليشن جي روح کان ئي انڪاري آهي، جيڪو سنڌ جي قانون ساز اسيمبليءَ وڏيءَ اڪثريت سان پاس ڪيو هو.

(۱۰) ون يونٽ جي تخليق، ۱۹۴۷ع واري آزاديءَ جي ائڪٽ، جي لفظن ۽ معنيٰ جي پڻ قطعي خلاف آهي، جيڪو برطانوي پارليامينٽ پاس ڪيو هو ۽ جنهن موجب پاڪستان وجود ۾ آيو.

(۱۱) ون يونٽ جو وجود، اقوام متحده جي بنيادي اصولن جي پڻ پيڪڙي ڪندڙ آهي، جن ۾ ننڍين قومن کي ملڪي

سرحدن، زبان، ثقافت ۽ سياسي تحفظ جي بنياد تي خود اختياريءَ جو حق ڏنل آهي.

(۱۲) ون يونٽ، انهن اصولن جي ڀڻ ڀڻ خلاف آهي، جيڪي ۱۹۳۰ع ۾، قائد اعظم محمد علي جناح طرفان پيش ڪيا ويا هئا.

(۱۳) ون يونٽ جي تخليق، قائد اعظم محمد علي جناح طرفان ۱۹۳۰ع ۾، پيش ڪيل، '۱۴ نڪتن' واري پروگرام کان ڀڻ انڪاري آهي.

(۱۴) ون يونٽ جي تخليق، هندستان جي مڙني مسلم پارٽين طرفان، ۱۹۳۰ع ۾ ڪوٺايل ڪانفرنس جي انهيءَ مطالبي جي ڀڻ برخلاف آهي، جنهن جي سنڌ ۽ هندستان جي مڙني مسلم اڳواڻن گڏجي حمايت ڪئي هئي.

(۱۵) ون يونٽ جي تخليق، "قرار داد مقاصد" جي معنيٰ ۽ مفهوم کان ئي انڪاري آهي، جيڪو ۱۹۴۹ع ۾، پاڪستان جي پهرينءَ دستور ساز اسيمبليءَ، قائد ملت لياقت علي خان جي صدارت ۾ پاس ڪيو هو. انهيءَ کان علاوه، انهيءَ آئين جي بنيادي اصول جي ڀڻ پيڪڙي ڪندڙ آهي، جيڪو ان وقت جي اسيمبليءَ منظور ڪيو هو.

(۱۶) آخر ۾، ون يونٽ جي سرشتي جو قائم رکڻ، ۱۹۵۷ع ۾، اولهه پاڪستان جي قانون ساز اسيمبليءَ جي پاس ڪيل ٺهراءَ جي لفظن ۾، معنيٰ جي ڀڻ خلاف آهي، جنهن ۾ ون يونٽ کي ختم ڪرڻ جو مطالبو ڪيو ويو هو، ۽ انهيءَ ٺهراءَ جي فائدي ۾ مجموعي طور اولهه پاڪستان جا سمورا چونڊيل ميمبر ۽ مرڪز جا نمائندا متفق هئا.

شيخ صاحب ۽ ٻيا رسوا؛ اسان انهيءَ برائيءَ ۾ حصو ڪرڻ لاءِ، ۱۹۵۶ع ۾، ٽن نئين صوبن جو "اڻٽي ون يونٽ محاذ" بنايو. ڪجهه عرصي گذرڻ کان پوءِ، اهو محاذ، "پاڪستان نيشنل پارٽي"

ي صورت ۾ وڌيو ۽ آخر اڳتي هلي، ”نیشنل عوامي پارٽي“ ۾ نالي سان ڪوٺجڻ لڳو.

جناب شيخ صاحب! اوهان کي بخوبي معلوم آهي ته ’ڪيترائي دفعا اوهان جي پارٽيءَ ڏانهن انهيءَ ئي مقصد سان رجو ٿياسون. اوهان جي اعليٰ مرتبي واري رهنما، جناب سهرورديءَ، ملهه سان ايوب مارشل لا جي لاڳو ٿيڻ کان پوءِ، ڪراچيءَ ۾ منهنجي بنگلي تي، جتي هو پاڻ ۽ سنڌ جا ٻيا سمورا ليڊر موجود هئا، اسان جي جائز مقصد جي حمايت ڪئي هئي. ۽ واعدو ڪيو ته اسان جا علائقا ۽ علائقائي خودمختياري واپس وٺرائي ڏيڻ اسان جي مدد ڪندو. ليڪن بدقسمتي چئجي جو هو اڄ اسان وٽ موجود نه آهي.

اسين، اڄ اوهان کي مرحوم جا لائق جانشين منجهندي پهر اوهان ڏانهن رجوع ڪريون ٿا. ۽ اوهان جي معرفت، اوڀر پاڪستان جي پنهنجن وڏن ڀائرن کي اپيل ڪريون ٿا ته هو پنهنجي مرحوم ليڊر جي واعدي کي ضرور پورو ڪن.

اسين هيءَ حقيقت بلڪل صاف طور واضح ڪرڻ چاهيون ته ۱۹۵۶ع جو آئين اسان جي لاءِ ڪنهن به صورت ۾ قابل قبول نه ٿيندو. انهيءَ ڪري ته اهو قطعي غير جمهوري طريقي سان وجود ۾ آيل دستور ساز اسيمبليءَ تيار ڪيو هو. اسين هيءَ ڳالهه صاف ڪرڻ چاهيون ٿا ته هڪ نئين قائم ٿيل سياسي جماعت جا ڪهه ليڊر، ون يونٽ کي برقرار رکڻ ۽ اوڀر پاڪستان کي ان ۾ جائز حقن کان محروم ڪرڻ جي نيت سان، اهڙي اثر پيدا ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيا آهن ته جيڪڏهن ۱۹۵۶ع جو آئين بحال نه ڪيو ويو ته چونڊون ٿي نه سگهنديون ۽ پاڪستان ٽڪرا ٽڪر ٿي ويندو. اسين انهن ماڻهن کي ٻڌائڻ گهرون ٿا ته انهيءَ آڻ جي بحاليءَ ئي اهڙا مسئلا پيدا ڪندي، جن کان هو خود بچڻ گهرن ٿا. جسٽس فضل اڪبر، جيڪو دئي سنٽر لائيزيشن ڪميٽي

۱۷ سو ۴۰ رهن آهي، تازو علي ان چيو هي ته ننڍن صوبن جا
ڪو به ماڻهو نه فقط وٺي جي پر خلاف آه پر هو ان
سبب ۱۴ ماڻهو جيڪي ۱۹۵۶ جي دستور جا
حامي آهن ۽ ڇاهين ٿا ته ۱۹۵۶ جي دستور هيءَ چونڊون ٿين
۽ ننڍن صوبن جا ماڻهو ساڳيءَ طرح رهن ٿا جيئن
ترڻيندا رهن ته انهيءَ حالت ۾ چونڊن وقت ماڻهن جي
تفرقن جا جذبا وڌيڪ ترقي ڪين ڪندا؟ ڇا هو ائين سمجهن
ٿا ته اوڀر پاڪستان ۱۹۵۶ع جي دستور هيٺ (يعني مساوات جي
بنياد تي نمائندگي ۽ دستور ۾ ترسيم لاءِ ٻه ڀاڱي ٽي اڪثريت جي شرط
مان گڏ) چونڊون ٿين ته ان حالت ۾ چونڊن جي موقعي تي، انتها
پسندانہ جذبات کي وڌيڪ پڙڪائڻ جو هٿ وٺي موقعو پيدا نه ڪندا؟
آڏو انهن ماڻهن کي هن حقيقت کان ضرور آگاه ڪندس ته
اسلام يا خب الوطنيءَ جي نيڪيڌاري اوهان حاصل ڪانه ڪئي
هي. آخري ڳالهه هيءَ آهي ته اهي ماڻهو، جن پنهنجي زياده زندگي،
برطانوي ملازمت ۾ گذاري آهي، تن کي ائين نٿو سونهين ته هو
نوم جي انهن خاندانن تي پٿر اچلائين، جن برطانوي سامراج سان لڙائي
ڪئي ۽ پاڪستان کي وجود ۾ آڻڻ لاءِ ڪافي تڪليفون پوڳيون.
شيخ صاحب! ننڍن صوبن ۽ اوڀر پاڪستان ۾
هو حل، اسان جي اتحاد ۾ پوشيده آهي جي بيان ۽ اوهان
جي سياسي مضبوطيءَ مان ڪي صوبن جي ماڻهن جي دلين ۾ اوهان
جي شخصيت ۽ پارٽيءَ ۾ چڱيون اميدون پيدا ٿيون آهن. مشرقي
پاڪستان کي آباديءَ جي بنياد تي نمائندگي ۽ مڪمل طور اندروني
خود اختياريءَ (آٽو نامي) جا مطالبات سواءِ ڪنهن شڪ شڪي جي
اهڙا جائز ۽ درست آهن، جهڙا اسان جا، اسان اوهان سان گڏ هڪ
ٺي پيڙهيءَ ۾ سوار آهيون، ان ڪري اوهان سان هر طرح ثابت
نذر رهنداسين. اميد آهي ته اوهان به اسان جي نصب العين جي
حمایت جاري رکيو ايندا ۽ اسان جو ساٿ هرگز نه ڇڏيندا.

آءِ، اولھ پاڪستان جي ننڍن صوبن ۾ اها ڪوشش ڪري
 رهيو آهيان ته زياده کان زياده همخيال فردن، گروهن ۽ جماعتن
 تي مشتمل محاذ، وجود ۾ آندا وڃن.
 جيڪڏهن پاڪستان جون سموريون همخيال سياسي جماعتون
 ڪنهن سمجهوتي تي آماده ٿي وڃن ته ان مان ننڍن صوبن ۾،
 اسان جي ڪم ۾ وڌيڪ آساني پيدا ٿيندي.
 آءٌ وري هڪ دفعو اوهان سڀني صاحبن کي مڃڻ چوان
 ٿو ۽ پنهنجي طرفان يقين ڏياريان. ٿو ته اسين اوهان جي قيادت ۾
 مڪمل اعتماد رکون ٿا ۽ اوهان جي ذات گرامي ۽ معرفت،
 پنهنجي اوڀر پاڪستان جي پائرن اڪي دل جي انتهائي گهرين ۽
 محبت مان سلام پيش ڪريون ٿا.

— غلام مرتضىٰ —

سنڌ متحده محاذ جي تاريخ مقاصد ۽ طريقو ڪار تي سوبهري نظر

سنڌين جي سڀ کان پهرين متحده محاذ جي شموليت جو اظهار ڪيو آهي؛ هنن جو مکيه مقصد هي ۽ پڻي رهيو آهي ته ”ون يونٽ“ کي ختم ڪرائي، اڳوڻن صوبن کي بحال ڪيو وڃي. ڇاڪاڻ ته هو ون يونٽ جي وجود کي، ننڍن صوبن لاءِ اقتصادي، سياسي ۽ سماجي ترقيءَ جي راهه ۾ هڪ وڏي رڪاوٽ سمجهن ٿا. انهيءَ اتحاد تي ڪن نوجوانن ۽ ڪهنه مشق سياستدانن کي شخصي ۽ نظرياتي ناراضگي پيدا ٿي آهي. انهيءَ ڪري: ”آءٌ ضروري ٿو سمجهان ته محاذ جي تاريخ، مقاصد ۽ طريقو ڪار تي هڪ قدر روشني وجهان.“

تاريخ

سال ۱۹۳۶ ۾، سنڌ بمبئيءَ کان الڳ ٿي، جدا صوبي جي صورت اختيار ڪئي. ساڳئي سال جي آخر ۾ (سال ۱۹۳۷ع ۾ ٿيندڙ چونڊن کان اڳ)، سنڌ جي مکيه سياسي گروهن کي پاڻ ۾ ملائي، هڪ غير فرقيوارانه جماعت، ”اتحاد پارٽيءَ“ جي نالي سان برپا ڪئي ويئي؛ جنهن، سر فضل حسين مرحوم جي ”يونينسٽ پارٽيءَ“ جي تنش قدم تي هلي، صوبي جي ترقيءَ ۽ تعمير ڏانهن توجهه ڏيڻ ضروري ڄاتو ٿي. بد قسمتيءَ سان گروهي مفاد ۽ باوجود ڪنوينشن ۾ شامل ٿيڻ جي، سر غلام حسين جو گروهر، ميران محمد شاهه جي ڀڻهي ليڊر چونڊجڻ جي معمولي سوال تان ناراض ٿي،

علحدہ ٿي ويو ۽ اهو اتحاد ٿي پيو. ليڪن ٿوري وقت کان پوءِ، اتحاد پارٽيءَ جي وزارت، خان بهادر اله بخش مرحوم جي هٿ هيٺ آهي، جا گهڻو وقت هلندي رهي. انهيءَ وزارت سان ڏان گهڻائي جي سوال تان اختلاف پيدا ٿيڻ کان پوءِ، اسان وٽ سنڌ جي سياست ۾ ڪانگريس ۽ آل انڊيا مسلم ليگ جماعت، دخل اندازي ڪرڻ شروع ڪئي. نتيجو اهو نڪتو ته آخر انهن اختلافن ملڪ کي ورهائي، پاڪستان ۽ ڀارت جي صورت ۾ آزادي ڏياري. اسان کي وڏي اميد هئي ته حالتن ۾ نيٺ ٺاڀر ۽ سڌارو ايندو. ليڪن پاڪستان جو معمار، قائد اعظم محمد علي جناح، هڪ سال جي عرصي اندر وفات ڪري ويو ۽ ڪانگرس پوءِ نوابزاده ليافت علي خان حالتن کي قبضي هيٺ رکندو آيو. پر پوءِ هن جي وفات بعد حالتون اڳئين کان وڌيڪ تيزيءَ سان بدلتڻ شروع ٿيون.

بينگال ۽ پنجاب جي سياستدانن طرفان نئين قائم ٿيل مملڪت تي اقتدار حاصل ڪرڻ لاءِ، پاڻ ۾ جيڪا ڪشمڪش شروع ٿي، تنهن حالتن کي انهيءَ ڪڙيءَ تي پوچايو جو اٺن سالن جي لڳاتار ڪوششن ۽ جفاڪشيءَ کان پوءِ بس وڃي ۱۹۵۴ع وارو آئين تيار ٿيو. انهيءَ آئين کي عمل ۾ اچڻ کان روڪڻ لاءِ گورنر جنرل، غلام محمد مرحوم، اڳئين آئين ساز اسيمبليءَ کي غير جمهوري طريقن سان ختم ڪرائي، نئين آئين ساز اسيمبليءَ کي وجود ۾ آڻي، ان کان ۱۹۵۶ع جو آئين پاس ڪرايو. آئين جو مکيه شاخصار ون يونٽ جو قيام، اوڀر ۽ اولهه پاڪستان ۾ باوجود آباديءَ جي تفاوت جي مساوي نمائندگي ڏيڻ ۽ ون يونٽ کي ڏهن کان بچائڻ لاءِ، آئين ۾ ٻه ڀاڱي ٽي حصي سان ترميم جا فقر داخل ڪيا ويا. مطلب ته جن ارادن ۽ طريقن سان ون يونٽ قائم ڪيو ويو هو، تن، حالتن کي درست ڪرڻ بدران مورڳو وڌيڪ ناسازگار بڻائي ڇڏيو. روزانه ”عبرت“، حيدرآباد ۾، هڪ غير جانبدار نالي مضمون نگار، موجوده صورتحال کي سامهون رکندي، لکي ٿو ته

”ملڪ جي سالميت ۽ بقاء لاءِ، يا ائين چئجي ته پاڪستان جي باشندن جي درميان منافرت ڦهلائڻ جي خيال سان، اولهه پاڪستان ۾ زور زبردستي سان قائم ڪيل وحدت، جنهن حد تائين نقصان ده ثابت ٿي چڪي آهي، سا ڪنهن به وضاحت جي محتاج نه آهي. جيڪي به نيڪ تمناون، چڱيون اميدون ۽ احسن توقعات، وٺ يونٽ سان وابسته ڪيا ويا هئا، انهن مان هڪ به ٻار آور ڪين ٿيو. نه قوم ۾ ڍڪجهتي پيدا ٿي سگهي ۽ نڪي پٺتي پيل ننڍن صوبن کي واعدي ڪيل ترقي ميسر ٿي. انسان آخر انسان آهي، حرص ۽ هوس ان جي وڏي ۾ وڏي ڪمزوري آهي. ڪمزور جي حق تلفي ڪرڻ واري جرم کان فقط الله جا برگزيده پانهان ۽ پيغمبر ٿي بچي سگهيا آهن؛ باقي ويهين صديءَ جي خمير مان ٺهيل ماده پرست انسان، لوپ لالچ ۽ ٻين جي حق تلف ڪرڻ جي مقناطيسي ڪشش کان ڪٿي ٿو پاڻ بچائي سگهي! درحقيقت، ٿيو به ائين، ننڍن صوبن جي ترقيءَ جون راهون بنهه بند ٿي ويون؛ هنن جي آزاديءَ عمل منلوج ٿي ويئي؛ تعليمي ادارا بيتوجهيءَ جو شڪار بنجي ويا؛ اقتصادي بدحاليءَ ۾ ڏينهن ڏينهن واڌارو ٿيڻ لڳو؛ سندن آبائين پٽن ۽ زمينن جا ٻيا وارث مقرر ٿيا؛ ملازمتن ۾ هنن جي حقن جي ڪابه حفاظت ڪانه ڪئي ويئي ۽ روزمره جي انتظامي مسئلن ۾ ننڍن صوبن کي هٿ وٺي اٿيڪ دشوارين ۽ تڪليفن هيٺ آندو ويو. نتيجو اهو نڪتو آهي ته ننڍن قومن ۾ بدگمانن ۽ نفرت وڌندي، وڌندي، انهيءَ ڪڙيءَ تي پهتي آهي، جا ڪنهن به وقت ملڪي اتحاد ۽ سالميت لاءِ انتهائي خطرناڪ ثابت ٿي سگهي ٿي.“

وٺ يونٽ مان پيدا ٿيل انهن افسوسناڪ حالتن کي روڪڻ لاءِ، ننڍن صوبن طرفان ”اٽلٽي وٺ يونٽ فرنٽ“ قائم ڪيو ويو، جنهن ٿوري وقت بعد تبديل ٿي، ”نيشنل پارٽيءَ“ جي صورت اختيار ڪئي ۽ آخر ”نیشنل عوامي پارٽيءَ“ جي نالي سان عام منظر تي آيو.

پاڪستان نهڻ کان پوءِ پهريون دفعو (۱۹۳۵ع) صوبن ۾ ٽين سر چونڊون ٿيون. انهن چونڊن ۾ اسان مان ڪن صاحبن، آل پاڪستان پارٽين جي گذريل تجربن کان متاثر ٿي، وري ٻيهر چند صوبائي پارٽين کي متحد ڪري، ”سنڌ متحده محاذ“ جي پليٽفارم تان چونڊون لڙيون. ان وقت ملڪ جي سامهون مکيه مسئلا اقتصادي ۽ سماجي بهتريءَ جا هئا، تنهنڪري اسان جي پروگرام ۾ هارين، مزدورن ۽ عوامي مسئلن کي وڌيڪ ترجيح ڏنل هئي. ٿيو ائين جو مٿانهين طبقي جا بااثر سياستدان، اسان کان الڳ ٿي ويا. نتيجو اهو نڪتو ته اسان جي ”محاذ“ جي پليٽفارم تان فقط ۷ ميمبر چونڊجي سگهيا، جن ۾ به اڪثريت وڏن ماڻهن ۽ زميندارن جي هئي. هو پنهنجي ذاتي اثر ۽ رسوخ جي بنياد تي چونڊجي آيا هئا. انهن چونڊن ۾ شيخ عبدالجيد سنڌي، حيدر بخش جتوئي، غلام محمد خان لغاري ۽ شمس الدين شاهه جهڙا مخلص ڪارڪن چونڊجي ڪن سگهيا. اسان کي تجربن مان ثابت ٿيو ته سنڌي عوام ۾ اڃا اهو سياسي شعور پيدا نه ٿيو آهي ۽ مٿن زميندارن، جاگيردارن، پيرن، ڀنڀري ۽ اثر رسوخ وارن ماڻهن جو اڃا اهوئي تسلط قائم آهي. اسيمبلي چونڊجن بعد وزارت تر ۽ مخالفت واري تر ۾ باهمي سمجهوتي مٿيان، سنڌ جي فائدي جا ڪجهه ڪم ٿيڻ شروع ٿي مس ٿيا ته انهيءَ ڳالهه کان ڊڄي ٻاهر جي ڪن حريص سياستدانن، پهرين ته سنڌين جي هن باهمي تعاون ۾ رخنو وڌو ۽ ان کان پوءِ سنڌ جي علحده وجود کي ختم ڪري، ون يونٽ قائم ڪري ورتو. ان بعد جڏهن اولهه پاڪستان جي اسيمبلي قائم ٿي ته ٿوري ئي وقت ۾ حالتن اهڙو ڦيرو کاڌو جو سنڌ مان جن صاحبن، ڪن مصلحتن يا مجبورين سبب ون يونٽ ٺاهڻ ۾ حصو ورتو هو، تن هڪ طرف پاڻ سان ٿيل وعده خلافين ۽ ٻئي طرف، ون يونٽ سببان سنڌ سان ٿيل بي انصافين جي ڪري پنهنجي غلطي محسوس ڪئي ۽ اسان سان اڻٽي ون يونٽ گروه ۾ شامل ٿي، حالتن کي درست ڪرڻ

لاء صلاحون مشورا ڪرڻ شروع ڪيا. اها حقيقت بلڪل ظاهر آهي ته وڻ يونٽ ٺاهڻ ۾ سنڌ جي جن مکيه سياستدانن جو هٿ هو، تن جو مدارالمهام، خان بهادر محمد ايوب خان کهڙو هو. انهيءَ سببان اسان توڙي ٻئي سموري سنڌي عوام کي مٿس سخت ناراضگي هئي. آڌ ته سندس گهر جو پاڻي به نه پيئندو هوس، پر انسان خطا جو گهر آهي، نيڪي ۽ بدي انسان کان ئي سرزد ٿين ٿيون، تنهنڪري ڪنهن جي خطا کي درگزر ڪري، ان جي اصلاح ڪرڻ خود نيڪيءَ ۾ شمار آهي. اسان ڪير آهيون؟ جڏهن خود خدا به پنهنجن گنهگار بندين سان عفو ۽ بخشش جو واعدو فرمايو آهي.

متحده محاذ، اولهه پاڪستان اسيمبليءَ ۾ وڻ يونٽ کي ناڪامياب بنائڻ جي ارادي سان داخل ٿيو هو. اتي رهڻ بعد اسان کي سيد ميان خير شاهه ۽ آغا غلام نبي خان ذريعي معلوم ٿيو ته خان بهادر کهڙو پنهنجي ڪيل غلطيءَ کي درست ڪرڻ لاءِ مسلم ليگ اسيمبلي ڀارتيءَ کي، وڻ يونٽ ڏاهڻ ۽ اڳوڻن صوبن جي بحاليءَ لاءِ آماده ڪرڻ واسطي تيار آهي.

اسان اهڙيءَ رت کي آجيان چوندِي، ساڻس ڳالهائڻ شروع ڪيو. ۽ ميان خير شاهه جي جاءِ تي مسلم ليگ جي اڳواڻن سان پن-ٽن نشتن بعد، خان بهادر کهڙو اهڙي سمجهوتي ڪرائڻ ۾ ڪامياب ٿيو، جنهن مطابق، مسلم ليگ جا اڳواڻ، سان کي اولهه پاڪستان-اسيمبليءَ مان وڻ يونٽ جي خلاف ٺهراءَ پاس ڪرائڻ ۾ مدد ڪرڻ وارا هئا. اهڙي ٺهراءَ تي ميان ممتاز دولتانہ (جو خود وڻ يونٽ ٺاهيندڙن مان هو)، سردار بهادر خان، قاضي عيسيٰ، خان عبدالقيوم خان ۽ خان بهادر کهڙي جون صحيحيون هيون. کهڙي صاحب جي انهيءَ ڪارنامي کي وِسارڻ مناسب نه ٿيندو. سياست جي دنيا ۾، اڪثر ڪري سياستدانن کان رد عمل طور يا مخصوص حالتن جي مجبورين سببان ڪي اهڙيون غلطيون به ٿينديون آهن، جن کي جيڪڏهن اصولن جي تارازيءَ ۾ ٻوري جي ته اهي ڪنهن به

نيڪ عمل ۾ شمار ٿي نٿيون سگهن. اهڙا مثال، سنڌ جي سياسي تاريخ ۾ ڳولبا ته ڪافي ملي ويندا. آڄ اهڙا چند مثال، سياست سان دلچسپي رکندڙن جي معلومات لاءِ، پيش ڪريان ٿو:

(۱) جڏهن بمبئيءَ کان سنڌ جي علحدگيءَ جي تجربيڪ، سنڌ ۽ هندستان جي سمورن مسلمانن وٽ هڪ مکيه مسئلو بڻيل هو، تڏهن ان وقت ”سائمن ڪميشن“ کي مسدود ڪري ڇڏيو. بمبئي سرڪار هڪ صوبائي ڪميٽي، سنڌ جي جدا ٿيڻ واري سوال تي غور ڪرڻ لاءِ مقرر ڪئي. انهيءَ ڪميٽيءَ جو چيئرمين، سر شاهنواز ڀٽو هو ۽ سنڌ طرفان ٻيو ميمبر، سيد ميران محمد شاه هو. ان وقت سر شاهنواز خان، سنڌ جي علحدگيءَ واري سوال جي خلاف ووٽ ڏنو ۽ ڪاميٽيءَ ۾ صرف ميران محمد شاه کي، سنڌ جي جدائيءَ جي فائدي ۾ نوٽ لکڻو پيو. اڳتي هلي، انهيءَ ساڳئي سر صاحب، پنهنجي غلطي محسوس ڪري، لنڊن جي گول ميز ڪانفرنس ۾، سنڌ جي جدائيءَ لاءِ مقرر ڪيل ڪاميٽيءَ اڳيان، سنڌ جي علحدگيءَ جي فائدي ۾ هڪ زوردار تقرير ڪئي. اهڙيءَ طرح، وري اڳتي هلي، ”سنڌ اتحاد پارٽي“ قائم ڪرڻ ۾ سر صاحب جيڪو پارٽي ادا ڪيو، ان کي ڏسي، اسان کيس اتحاد پارٽيءَ جو ليڊر چونڊيو.

(۲) سر غلام حسين مرحوم جهڙو ڪهنه مشق سياستدان،

اتحاد پارٽيءَ جهڙي هڪ غير فرقيوارانه جماعت ۾ هڪ ڏينهن داخل ٿي، ٻئي ڏينهن، ڊپوٽي ليڊر جي هڪ جاءِ وڌائڻ جهڙي خسيس سوال تان ناراض ٿي، سنڌي اتحاد کي ٽوڙي، نئين پارٽي ٺاهي. ٻئي دفعي، جڏهن اتحاد پارٽيءَ جي وزارت، خان بهادر اله بخش مرحوم جي هٿ هيٺ ٺهي، تڏهن ان سان مقابلي ڪرڻ لاءِ، قائد اعظم محمد علي جناح کي گهرائي، مسلم ليگ اسيمبلي پارٽي، ٺهرائي، پاڻ ان جو ليڊر ٿيو. پر پوءِ جڏهن اله بخش ۽ قائد اعظم جي وچ ۾ ٿيل سمجهوتِي جون ڳالهائون ٿين ٿيون ته قائد اعظم، اله بخش جي وزارت خلاف بي اعتماديءَ جو ٺهراءُ پيش ڪرايو. ان جي

هلندي، مسلم ليگ اسيمبلي پارٽيءَ جو سرپرست، قائد اعظم جي برخلاف بيان ڏيئي، الهه بخش جي هٿ هيٺ وزارت جي ڪرسي والاري، ۽ مسلم ليگ اسيمبلي پارٽي مخالفت ۾ رهجي ويئي. ليڪن ڪجهه وقت بعد، انهيءَ ساڳئي ماڻهوءَ کي، قائد اعظم جي درگزر ڪري، وزير اعظم بڻائي ڏنو ۽ اسان ٻارن، مسلم ليگ لاءِ ڪم ڪندڙن کي، حالات جي تقاضائن ۽ مصلحتن سببان نظر انداز ڪري ڇڏي ٿو.

(۳) خان بهادر محمد ايوب ڪهڙي، بمبئيءَ کان سنڌ کي جدا ڪرائڻ جي سلسلي ۾ جيڪو بهرو ورتو، اهو ڪنهن کان به مخفي نه آهي. هن، سنڌ ۾، مسلم ليگ کي طاقت وٺائڻ لاءِ حتي الامڪان ڪوششون ڪيون. اهڙيءَ طرح، ڪراچيءَ کي سنڌ کان الڳ ڪرڻ جي مخالفت ڪرڻ سببان، وزارت تان ڊسمس ٿي، ڪوڙي ڪيس هيٺ رجوع ٿيو. اها حقيقت ڪنهن کان به مخفي نه آهي. پر، اڳتي هلي، اهو ساڳيو ماڻهو رد عمل ۾ ڪن مصلحتن خاطر، سنڌ کي وٺي وٺڻ ۾ داخل ڪرڻ جو ڪارڻ بڻيو. ڪجهه عرصي گذرڻ کان پوءِ، هن پنهنجي غلطي محسوس ڪري، مسلم ليگ پارٽيءَ کان وٺي وٺڻ خلاف ٺهراءَ پاس ڪرائڻ لاءِ ”متحدہ محاذ“ مان سمجهوتي ڪرائڻ ۾ مکيه ڀاڙ ادا ڪيو. ۽ وٺي وٺڻ جي ٺهراءَ تي پنهنجن دوستن سميت ووت ڪيو؛ جنهن سببان اڳتي هلي، سنڌ جي جملي مکيه سياسي گروهن کيس حيدرآباد ۾، ”اڻٽي وٺي وٺڻ فرنت“ جو چيئرمين چونڊيو، جنهن جا هيٺيان ميمبر هئا:

۱- خان بهادر محمد ايوب ڪهڙو چيئرمين،

۲- جناب پير شاهمدان شاه صاحب پاڳارو ميمبر،

۳- جناب مخدوم محمد زمان صاحب ميمبر،

۴- جناب مير غلام علي خان ميمبر،

۵- جناب پير زاده عبدالستار صاحب ميمبر.

- ۶- جناب حاجي مولابخش صاحب ميمبر،
 - ۷- جناب خانبهادر غلام محمد خان، وسان ميمبر،
 - ۸- جناب آغا غلام نبي خان پٺاڻ ميمبر،
 - ۹- جناب قاضي فضل الله صاحب ميمبر،
 - ۱۰- جناب شيخ عبدالحميد صاحب ميمبر،
 - ۱۱- جناب جي. ايم. سيد صاحب ميمبر،
- قاضي محمد اسڪر کي فرنت جو ٻارھون ميمبر بنائڻ لاءِ هڪ جاءِ خالي ڇڏي ويئي.

ان کان پوءِ، خان بهادر ڪوٽڙي جي جاءِ تي جو ان وقت وزير دفاع هو، نواب محمد اسڪر خان بگٽي ۽ سيد ميان جعفر شاهه سان بلوچستان ۾ فرنٽيئر ۾ انتهائي وڏي يونٽ فرنٽيئر لاءِ مشورا ڏيڻا، ان وچ ۾ مارشال ملڪ سان لاڳو ٿي ويو ۽ معاملو اتي ئي رهجي ويو. ۱۲- پير ميان الاهي بخش صاحب جو مثال وٺو، هن صاحب، خلافت تحريڪ ۾ حصو ورتو، اتحاد پارٽي جو ميمبر رهندو آيو. ۱۳- خان بهادر الله بخش جي وزارت ۾ سس ٿيڻ بعد، سر غلام حسين جي مسلم ليگ وزارت ۾ شامل ٿيو. بعد ۾ رد عمل ڪري، ڪراچي ۾ جو شهر مرڪز جي حوالي ڪيائين، ليڪن ان ساڳئي ماڻهوءَ وٽ يونٽ جي خلاف ووٽ ڪيو ۽ پوءِ متحده محاذ سنڌ ۾ شامل رهندو آيو. وچ ۾، محترم فاطمه جناح جي خلاف، صدر ايوب کي ووٽ ڏيارائين ۽ هن وقت وري ”سنڌ متحده محاذ“ جو ٿيڻو ٻيو ٿيڻو آهي.

۱۴- منهنجو مثال وٺو. ۱۹۲۰ع ۾، خلافت تحريڪ ۾ شامل ٿي هڪ ڪيمپ، ۱۹۲۹ع ڌاري ڪانگريس ۾ شريڪ ٿي حصو ورتو ۽ ۱۹۳۶ع ۾ ”سنڌ اتحاد پارٽي“ ٺاهڻ ۾ ملڻ ۾ سڪر پارت ادا ڪيمپ. جلد ئي خان بهادر الله بخش سان ڀڃڻ وڌائڻ جي معياني مٿان مخالفت ڪري، مسلم ليگ ۾ داخل ٿي، پنهنجي نديم روايت جي خلاف ڏندن کي ٻهوي ڪولي،

هندو - مسلم نفرت ڦهلائڻ جو باعث بڻيس. اهڙيءَ ريت، سنڌ اسيمبليءَ ۾ ٻاھري ڄاڻ جو ٺھراءُ پائڻ ڪرايم ۽ بعد ۾، سر غلام حسين گروھ سان سنڌ جي مسئلن تي مخالفت ڪري، مسلم ليگ کان ٻاھر نڪري، قائد اعظم ۽ مسلم ليگ جي ڪاوڙ جو نشانو بڻيس.

ان کان پوءِ، سنڌ اسيمبليءَ ۾ ڪراچي واپس وٺڻ ۽ سنڌ جي حقن جي حفاظت جا ٺھراءُ، وزارت جي تعاون سان پاس ڪرائڻ ۾ ڪامياب - ٿيس. ان کان پوءِ، ون يونٽ جي مخالفت ڪندو رهيس، ۽ هن وقت به باوجود سياست عمل ۾ دلچسپيءَ نه هئڻ جي، ”سنڌ متحده محاذ“ ٺاهي، ون يونٽ ڏاهڻ لاءِ ڪوشاڻ آهيان.

۶- پير ميان غني محمد شاھ راشدي، خانٻھادر ڪھڙي سان گڏ سنڌ کي بمبئيءَ کان جدا ڪرائڻ لاءِ ڪتاب لکيا ۽ ڪم ڪندو آيو. ان کان ۱۹۴۰ء. اتحاد پارٽيءَ جي هڪڪهه ۾.

ڪم - - - - - ۱۱. مسلم ليگ ۾ اياسون، تڏهن هن به ان ۾ داخل ٿي، ليگ کي زور وٺائڻ لاءِ رات ڏينهن محنت ڪئي. بعد ۾ پيرزاده وزارت مان ناراض ٿيڻ بعد، رد عمل ۾ اچي، ون يونٽ ٺاهڻ ۾ حصو ورتائين. اڳتي هلي، سفارت جي عهدي تان واپس اچڻ بعد، ”مشرق بعيد“ جي عنوان تحت، لازوال تاريخي ۽ سياسي مضمونن ذريعي، ڊڪٽيٽرانه حڪومت خلاف، وقتي حالتن جي حد اندر، چڱو ڪم ڪيائين. هن وقت ”سنڌ متحده محاذ“ ۾، ون يونٽ خلاف، خاصيت حصو وٺي رهيو آهي.

۷- ميان ذوالفقار علي خان پٽ جو مثال وٺو. ولايت ۾ استحقاق ڏيئي واپس اچڻ بعد، ڪنهن حد تائين ون يونٽ جي خلاف، ڪتاب لکي وراهيائين. آئون جڏهن، ون يونٽ جي مخالفت سببان جيل وارو معياد پورو ڪري، آزاد ٿيس، تڏهن منهنجي بنگلي تي ون يونٽ خلاف، ڪوٺايل ميٽنگ ۾، شرڪت ڪيائين. اتي گفتگوءَ هلاندي، ڪامريڊ حيدر بخش جتوئيءَ کيس طعنو ڏيندي چيو ته ”هيءَ انقلابين جي مجلس آهي، تون ان ۾ ڪيئن شريڪ ٿيو آهين؟“ تڏهن کيس

جواب ڏنائين ته ”انقلاب صرف توکي ورثي ۾ ته ڪونه مليو آهي؟“ ليڪن ان جي ٻئي ڏينهن، شيخ عبدالمجيد کي خط لکي، اطلاع ڏنائين ته ”جنهن صورت ۾ ملڪ نازڪ حالتن مان گذري رهيو آهي، ان ڪري، منهنجي ون يونٽ خلاف هلايل تحريڪ مان استعيفا قبول ڪئي وڃي.“ اهڙو خط رجسٽر ڪري موڪليائين. ان کان پوءِ ايوب خان، ملڪ سان مارشل لا لاڳو ڪيو. هي ۸ سالن تائين ان جي وزارت ۾ رهي، سندس تعريف جا ڍڪ ڀريندو وڌيو، حتيٰڪه محترم فاطمه جناح جي مخالفت کان به ڪونه گڏو. پر پوءِ وزارت مان نڪرڻ بعد همت ڪري، ايوب حڪومت خلاف، جيڪو جوانمرديءَ جو قدم کنڀائين، اهو سڀني کي ياد آهي. هن نازڪ بدن ماڻهوءَ، انهيءَ مخالفت جي پاداش ۾ جيل جي تڪليفن سون کان ذرو به ڪين ڪيڏو ۽ اڃا تائين مخالفت ۾ سرگرم هلندو اچي. اهي چند مثال انهيءَ ڪري پيش ڪيا اٿم ته ڪيئن نه، حالتن جي تقاضائن سببان، مختلف احوال وقت بوقت متضاد طريقن ڪار اختيار ڪرڻ تي مجبور ٿين ٿا. هڪ وقت سچا ساٿي ۽ همڪار بنجي ڪم ڪن ٿا ته ٻئي وقت ساڳئي مقصد جي مخالفت ۽ رقابت تي آماده نظر اچن ٿا. سب الوطني ۽ خدمت خلق ڪنهن به شخص کي ٺيڪي ۾ مائل ڪانه آهي. صفا بي عيب خدا جي ذات آهي ۽ ڪاٺس پوءِ سندس برگزيده بنڻ کان سواءِ ٻيو ڪو مشڪل ٿي نظر ايندو. سنڌ جو علائقو اڳي ئي پڻي پيل آهي ۽ اسان ۾ گروهه اختلاف گهڻيءَ حد تائين آهن. ون يونٽ جي سزا به اسان کي انهيءَ پاداش ۾ ملي آهي. انهيءَ بند کان آزاد ٿيڻ لاءِ اسان کي گهرجي ته سڀ ويڇا وساري، هڪ ٻين جا عيب معاف ڪري متحده محاذ ۾ رهي، ايندڙ نسلن لاءِ پڻ هڪ بي نظير مثال قائم ڪريون. گذريل تحريڪ ۾ ڪن قومي ڪارڪنن ۽ نوجوان شاگردن بيشڪ پاڻ ملهيو آهي. ليڪن اهو عنگامي دور هو، جنهن ۾ سڀ ڪجهه ٽپي ٿي ويو. هن وقت ملڪ سان مارشل لا لاڳو آهي.

۱. هملچل محدود دائري کان ٻاهر هلائي نٿي سگهجي، تنهنڪري
وڏي سمجھداريءَ ۽ حوصلي سان ڪم ڪرڻو آهي. هن وقت سنڌ جا
قريبي ڪارڪن ٽن گروهن ۾ ورهيل آهن ته شاگرد، پنهنجي گروهن ۾
نظر آڻي رهيا آهن، مٿين طريقي جا بااثر سياستدان خود مختلف گروهن
۾ ورهيل آهن ۽ منهنجي گروهي مفاد ۽ منافع آهن، مثلاً خان بهادر
۽ جتو گرو، ميان ذوالفقار علي ڀٽ جي ڀارسي، ٻيو صاحب
ري، جتو گرو ۽ محدود صاحب مهالا جو گرو، ۽ ٻيا ڪيترا وڏي
۽ سخي وارا صاحب آهن.

۱۰۰
۱۰۱
۱۰۲
۱۰۳
۱۰۴
۱۰۵
۱۰۶
۱۰۷
۱۰۸
۱۰۹
۱۱۰
۱۱۱
۱۱۲
۱۱۳
۱۱۴
۱۱۵
۱۱۶
۱۱۷
۱۱۸
۱۱۹
۱۲۰
۱۲۱
۱۲۲
۱۲۳
۱۲۴
۱۲۵
۱۲۶
۱۲۷
۱۲۸
۱۲۹
۱۳۰
۱۳۱
۱۳۲
۱۳۳
۱۳۴
۱۳۵
۱۳۶
۱۳۷
۱۳۸
۱۳۹
۱۴۰
۱۴۱
۱۴۲
۱۴۳
۱۴۴
۱۴۵
۱۴۶
۱۴۷
۱۴۸
۱۴۹
۱۵۰
۱۵۱
۱۵۲
۱۵۳
۱۵۴
۱۵۵
۱۵۶
۱۵۷
۱۵۸
۱۵۹
۱۶۰
۱۶۱
۱۶۲
۱۶۳
۱۶۴
۱۶۵
۱۶۶
۱۶۷
۱۶۸
۱۶۹
۱۷۰
۱۷۱
۱۷۲
۱۷۳
۱۷۴
۱۷۵
۱۷۶
۱۷۷
۱۷۸
۱۷۹
۱۸۰
۱۸۱
۱۸۲
۱۸۳
۱۸۴
۱۸۵
۱۸۶
۱۸۷
۱۸۸
۱۸۹
۱۹۰
۱۹۱
۱۹۲
۱۹۳
۱۹۴
۱۹۵
۱۹۶
۱۹۷
۱۹۸
۱۹۹
۲۰۰
۲۰۱
۲۰۲
۲۰۳
۲۰۴
۲۰۵
۲۰۶
۲۰۷
۲۰۸
۲۰۹
۲۱۰
۲۱۱
۲۱۲
۲۱۳
۲۱۴
۲۱۵
۲۱۶
۲۱۷
۲۱۸
۲۱۹
۲۲۰
۲۲۱
۲۲۲
۲۲۳
۲۲۴
۲۲۵
۲۲۶
۲۲۷
۲۲۸
۲۲۹
۲۳۰
۲۳۱
۲۳۲
۲۳۳
۲۳۴
۲۳۵
۲۳۶
۲۳۷
۲۳۸
۲۳۹
۲۴۰
۲۴۱
۲۴۲
۲۴۳
۲۴۴
۲۴۵
۲۴۶
۲۴۷
۲۴۸
۲۴۹
۲۵۰
۲۵۱
۲۵۲
۲۵۳
۲۵۴
۲۵۵
۲۵۶
۲۵۷
۲۵۸
۲۵۹
۲۶۰
۲۶۱
۲۶۲
۲۶۳
۲۶۴
۲۶۵
۲۶۶
۲۶۷
۲۶۸
۲۶۹
۲۷۰
۲۷۱
۲۷۲
۲۷۳
۲۷۴
۲۷۵
۲۷۶
۲۷۷
۲۷۸
۲۷۹
۲۸۰
۲۸۱
۲۸۲
۲۸۳
۲۸۴
۲۸۵
۲۸۶
۲۸۷
۲۸۸
۲۸۹
۲۹۰
۲۹۱
۲۹۲
۲۹۳
۲۹۴
۲۹۵
۲۹۶
۲۹۷
۲۹۸
۲۹۹
۳۰۰
۳۰۱
۳۰۲
۳۰۳
۳۰۴
۳۰۵
۳۰۶
۳۰۷
۳۰۸
۳۰۹
۳۱۰
۳۱۱
۳۱۲
۳۱۳
۳۱۴
۳۱۵
۳۱۶
۳۱۷
۳۱۸
۳۱۹
۳۲۰
۳۲۱
۳۲۲
۳۲۳
۳۲۴
۳۲۵
۳۲۶
۳۲۷
۳۲۸
۳۲۹
۳۳۰
۳۳۱
۳۳۲
۳۳۳
۳۳۴
۳۳۵
۳۳۶
۳۳۷
۳۳۸
۳۳۹
۳۴۰
۳۴۱
۳۴۲
۳۴۳
۳۴۴
۳۴۵
۳۴۶
۳۴۷
۳۴۸
۳۴۹
۳۵۰
۳۵۱
۳۵۲
۳۵۳
۳۵۴
۳۵۵
۳۵۶
۳۵۷
۳۵۸
۳۵۹
۳۶۰
۳۶۱
۳۶۲
۳۶۳
۳۶۴
۳۶۵
۳۶۶
۳۶۷
۳۶۸
۳۶۹
۳۷۰
۳۷۱
۳۷۲
۳۷۳
۳۷۴
۳۷۵
۳۷۶
۳۷۷
۳۷۸
۳۷۹
۳۸۰
۳۸۱
۳۸۲
۳۸۳
۳۸۴
۳۸۵
۳۸۶
۳۸۷
۳۸۸
۳۸۹
۳۹۰
۳۹۱
۳۹۲
۳۹۳
۳۹۴
۳۹۵
۳۹۶
۳۹۷
۳۹۸
۳۹۹
۴۰۰
۴۰۱
۴۰۲
۴۰۳
۴۰۴
۴۰۵
۴۰۶
۴۰۷
۴۰۸
۴۰۹
۴۱۰
۴۱۱
۴۱۲
۴۱۳
۴۱۴
۴۱۵
۴۱۶
۴۱۷
۴۱۸
۴۱۹
۴۲۰
۴۲۱
۴۲۲
۴۲۳
۴۲۴
۴۲۵
۴۲۶
۴۲۷
۴۲۸
۴۲۹
۴۳۰
۴۳۱
۴۳۲
۴۳۳
۴۳۴
۴۳۵
۴۳۶
۴۳۷
۴۳۸
۴۳۹
۴۴۰
۴۴۱
۴۴۲
۴۴۳
۴۴۴
۴۴۵
۴۴۶
۴۴۷
۴۴۸
۴۴۹
۴۵۰
۴۵۱
۴۵۲
۴۵۳
۴۵۴
۴۵۵
۴۵۶
۴۵۷
۴۵۸
۴۵۹
۴۶۰
۴۶۱
۴۶۲
۴۶۳
۴۶۴
۴۶۵
۴۶۶
۴۶۷
۴۶۸
۴۶۹
۴۷۰
۴۷۱
۴۷۲
۴۷۳
۴۷۴
۴۷۵
۴۷۶
۴۷۷
۴۷۸
۴۷۹
۴۸۰
۴۸۱
۴۸۲
۴۸۳
۴۸۴
۴۸۵
۴۸۶
۴۸۷
۴۸۸
۴۸۹
۴۹۰
۴۹۱
۴۹۲
۴۹۳
۴۹۴
۴۹۵
۴۹۶
۴۹۷
۴۹۸
۴۹۹
۵۰۰
۵۰۱
۵۰۲
۵۰۳
۵۰۴
۵۰۵
۵۰۶
۵۰۷
۵۰۸
۵۰۹
۵۱۰
۵۱۱
۵۱۲
۵۱۳
۵۱۴
۵۱۵
۵۱۶
۵۱۷
۵۱۸
۵۱۹
۵۲۰
۵۲۱
۵۲۲
۵۲۳
۵۲۴
۵۲۵
۵۲۶
۵۲۷
۵۲۸
۵۲۹
۵۳۰
۵۳۱
۵۳۲
۵۳۳
۵۳۴
۵۳۵
۵۳۶
۵۳۷
۵۳۸
۵۳۹
۵۴۰
۵۴۱
۵۴۲
۵۴۳
۵۴۴
۵۴۵
۵۴۶
۵۴۷
۵۴۸
۵۴۹
۵۵۰
۵۵۱
۵۵۲
۵۵۳
۵۵۴
۵۵۵
۵۵۶
۵۵۷
۵۵۸
۵۵۹
۵۶۰
۵۶۱
۵۶۲
۵۶۳
۵۶۴
۵۶۵
۵۶۶
۵۶۷
۵۶۸
۵۶۹
۵۷۰
۵۷۱
۵۷۲
۵۷۳
۵۷۴
۵۷۵
۵۷۶
۵۷۷
۵۷۸
۵۷۹
۵۸۰
۵۸۱
۵۸۲
۵۸۳
۵۸۴
۵۸۵
۵۸۶
۵۸۷
۵۸۸
۵۸۹
۵۹۰
۵۹۱
۵۹۲
۵۹۳
۵۹۴
۵۹۵
۵۹۶
۵۹۷
۵۹۸
۵۹۹
۶۰۰
۶۰۱
۶۰۲
۶۰۳
۶۰۴
۶۰۵
۶۰۶
۶۰۷
۶۰۸
۶۰۹
۶۱۰
۶۱۱

[illegible]

ان ٿر ۾ آخري آهي. ان جا ڪارڻ طبيعت جي ناسازي ۽ مڃاڻت عمليءَ جي محرڪ بنائڻ، جهڙوڪ شهرت جي بک، عزت جي آڇ ۽ حصول اقتدار جي اهميت، قدر ۽ قيمت جو گهٽجڻ آهن. تنهن سڄي جسر تي تقاضا ۽ طبعي رجحان جي ڪري زندگيءَ جو باقي حصو قومي اخلاق، توڪي، انفس ۽ صحيح تعليم جي فروغ ۽ تبليغ لاءِ صرف ڪرڻ جو فيصلو ڪيو اٿم. هن وقت اسان جو ملڪ ۽ قوم نازڪ دور مان گذري رهيا آهن، اهڙي وقت ان جي خدمت ۽ مشورهه کان انڪار ڪرڻ، فرض، ناشائسته، برابر ٿيندو. تنهن ڪري باوجود طبيعت جي مخالف لاڙي جي، اوهان جي درمياڻ ويو آهيان ان سڳائي

خطبي ۾ اڳتي هلي ڇهه ٻه ٽي اسان سڄي کان گهڻيون غلطيون ٿيون آهن. گذشتہ ڪري در گذر ڪري، اسان کي نئين دور جو آغاز ڪرڻو آهي، جيئن اسان کان وري ساڳيون غلطيون سرزد نه ٿين. هن وقت تائين اسيمبلي ۽ سياست کي اسان جي مثانهن طبعي، ذاتي اقتدار، عزت ۽ حصول املاڪ جو ذريعو سمجهي، حصو هڻي ورتو آهي؛ پر هيئن ئي اسان کي خدمت، خدمت، ملڪي سلامتي ۽ ترقي، عوامي فلاح ۽ بهبوديءَ جي نقطہ نگاهه کان ڪم ڪرڻ گهرجي.

ساڳئي خطبي ۾ اڳتي هلي، جن نقطن کي مشعل راه طور مڪتب آئن جو ذڪر ڪيو اٿم، تن مان ڪي هيٺيان آهن:

(۱) سنڌ کي ون يونٽ کان آزاد ڪرائي، اڳوڻا صوبا بحال ڪرڻا آهن، ان ڪري اڳوڻن صوبن جي بحاليءَ لاءِ ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

(۲) اسان کي شخصي پارٽيبازي، گذشتہ اختلافن، قديم سنڌين ۽ نون سنڌين جي تفاوتن کان برتر ۽ بالا رهي ڪم ڪرڻو پوندو جنهن ڪري سنڌ جي هر هڪ باشندي کي بنا ڪنهن تفاوت جي رئيس ۽

پاء ڪري شمار ڪرڻو آهي.

(۳) جن ماڻهن کي هن وقت ڪن سببن ڪري شريڪ ڪري نه سگهيا آهيون، تن کي ٻاهر رکڻ جو ڪوبه رادو نه آهي. غلطيون هر هڪ کان ٿين ٿيون، انهن کي درگزر ڪرڻ قومي مفاد ۽ مصلحت وقت جي اهم تقاضا آهي.

(۴) هن وقت جن ماڻهن کي، صدر صاحب (ايزب خان) جي ڊاڪٽر وارين مصلحتن ۾ شريڪت ڪرڻ ۽ ون يونٽ جي حمايت ڪرڻ ڪري، پاڻ سان شامل ڪري نه سگهيا آهيون ته اهو عارضي آهي. آخر ۾ اسان سڀني کي پائر ۽ هم وطنيءَ طور، مقصد جي ريل لاءِ متحد ٿي ڪم ڪرڻو پوندو.

(۵) مون کي خبر آهي ته اسان جي نوجوان شاگردن ۽ ڪن قومي ڪارڪنن، جن هن انقلاب ۾ حصو وٺي قربانيون ڏنيون آهن، تن کي چند ماڻهن ۽ گروهن خلاف سخت رنجيدگي آهي. ليڪن آڻ ڪين سندن قربانين، همت ۽ صداقت جو واسطو وجهي، عرض ڪندس ته ون يونٽ ڊهن تائين ذرا ٿڌائيءَ کان ڪم وٺن. اسان کي نظرياتي اختلافن ۽ طبعي رجحانن جي باوجود في الحال سمورا ويڇا وساري، گڏجي ڪم ڪرڻو پوندو.

ذڪر ڪيل خطبي جي مٿين اقتباسن مان معلوم ٿيندو ته مون ڪانفرنس ۾، ون يونٽ جي ڊاهڻ لاءِ جن ڳالهين کي ضروري ٿي سمجهيو، تن جو اظهار هيٺين لفظن ۾ ڪيو هو:

۱- ون يونٽ ڊاهڻ لاءِ سڀني سنڌين جو متحده محاذ قائم ڪرڻ ضروري آهي.

۲- اهو اتحاد صرف هڪ آئيني مسئلي، يعني ون يونٽ کي ڊاهڻ ۽ اڳوڻن صوبن بحال ڪرڻ سان واسطو رکندڙ آهي، جنهن ۾ باوجود ڪيترن اختلافن جي هر شخص ڪنهن به گروه يا پارٽيءَ سان واسطو رکندڙ، مٿين مقصد جي حصول لاءِ

ان ٿر ۽ آخري آهي. ان جا ڪارڻ طبيعت جي
 ناسازي ۽ سياست عمليءَ جي محرڪ جذبن، جهڙوڪ
 شهرت جي بک، عزت جي آڇ ۽ حصول اقتدار جي
 اهميت، قدر ۽ قيمت جو گهٽجڻ آهن. تنهن
 ڪري عمر جي تقاضا ۽ طبعي رجحان جي ڪري
 زندگيءَ جو باقي حصو قومي اخلاقي، تزڪيه نفس
 ۽ صحيح تعليم جي فروغ ۽ تبليغ لاءِ صرف ڪرڻ
 جو فيصلو ڪيو اٿم. هن وقت اسان جو ملڪ ۽ قوم
 نازڪ دور مان گذري رهيا آهن. اهڙي وقت ان جي
 خدمت ۽ مشورهه کان انڪار ڪرڻ، فرض سمجهڻ
 برابر ٿيندو. تنهن ڪري باوجود طبيعت جي مخالف
 لاڙي جي، اوهان جي درميان حاضر آهيان. انهيءَ

خطبي ۾ اڳتي هلي، وڌيڪ هيءَ چيو ته
 ”اسان سڀني کان گهڻيون غلطيون ٿيون آهن. گذشتہ کي
 در گذر ڪري، اسان کي نئين دور جو آغاز ڪرڻو آهي، جيئن اسان
 کان وري ساڳيون غلطيون سرزد نه ٿين. هن وقت تائين اسيمبلين
 ۽ سياست کي اسان جي مقناهنن طبقن، ذاتي اقتدار، عزت ۽ حصول
 املاڪ جو ذريعو سمجهي، حصو پئي ورتو آهي؛ پر هينئر اسان کي
 خدمتِ خلقي، ملڪي سلامتي ۽ ترقي، عوامي فلاح ۽ بهبوديءَ
 جي نقطہ نگاهه کان ڪم ڪرڻ گهرجي.“

ساڳئي خطبي ۾ اڳتي هلي، جن نقطن کي مشعل راه طور
 ڪتب آڻڻ جو ذڪر ڪيو اٿم، تن مان ڪي هيٺيان آهن:
 (۱) سنڌ کي ون يونٽ کان آزاد ڪرائي، اڳوڻا صوبا بحال
 ڪرڻا آهن، ان ڪري اڳوڻن صوبن جي بحاليءَ لاءِ ڪوشش ڪرڻ گهرجي.
 (۲) اسان کي شخصي پارٽيبازي، گذشتہ اختلافن، قديم سنڌين
 ۽ نون سنڌين جي تفاوتن کان برتر ۽ بالا رهي ڪم ڪرڻو پوندو.
 جنهن ڪري سنڌ جي هر هڪ باشندي کي بنا ڪنهن تفاوت جي رئيس ۽

١٤ ڪري شهادت ڪرڻو آهي.

(٣) جن ماڻهن کي هن وقت ڪرڻ سڃي ڪري شريعت ڪري نه سگهيا آهيون، تن کي ٻاهر رکڻ جو ڪو به اهڙو قانون آهي. غلامون هروڙ ڪن کان ٿين ٿيون، اذن کي جوڳو ڪرڻ قومن مفاد ۾ مصلحت وقت جي اهم تقاضا آهي.

(٤) هن وقت جن ماڻهن جي، صدر صاحب (ايوب خان) جي ڊاڪٽر وارين مصلحتن ۾ مرڪب ڪرڻ جي وٺي پونءِ جي هارين ڪرڻ ڪري، پاڻ سان شامل ڪري نه سگهيا آهيون ته انهن ڪري آهي. آخر ۾ اسان سڀني کي پاڻ ۾ هم وطنيءَ طور ڏسڻي چاهي. قبول لاءِ متحد ٿي ڪم ڪرڻو پوندو.

(٥) سرن کي سڃي آهي ته اسان جي قومي ڪارڪنن، جن هن انقلاب ۾ حصو تن کي چند ماڻهن ۽ گروهن خلاف ڪم

آڻ ڪين سندن قربانين، همت ۽ صداقت ۽ واسطو ڪندس ته وٺي پونءِ جي تائين ڏرا ٿڌائي ڪي نظرياتي اختلافن ۾ طبعي رجحانن جي باوجود في الحال سمورا ويڃا وساري، گڏجي ڪم ڪرڻو پوندو.

ڏڪر ڪيل خطبي جي مٿين اقتباس ۾ ٿيندو ته مون ڪانفرنس ۾، وٺي پونءِ جي ڏاهن لاءِ ڪي ضروري ٿي سمجهيو، تن جو اظهار هيئن لفظن ۾ ٿيو ته

١- وٺي پونءِ جي ڏاهن لاءِ سڀني سڏين جو ڪرڻ ضروري آهي.

٢- اهو اتحاد صرف هڪ آئيني

وٺي پونءِ کي ڏاهن ۽ اڳوڻن صوبن ۾ ڪرڻ

سان واسطو رکندڙ آهي، جنهن ۾ پاڻ ۾

اختلافن جي هر شخص ڪنهن به ڪردار ۾

سان واسطو رکندڙ، مٿين مقصد جي قبول لاءِ

شامل ٿي سگهي ٿو.

انهيءَ خطبي ۾ ايتريءَ وضاحت کان پوءِ به مون کي مجبور ڪري صدر چونڊيو ويو، حالانڪه مون کان وڌيڪ ٻيا به ڪيترائي صاحب هڪ اچي سگهن ها. مون کي پنهنجين ڪوتاهين جي بخوبي خبر هئي، باقي خود طبيعت جي مخالف لاڙي هئڻ جي صدارت جي ذميواريءَ ڪري لاءِ هيٺيان ڪارڻ هئا:

الف - سڪن هو ته مختلف خيالن، مفادن، گروهن ۽ طبقتن وارن ڪارڪنن جي، آئون هڪ پليٽفارم يا سيمينٽنگ لنڪ (سڀني کي ملائي) جو ڪم ڏيئي سگهان.

ب - منهنجي سياست عمليءَ کان علحده هئڻ ڪري، يعني ميمبريءَ ۾ ڪنهن عهدي جي حصول جي خواهش نه هئڻ ڪري، سڪن هو ته مختلف خيالن ۽ مفادن جا ماڻهو، مون کي رقيب نه ڄاڻي، زياده تعاون ڪن.

اها آهي متحده محاذ قائم ڪرڻ جي مختصر تاريخ. ان سان پتو پوندو ته سنڌ جي سرزمين تي متحده محاذ ٺاهڻ لاءِ هيءَ چوڻي ڪوشش آهي.

ڊيڊيڊون دفعو، اتحاد پارٽيءَ جي قيام هو، جنهن پڻ سنڌ جي سياسي تاريخ ۾ خاص حصو ورتو. انهيءَ محاذ طرفان اسيمبليءَ ۾ ميمبرن جي اڪثريت چونڊجي آئي، ۽ ملحدن وزارت ڪيترن سالن تائين سنڌ ۾ قائم رهي.

ڊيڊيڊون دفعو، ۱۹۵۳ع جي چونڊن وقت، سنڌ جي سڪن پارٽين طرفان، متحده محاذ قائم ڪري، چونڊون لڙيون ويون. جنهن ۾ جيتوڻيڪ ٿورا ميمبر چونڊجي سگهيا، پر انهن، سنڌ اسيمبليءَ يا مغربي پاڪستان اسيمبليءَ ۾ چڱو ڪم ڪيو. مغربي پاڪستان اسيمبليءَ ۾، ون يونٽ خلاف ٺهراءَ پاس ڪرائڻ ۾، سندن وڏو دخل هو.

ڏيون دفعو، متحده محاذ، حيدرآباد ۾، خانينادر ڪوٽي جي سرڪردگيءَ هيٺ سنڌ جي مکيه سياسي گروهن ۾ قائم ٿيو هو، جنهن جي ڊپ کان، ملڪ سان مارشل لا لاڳو ڪري، ونيون جي خاتمي کي ڪجهه عرصي لاءِ ترسايو ويو.

”چوٿون دفعو، هيءَ آهي جو سنڌ جي مختلف سياسي گروهن ۾ متحده محاذ قائم ڪرڻ جي ڪوشش ٿي رهي آهي. مون کي ڪافي اميد آهي ته ان ۾ سميٽي محب وطن اسان سان شريڪ ٿي، ونيون کي ڊهرائڻ ۾ مدد ڪندا.

مون کي هيءَ به يقين آهي ته جيڪي صاحب شخصي، گروهي يا نظرياتي اختلافن سببان هن وقت اسان سان شريڪ نٿا ٿين، اسيد ته اڄ نه ته سڀان ضرور انهن کي به محسوس ٿيندو ته پنهنجي وڳر کان الڳ رهڻ ڪري، هو ڪوبه مفيد ڪم ڪري ڪين سگهندا. هي هنڪاسي دور آهي، ان ۾ اختلافي مسئلن کي وڃ ۾ آڻي، لجدا رهڻ، خلاف مصلحت ۽ نا عاقبت ا شي آهي. سنڌ جي آئوناسي حاصل ڪرڻ ۽ پاڪستان جو آئينده، ان باهمي رضابنديءَ يا اڪثريت سان پاس ڪرڻ بعد، اسان ڪافي وقت ملندو ته اقتصادي، سياسي ۽ سماجي اختلافي مسئلن حل ڪرڻ طرف توجهه ڏيون.

متحده محاذ جا چئن مقاصد:

(۱) پاڪستان جي آئينده نظام حڪومت ۾، اڳوڻن نئين دوين کي آئوناسي وٺي ڏيڻ لاءِ ونيون کي ختم ڪرائجي. ڇاڪاڻ ته ان جو وجود نئين صوبن جي، سياسي، اقتصادي ۽ سماجي ترقيءَ جي راد ۾ وڏي رڪاوٽ آهي.

(۲) هن محاذ ۾ هر اهو شخص، گروهه ۽ پارٽي، شريڪ ٿي سگهن ٿا، جيڪي ونيون جي ڪلمڪلا مخالف آهن. محاذ جو هن وقت صرف ملڪ جي آئين سان واسطو آهي. سياسي، اقتصادي ۽ سماجي مسئلن متعلق سمورا صاحب پنهنجن گروهن

- ۽ ٻارئين سان وفادار رهي، ڪم ڪري سگهن ٿا.
- (۳) هي محاذ، پهرين سنڌ ۾ صوبائي بنياد تي ٺاهي، پوءِ بلوچستان ۽ فرنٽيئر ۾ به الڳ الڳ وجود ۾ آئي، بعد ۾ ننڍن صوبن جي مشترڪه محاذ ٺاهڻ لاءِ پيش خيم طور ڪم ڏيندو.
- (۴) هي محاذ، ون يونٽ ڏاهي، اڳوڻا صوبا بحال ڪرڻ لاءِ اسان جي بارگيننگ پوزيشن (ڏي، وٺ جي قوت) پيدا ڪري، ٻين صوبن ۽ ٻارئين سان سمجهوتي ڪرڻ لاءِ ڪار آمد ٿي سگهي ٿو.
- (۵) هن محاذ جي هر هڪ رڪن کي آئيني مسئلي لاءِ پهرين جوابداري، هن محاذ سان آهي. ٻين مسئلن بابت هو پنهنجي گروه يا پارٽيءَ جي تابع رهي سگهي ٿو.
- (۶) هن محاذ ذريعي ذاتي اختلافن، نظرياتي متپيدن ۽ طبعي رجحانن جي باوجود، هڪ جاءِ تي گڏ رهڻو آهي. ٻين لفظن ۾ ائين چئجي ته اسان جي متحده محاذ جو مثال اهڙو آهي، جهڙو اقوام متحدہ جو ادارو، جتي جداگانه مفادن، نظرين ۽ اختلافن جي مختلف قومون شامل ٿي، بقائِي باهميءَ جي بنيادن تي سڀني جي صلاح مشوره سان ڪيترن مسئلن کي حل ڪرڻ لاءِ وجود ۾ آندو ويو آهي.
- (۷) هن محاذ جي ڪارڪنن کي هيءَ ڳالهه مد نظر رکڻي آهي ته ڪو به ماڻهو ون يونٽ جي مخالفت جي آڌار تي چوندو، بعد ۾ ذاتي اغراض يا مدد حاصل ڪرڻ خاطر، ون يونٽ جي حمايتن جو اختيار بنجي، استساءِ نه ٿو.
- (۸) آهي طريقا چيمڪ رٿا، ڪي مختلف نمونن سان قائم رکڻ لاءِ مددگار طور ڪم آندو پيا وڃن، انهن جي زور ۾ مخالفت ڪرڻي آهي، مثلاً:
- (الف) ۱۹۵۶ع جو آئين دستور ۾ حررت ۾ قبول نه ڪرڻ.
- (ب) ايندڙ اسيمبلي ۾ آباديءَ جي بنياد تي نمائندگي ڏياري، ون يونٽ جي طرفدارن جو زور گهٽائڻ.

(ج) ڪنهن به صورت ۾ زور نل فينڊ، ڊسٽ، نه ڪرڻ.
 (د) مٿئين مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ، اوڀر ۾ پاڪستان جي
 هميشه پاران سان ڏي-وٺ جي بنياد تي سمجهو ٿو ڪرڻ.
 (هـ) ڪنهن به اهڙي ڳالهه نه ڪرڻ، جنهن سببان اهلل پنجاب
 ۾ ڏنل جي طرفدارن) جي رضامندي، بنگال جي همدردي
 ۽ ٻين جي سرنگهه جو باعث بنجي.

(۹) مختلف ماڻهن، گروهن ۽ سياسي پارٽين جي نمائندن کي، تاليف قلوب ۽ عام راءِ پيدا ڪرڻ جي ذريعي شامل ڪرڻو آهي. اهي مختصر اصول آهن، جن کي متحده محاذ قائم ڪرڻ لاءِ بنيادي رهبري جو ڪم ڏيئي سگهن ٿا. طريقو ڪار

مون ڄڏهن هن ميدان ۾ ڪڪر ڪڪرن چٽو ڏٺو ڪٺيو هو،
 تڏهن پنهنجي سنڌي ڀائرن جي مڙني ڪمزورين جو پتو هوم، جهڙوڪ:
 (۱) شاگردن ۾ ڄاڻا ڄاڻا گروهن جي موجودگي،
 (۲) قومي ڪارڪنن ۾ نظرياتي ۽ شخصي اختلافن هئڻ
 جو احساس ۽

(۳) مثالهن طبيعتي جي مختلف گروهن جي متضاد مفاد ۽ ذاتي گروهي اختلافن جو وجود، مطلب، اهي سڀ ڪالهيون اهڙيون هيون جو مرڻ، چورائي، زبردستي، الهادن ۽ سياست، عملي ته ڪان ڪونهت ڪش مائوٽ ڪئي، ٿي انحال ته ڇرڪيائي پئي ڇڏيو ته مورگو اهڙي جهجهوت ۾ نه آيا ته وڃهين، ڇاڪاڻ ته ساڳئي وقت پنهنجي دل جي رڌ ۾ انهن لکين جي شعبي ۾ رسڪاوٽ پيدا ٿيڻ ۽ مالي طور تي انهن جي حالت ۾ انتهيتا تڪرر ۾ هڪ وجهڻ ڪري اڄاوت وڌي رهيا آهن، يعني کي منهن ڏيڻو هو، ليڪن سمجھڻ جي صوفيان طبع نه، پر سڀني سر اختلافن کي وساري هڪ ئي مشڪلاتن کي منهن ڏيڻ ۽ ڪمور جي ڪمزورين ۽ غلطيئن سکڻي ۽ ٺيڪ فرائڊل ۽ سان درگزر ڪرڻ جي اعلاي ۽ انهن جي

پروسي هئڻ سببان، آخراڻهيءَ ڪري بار ڪمڻ جي حيثيت ڪئي اٿم.
بقول پٽائي صاحب چي—

”جبل ساري ڇڪ جي آڏو آريچن جي،

توڻي ٿيڪن لڪ، ته به سڀ ٿيڪهيندس سڪ سين.“

خدا ۾ توجھل رکي، ڪم ۾ هڪ وڏا اهل سنڌ، باهمي
اختلافن جي باوجود، خدا جي لطف ۾ سنڌ سان محبت هئڻ ڪري،
ون يونٽ جي سخت برخاسته آهن. انهيءَ سبب سنڌن وڏي اڪثريت،
متحدہ محاذ جي پليٽفارم تي گڏ ٿي ويئي آهي. تازو ۱۰- آڪٽوبر
۱۹۶۹ع، ڪراچيءَ ۾، اوڀر پاڪستان جي هڪ وڏي پارٽيءَ جي
ليڊر اڪيان، اسان جي محاذ جي اهم پوزيشن واضح ٿي چڪي آهي.
هن وقت صرف ۶ گروپ، ون يونٽ جي مخالف هئڻ جي
باوجود به محاذ ۾ باقاعده شامل ٿي نه سگهيا آهن. انهن مان هڪ
ڀر صاحب جو گروپ آهي ۽ ٻيو ٻير صاحب پاڪاره جو. جناب
ٻير صاحب پاڪاره جو گروپ، عوامي ليگ ۾ شموليت ڪرڻ چاهي،
اسان کي ٽوڙيڪو اچي سگهو آهي، جيئن ته اسان جا مقصد ساڳيا
آهن، پر هڪ پليٽفارم تي گڏجي نڪرڻ لاءِ مون کي اميد آهي ته
ٻير صاحب جي ڪريبر انهيءَ سببان گهڻي تڪليف ڪانه ٿيندي.
ٻي صاحب سان به محاذ ۾ گڏجي ڪم ڪرڻ بابت ڳالهائون ٿي
چڪيون آهن. جيئن ته مون کي معلوم ٿيو آهي ته صرف طريقيءَ ڪار
۾ اختلاف آهي، ان جو ڏسڻ ڪارڻ، سندس جماعت جي آل پاڪستان
ميٽنگ آهي. هتي اهل پنجاب جي راءِ کي به ملحوظ رکڻ لاءِ
مجهور آهي. اميد ته تيزي ۾ اهل سنڌ جي عام راءِ کيس پنهنجن
ڀائرن سان گڏجي ڪم لاءِ آماده ڪندا.

مون کي هيءَ به معلوم آهي ته ڪيترا نوجوان ۽ قومي
ڪارڪن، متحدہ محاذ ۾ ڪهڙي صاحب جي شموليت سببان ناراض
ٿيا آهن ۽ محاذ کان جدا ٿيڻ جا اراده ڪري رهيا آهن. پر ڪن
منهنجي پهرئين خطبي مان معلوم هئڻ گهرو هو ته مون لاهو ڏسو

ڪنڀوئي انهيءَ آڌار تي هو ته اسين سمورا گڏجي هن مهم کي منهن ڏينداسين. پر خداخواست، جيڪڏهن هو اهڙي قدم کڻڻ لاءِ تيار ٿيا ته پوءِ به مون کي يقين آهي ته حب الوطنيءَ جو جذبو ۽ منهنجي محبت جي ڪشش، کين موٽائي آڻي ماڳيءَ جاءِ تي ڪڻو ڪندي. بهرحال، کين اها حقيقت ڪڏهن به وسارڻ نه گهرجي ته اسان سڀني منڍن جو اتحاد، مخالفت تي وڌيڪ اثر انداز ٿي سگهي ٿو ۽ اسان جا پاڻ ۾ معمولي اختلاف، خود اسان لاءِ وڌيڪ مشڪلاتون پيدا ڪندا.

آءٌ هن راءِ جو آهيان ته ڪهڙي صاحب جي گروه کي محاذ ۾ آڻڻ سان، ون يونٽ جي خاتمي لاءِ وڌيڪ رستو هموار ٿيو آهي ۽ مقصد کي نقصان بچاءِ، فائدوئي پهتو آهي. ليڪن باوجود ان جي، جيڪي صاحب مختلف راءِ رکي، الڳ ٿي، قومي شيرازي کي ڪمزور ڪرڻ جي راهه اختيار ڪندا، تن کي زور مان روڪي ڪين سگهيو. تاريخ ئي اڳتي هلي فيصلو ڪندي ته اسان مان ڪير صحيح هو ۽ ڪير غلط.

— غلام مرتضيٰ

ون يونٽ جو قيام

مخالفت جا خدائا ۽ موافقن جا فائدي ۾ دليل

سنڌ، سرحد ۽ بلوچستان جا صوبو پنهنجي زرخيزي ۽ سرحدي اهميت (۽ هينئر ڪاٺين) سببان گهڻي زماني کان ٻاهرين قومن جي حريص نگاهن جا شڪار پئي رهيا آهن. تاريخ انهيءَ حقيقت جي گواھ آهي ته هتي مغلن، پٺاڻن، سکن، انگريزن ۽ ٻين اڙين قسمن قومن، طاقت ۽ اره زورائيءَ سان هن سرزمين تي چڙهايون ڪيون آهن. تازو جڏهن انگريزن جي حڪومت کان آزاديءَ جي حاصلات جا آثار نزديڪ نظر اچڻ لڳا، تڏهن اهو مسئلو سامهون آيو ته انهن صوبن کي نئين طرح ڪهڙي حيثيت ملڻ گهرجي؟ انهيءَ سوال تي مختلف رايا ظاهر ٿيڻ لڳا. هندن جي هڪ وڏي گروه، سنڌ جي بمبئيءَ کان جدائيءَ جي مخالفت شروع ڪئي ته ٻئي طرف، هندوستان جي مسلمانن جي وڏيءَ اڪثريت طرفان سنڌ، سرحد ۽ بلوچستان جي صوبائي آئوٽايميءَ لاءِ همدرديءَ جو اظهار ٿيڻ لڳو. ليڪن عين انهيءَ وقت، هڪ اهڙو گروه به موجود هو، جنهن جي دماغ ۾ موجوده مغربي پاڪستان جي سڀني صوبن کي ملائي، هڪ ڪرڻ جو خيال ويٺل هو. علامه اقبال عليه رحمت جي آل انڊيا مسلم ليگ جي ۱۹۳۰ع واري اله آباد جي خطبي کي غور سان ڏسبو ته اها حقيقت صاف ڏسڻ ۾ ايندي.

پاڪستان جي وجود ۾ اچڻ کان پوءِ، جيستائين قائد اعظم ۽ نوابزاده ليافت علي خان زنده هئا، تيستائين اهي خواهشون ۽ ارادا

دھيل رهيا ۽ ٻار آورو ٿي نه سگهيا. پر پوءِ انهن پنهي جي انتقال بعد انهيءَ منصوبي کي عملي صورت ۾ آڻڻ لاءِ ٻن پرده سازشون متعين ٿيڻون ۽ جن جو - ٽپوٽ سردار عبدالرشيد خان، اڪوٽي وزير اعليٰ سرحد، طرفان، آئين ساز اسيمبليءَ ۾ هڪ امڪان جي دستاويز پيش ڪرڻ سان صاف نظر اچي ٿو. انهيءَ دستاويز کي پوءِ 'ايڪس دستاويز' جي نالي سان سڏيو ويو. دستاويز ۾ ڄاڻايل تجويزن کي جن طريقن سان پاڻ 'تڪميل تي پهچايو ويو. تن مان هڪ مختصر طور هيٺ پيش ڪجن ٿا:

(۱) سر نظام الدين، وزير اعظم ۽ صدر مسلم ليگ، پاڪستان کي باوجود آئين ساز اسيمبليءَ ۾ اڪثريت موجود هئڻ جي، ڊسمس ڪري، آمريڪا مان پاڪستان جي سفير، مسٽر محمد علي بوگرا کي گهرايو، وزير اعظم نا مزد ڪري، آل پاڪستان مسلم ليگ جو صدر ڏٺيو ويو.

مرڪزي اسيمبليءَ جي ميمبرن ۽ آل پاڪستان مسلم ليگ جي ڪانوينشنن جو موريل اندرو ڪريل هو، جو ان بدليءَ کي خرابيءَ يا رنج مان قبولي راضي ٿي ويا.

(۲) سنڌ ۾ مسٽر عبدالستار پيرزاده جي وزارت کي اڪثريت ۾ هٽج جي باوجود، ون يونٽ جي مخالفت ڪرڻ سبب، ڊسمس ڪري، "پروڊا" هيٺ خارج ٿيل، خانبهادر محمد ايوب ڪهڙي تان پابنديون هٽائي، سنڌ اسيمبليءَ جي ميمبر نه هئڻ جي باوجود وزير اعليٰ نامزد ڪري، ڏنڊي جي زور سان سنڌ اسيمبليءَ جي ڪمزور ميمبرن تان وڌيڪ اڪثريت راءِ سان، ون يونٽ جي فائدي ۾ ٺهراءَ پاس ڪرايو ويو.

(۳) بهاولپور ۾، حسن محمود جي وزارت کي ڊسمس ڪيو ويو.

(۴) صوبو سرحد ۾، سردار عبدالرشيد، وزير اعليٰ کي باوجود ٺهراءَ پاس ڪرائڻ جي، ۽ هن کي ڏنل وعدن جي انحرافيءَ خلاف آواز اٿارڻ ڪري، ڊسمس ڪيو ويو.

(۵) ون يونٽ جي مخالفن کي جيلن ۾ وجهي، هر قسم جي طريقن سان هيسايو ويو.

(۶) ۱۹۵۴ع ۾، آئين ساز اسيمبليءَ، آئين تيار ڪري ڇڏيو هو، صرف گورنر جنرل جي صحيح رهيل هئي ته اوچتو گورنر جنرل، غلام محمد خان طرفان، آئين ساز اسيمبليءَ کي ختم ڪيو ويو. انهيءَ تي آئين ساز اسيمبليءَ جي اسپيڪر، مولوي. تميز الدين صاحب مرحوم، سنڌ هاءِ ڪورٽ ۾ رٽ پيشن داخل ڪئي، جنهن، گورنر جنرل جي انهيءَ قدم کي ناجائز ٺهرايو. ليڪن گورنر جنرل طرفان، سپريم ڪورٽ ۾ اپيل داخل ٿي، ۽ سپريم ڪورٽ جي چيف جج، جسٽس محمد منير، هاءِ ڪورٽ جي فيصلو کي رد ڪري، گورنر جنرل جي قدم کي جائز ٺهرايو.

ان کان پوءِ، گورنر جنرل غير جمهوري طريقي سان، ٻاڪين ڏسازگار حالتن هيٺ، نئين آئين ساز اسيمبلي چونڊائي، ان ۾ مختلف طريقن سان ۱۹۵۶ع جو آئين پاس ڪرايو، جنهن جا مکيه شاخسار هيٺيان هئا:

(الف) ون يونٽ جو قيام.

(ب) اوڀر ۽ اولهه پاڪستان جي وچ ۾ آباديءَ جي اڪثريت ۽ اقليت جي باوجود مساوي نمائندگي ڏئي، اوڀر پاڪستان جي جمهوري حق کي غضب ڪيو ويو.

(ج) اولهه پاڪستان اسيمبليءَ ۾ ميمبرن جو هڪ اهڙو گروه آندو ويو، جو ڏيهوتي ڪمشنرن جي نامزد ڪيل جرڪن طرفان چونڊيل هئڻ سببان، حڪومت جي ماتحت هو.

(د) ون يونٽ کي ڊاهڻ لاءِ مشرقي ۽ مغربي پاڪستان اسيمبليءَ جي ٺهراءَ ۾ آئين ساز اسيمبليءَ جي ٻه ڀاڱي ٽي حصي جي ووٽن جي ضرورت لازمي ٺهرائي وئي. (ه) ان کان پوءِ، انهيءَ ناجائز ۽ غير جمهوري آئين جي حفاظت لاءِ هڪ طرف سختي اختيار ڪئي وئي ته ٻئي طرف،

نشرو انباعت جي سموريءَ سرڪاري مشنريءَ کي مڪتان،
 بمبليٽن ۽ ٻين ازين قسم پروپيگنڊائن جي طريقن سان صحيح
 ثابت ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي وئي. ان وقت ننڍن
 صوبن ۾ ڪي اهڙا سياستدان به هئا، جي شروع کان ئي
 ون يونٽ مان پيدا ٿيندڙ خدشن ۽ انديشن سببان برخلاف
 هئا. اهي خطرا هي هئا:

(۱) ون يونٽ جو قيام ويهين صديءَ جي انهن جمهوري
 قدرن جي خلاف هو، جن مطابق سموري طاقت عوام جي هٿ ۾
 رهڻي هئي ۽ کين خوداراديءَ جو حق حاصل هو ۽ ڪنهن به
 ٻاهرين طاقت کي انهن مليل حقن ۾ دست اندازي ڪرڻي نه هئي.

(۲) ون يونٽ جو قيام، ۱۹۴۰ع ۾، لاهور ۾، آل انڊيا مسلم
 ليگ جي پاس ٿيل ٺهراءَ، جنهن جي آڌار تي پاڪستان جي گهر
 ڪيل هئي، جي معنيٰ ۽ مقصد جي خلاف هو.

(۳) ون يونٽ جو قيام، مارچ ۱۹۴۳ع ۾، سنڌ اسيمبليءَ
 جي پاڪستان بنسبت پاس ڪيل ٺهراءَ جي جذبي ۽ تقاضا جي پيڪڙي
 ڪندڙ هو.

(۴) ون يونٽ جو قيام، برٽش پارليامينٽ طرفان، ۱۹۴۷ع
 واري آزاديءَ جي ائڪٽ، جي مفهوم کان ئي انڪاري آهي، جنهن
 مطابق پاڪستان وجود ۾ آيو.

(۵) ون يونٽ جو قيام، اقوام متحده جي مقرر ڪيل بنيادي
 اصولن جي چارٽر جي پڻ خلاف هو، جنهن مطابق انهن ننڍين
 قوميتن جو حق خودارادي تسليم ڪيل هو، جن جا وطن، زبان،
 ڪلچر، سياسي ۽ اقتصادي مفاد علحده هئا.

(۶) ون يونٽ جو قيام، سنڌ جي بمبئيءَ کان علحدهگيءَ لاءِ
 ڪيل سموريءَ جدوجهد جي خلاف هو، جنهن ۾ انڊيا جي ڏهه صوبن
 مسڪين مسلم جماعتن، جهڙوڪ مسلم ليگ، خلافت ڪاميٽي ۽
 جميعت العلماء هند، اهم حصو ورتو هو.

(۷) ون يونٽ جو قيام، قائد اعظم محمد علي جناح طرفان ۱۹۳۰ع ۾، گول ميز ڪانفرنس ۾، ظاهر ڪيل، 'چوڏهن نڪتن' وارين پيش ڪيل تجريزن جي خلاف هو.

(۸) ون يونٽ جو قيام، سر آغا خان جي صدارت هيٺ، ۱۹۳۰ع ۾، دهليءَ ۾، هندوستان جي آل مسلم پارٽيز ڪانفرنس ۾ پاس ڪيل ٺهرائن ۾، قبول ڪيل اصولن جي وعدو خلافي هئي. (۹) ون يونٽ جو قيام، ۱۹۴۹ع ۾، قائد ملت لياقت علي خان

جي سرڪردگيءَ هيٺ، پاڪستان جي آئين ساز اسيمبليءَ جي بنيادي اصولن جي پاس ڪيل ٺهراءَ جي فقري نمبر ۶، ۷ جي روح ۽ لفظ جي خلاف هو.

اهي قرا هيٺيان هئا:

(الف) ملڪ جون اهي اراضيون جي هن وقت پاڪستان ۾ شامل آهن، يا هن کان پوءِ ان ۾ شامل ٿين، سي سڀ گڏجي وفاق ٺاهينديون.

(ب) اهڙو وفاق، جنهن ۾ صوبا خود مختيار هوندا، سواءِ انهن پابندين جي، جيڪي سندن رضامنديءَ مطابق فيڊريشن طرفان عائد هونديون.

(۱۰) ون يونٽ جو قيام، پختون، بلوچ ۽ سنڌي قوميتن جي هزارها سالن جي روايت، سندن عزت، غيرت ۽ آزاديءَ خلاف هڪ تازيانو هو.

(۱۱) ون يونٽ جو قيام، ننڍن صوبن جي زمينن، نوڪرين، واپار، ڪارخانن، ڪاٺين، پاڻيءَ ۽ ٻين قدرتي وسائل تي سامراجي ذهيت واري هڪ وڏي صوبي جي مستقل مفاد لاءِ قائم ڪرڻ جي هڪ سازش سمجهي ٿي وئي.

(۱۲) ون يونٽ جي قيام سان، ننڍن صوبن جي زائن، ڪلچرن، سماجي ۽ ادبي مفادن کي نقصان پهچڻ جو انديشو محسوس ڪيو ٿي و.

(۱۳) ننڍن سڃاڻپ جي زهاڪن کي ون يونٽ جي قيام مان اهو به انديشو هو ته وڏي صوبي جا رهاڪو پنهنجي وڌندڙ آباديءَ کي، ننڍن صوبن ۾ ڪالونائيز ڪري، اصلي باشندن جي آبادي گهٽائي، کين سياسي ضرر رسائيندا.

(۱۴) ون يونٽ جي قيام مان، ننڍن صوبن جي تعمير ۽ ترقيءَ کي نظر انداز ڪرڻ جو کين خطرو محسوس ٿي ٿيو.

(۱۵) ون يونٽ جي قيام بعد، ننڍن صوبن جي عوام کي خطرو هو ته صاحب اقتدار، ننڍن صوبن جي زميندارن، واپارين ۽ دولتمند طبقي کي لالچ ۽ دٻاءُ ذريعي، بي ايمان بنائي، سياسي اخلاق کي بگاڙيندو.

هڪ طرف اهي سمورا خطرا ان وقت ون يونٽ جي مخالفن طرفان پيش ڪيا ٿي ويا ته ٻئي طرف، صاحب اقتدار گروهه طرفان ون يونٽ جي فائدي ۾، هيٺئين قسم جا دليل ڏنا ٿي ويا:

(۱) مغربي پاڪستان ۾ ون يونٽ جي قيام سببان، شامل صوبن جي رهاڪن ۾ قومي يڪجهتي ۽ هم آهنگي پيدا ٿيندي ۽ صوبائي عصبيت ۽ انتشار پسند قوتون دٻجي وينديون.

(۲) پنجاب جهڙي زرخيز، ترقي يافته ۽ شاهوڪار صوبي سان پٺتي پيل اراضين جو گڏجڻ، سندن ترقي، تعمير ۽ سٺي انتظام جو باعث ثابت ٿيندو.

(۳) هڪ اسيمبليءَ ۽ مرڪز تي گڏجي ڪم ڪرڻ ڪري، باهمي تعلقات وڌندا ۽ قاعدي قانون ۽ ترقياتي رٿائن کي عملي جامي پهرائڻ سببان، ملڪ جلدي ترقي ڪندو.

(۴) اڳوڻن قديمي صوبن جي زمينن، واپار، نوڪرين، ڪارخانن، ڪاٽين ۽ قدرتي وسائل ۾ مڪاني باشندن کي وڌيڪ ترجيح ڏني ويندي.

(۵) ون يونٽ جو قيام، پاڪستان جي سالميت ۽ اسلام جي سربلنديءَ لاءِ پيش خيمه طور ڪم ڏيندو. سنڌ ۾ ون يونٽ

جي حامي روينيو وزير، پير علي محمد شاه راشديءَ جا بيان، انهن ئي
وڪڻن جي بنياد تي جاري ڪيل، ڏسڻ ۾ ايندا. ۱۸- نومبر ۱۹۵۴ع تي،
”ڊاٽ“ اخبار، پير علي محمد شاه راشديءَ جو هيٺيون پريس بيان
شايع ڪيو:

”مون پير علي محمد علي شاه، روينيو وزير، ون يونٽ جي
قيام کي، هيٺين وعدن جي بنياد تي قبول ڪيو آهي:

(۱) ”سنڌ جي حقن جي حفاظت جو انتظام ائيني ذريعي
ڪيو ويندو، جيئن ان جي خلاف ورزيءَ جي حالت ۾

قانوني چاره جوئي، ذريعي سد باب ٿي سگهي.

(۲) سنڌ اندر جيڪا به پيدائش يا ٽيڪسن جي وصولي ٿيندي،
سا صرف سنڌ جي مفاد لاءِ خرچ ڪئي ويندي.

(۳) سنڌ جي خطي اندر جيڪي نوڪريون هونديون، سي
سڀ سنڌين کي ڏنيون وينديون ۽ انهن جي وراهه جو.

اختيار به بندين جي هٿن ۾ هوندو.

(۴) سنڌ جي زمين، بي زمين سنڌي، هارين ۾، پوءِ اهي مڪاني هاري
يا مهاجر هجن، مقرر ڪيل ايڪانامڪ يونٽ مطابق
ڏني ويندي.

(۵) ڪا به زمين جيڪڏهن مٿين طرح ورهاست ڪرڻ بعد
بچندي، ته پوءِ اها ٻئي ڪنهن کي سرڪار جي مقرر
ڪيل حد اندر ڏني وڃي ته اعتراض نه ڪيو ويندو.

(۶) مرڪزي سرڪار جي مڙني نوڪرين يا اعليٰ عهدن ۾،
سنڌين کي هڪ مقرر ڪيل حصو ڏنو ويندو.

(۷) ون يونٽ بعد مرڪزي حڪومت وٽ سواءِ بچاءِ خارجي
تعلقات ۽ ڪرنسيءَ جي ٻيو ڪوبه کاتو رهڻ نه
ڏنو ويندو.

(۸) سنڌ جي آباديءَ لاءِ ذريائن مان گهريل پاڻيءَ کي نڪي
گهٽايو ويندو ۽ نڪي ڪا رڪاوٽ وڌي ويندي.

(۹) سنڌ جي زبان ۽ ادب جي ترقيءَ لاءِ موجوده حڪومت طرفان مقرر ڪيل رقم کي گهٽايو نه ويندو.

(۱۰) سنڌ کي لشڪر ۽ بچاءُ کاتي ۾ مناسب حصو ڏنو ويندو.

(۱۱) ڪو به اهڙو قانون پاس نه ڪيو ويندو، جيڪو سنڌي ميمبرن جي اڪثريت، ون يونٽ اسيمبلي ۾ قبول نه ڪيو هوندو.

ان بعد ڇا ٿيو ۽ سنڌ سان ڪيل وعدن جي ڪهڙيءَ طرح وفا ٿي وئي، ۽ ساڻس ڪهڙا ڪهڙا وڃڻ وڃڻ ويا؟ ان جو درد انگيز داستان ايترو طويل آهي جو ڪيترائي ڪتاب لکي سگهجن ٿا. بهرحال، انهيءَ هوندي به ڪي حقيقتون مختصر طور هيٺ ڏجن ٿيون:

(۱) مغربي پاڪستان اسيمبليءَ ۾، مسلم ليگ ميمبرن جي اڪثريت هئڻ جي باوجود، ان جي ليڊر کي ڇڏي، ڊاڪٽر خان صاحب کي سندس ڀاءُ، خان عبدالغفار خان، جي پارٽيءَ جي اصولن خلاف قيمت ڏئي، پاڻ ڏانهن سيري، نئين صوبن جي رهاڪن کي توڪي ڏيڻ خاطر وزير اعليٰ ناهڙو ڪيو ويو، ان بعد کيس چوٽ ڇڏيو ويو ته ميمبرن کي لالچون ڏئي، پنهنجي ٺاهيل نئين پارٽيءَ ۾ آڻي. مطلب ته اهڙيءَ طرح نام نهاد ”ريپبلڪن پارٽيءَ“ جو بنياد وڌو ويو.

(۲) هڪ بلوچ ليڊر کي لالچ ڏئي، ون يونٽ جو حامي بنائي، گورنر مقرر ڪيو ويو. سنڌ مان، جن ون يونٽ ٺاهڻ ۾ مدد ڪئي هئي، جهڙوڪ خان بهادر ڪهڙو ۽ سيد علي محمد شاه راشدي، تن مان پهرئين کي وزارت مان ٻاهر نڪري مخالفت ۾ ويهڻو پيو ۽ ٻئي صاحب پنهنجي سلامتي انهيءَ ۾ ڇاتي ته سفارتي عهدو وٺي، حال ملڪ ڇڏي، ٻاهر وڃي، پنهنجا غم غلط ڪري. ميان محمد ممتاز دولتان ۽ چوڌري محمد علي، جي ٻنهي ’ايڪس‘ دستاويز جا خالق ڇڏيا ويا، تن کي به ٻاهر نڪري، پنهنجي ڪيتي جي

سزا ڀوڳڻي پيئي. آخر سنڌ مان اهي ماڻهو وزير ڪري کنيا ويا، جن مان ٻن مکيه ماڻهن، يعني قاضي فضل الله ۽ عبدالستار پيرزاده، ون يونٽ جي مخالفت ڪئي هئي. هي ۽ ٻيا ڪي به رڪن جي لائق آهي ته ”ريپبلڪن پارٽيءَ“ جي مقاصد ۾ ون يونٽ کي مضبوط ڪرڻ جو هڪ اصول داخل هو. اسان جي سنڌي وزيرن به مجبوراً ان اصول کي تسليم ڪندي، وزارت قبول ڪئي.

(۳) جڏهن مغربي پاڪستان اسيمبليءَ جون چونڊون ٿيڻ واريون هيون، تڏهن پهرين اهو سوال اٿيو ته اسان، جيڪي ون يونٽ جي مخالف هئاسون، ڪهڙيءَ طرح ان ۾ وڃون؟ ان تي اهو دليل پيش ڪيو ويو ته ڪهڙيءَ طرح ڪانگريسِي ميمبر، هڪ وقت اسيمبلي ۾ صرف انهن کي ناڪامياب بنائڻ لاءِ ويندا هئا، اهڙيءَ طرح اسان به وڃي سگهون ٿا. ليڪن، سرڪار طرفان سخت دٻاءُ پئي پيو ته دادو ضلعي جا ٽي ميمبر، جي ون يونٽ جي خلاف هئا، تن کي ڪنهن به طرح مغربي پاڪستان اسيمبليءَ ۾ چونڊجي اچڻ نه ڏنو وڃي. اهي ٽي هئاسون (۱) پير ميان الاهي بخش، (۲) ميان عبدالحميد جتوئي ۽ (۳) جي. ايم. سيد. ليڪن خدا سان ڪم ٻوندو، جيڪڏهن اسان کي ون يونٽ بنائيندڙ، پير علي محمد شاه راشدي (ان وقت مرڪزي حڪومت جو وزير هو)، پنهنجي دوست، ملڪ سڪندر خان جو ووٽ نه ڏياري ها، ته نڪي اسان ميمبر چونڊجي سگهون ها ۽ نڪي آئينده مغربي پاڪستان اسيمبليءَ ۾ ون يونٽ خلاف ٺهراءُ پاس ڪرائي سگهون ها. (۴) مغربي پاڪستان اسيمبلي ٺهڻ بعد، اسان کي معلوم ٿيو ته هڪ منظم پروگرام تحت، مٿي ذڪر ڪيل واعدن جي خلاف ورزي ڪئي پئي وڃي، جيئن ته

(الف) سنڌ جي ۸ ڪروڙ روپين جي خرچ تي ٺهرايل ڪوٽڙيءَ بئراج تي، ٿنڊه محمد خان جون زمينون، سرڪاري خرچ تي سڌاري، غير سنڌين کي ڏنيون ويون.

۱. ڪيترن سنڌي آفيسرن جا حق رٽي، پنجاب جي جونيئر آفيسرن کي مکيه عهدن تي وڪيو ويو. مسٽر عثمان علي نصاري، مسٽر ڊڪن، آغا جعفر علي ۽ ٻيا ڪيترا انهيءَ بي انصافيءَ جو شڪار ٿيا.

(ت) سنڌ سرڪار طرفان منظور ڪيل جابلو ۽ ٿر ايراضين کي سڌارڻ جون اسڪيمون، رد ڪري ڇڏيون ويون. جيتوڻيڪ انهن تي خرچ، سنڌ جي پئسي مان ٿئي ها. حالانڪ سنڌ صوبي جا ٽيهه ڪروڙ رپيا بچت، وڌيڪ ٺهڻ وقت قبضي ۾ آئي، پنهنجي ڪم لاءِ ڇڏيائون. (ث) ”سنڌي ادبي بورڊ“ ۽ ”شاهه لطيف سينٽرل ڪلچرل بورڊ“ لاءِ، سنڌ سرڪار طرفان منظور ٿيل رقمن کي گهٽائي، فقط نالي ڳڻ ڪئي ويئي.

(ج) سنڌ سرڪار طرفان هر سال، هر هڪ تعلقي ۾، هاءِ اسڪول ۽ هر ضلعي ۾ ڪاليج ۽ اسپتالن جون بحال ٿيل اسڪيمون ختم ڪرڻ سان گڏوگڏ، زوري تعليم جي اڳوڻي دستور کي ئي ختم ڪيو ويو. يڪر مشن نمونہ خروار

جي مصداق، سنڌ سان ڪيترا ناحق ڪيا ويا. جڏهن انهن بي انصافين خلاف، سنڌين طرفان حق طلبيءَ لاءِ هاءِ گهوڙا ڪئي ٿي ويئي ته ڪوبه داد فرياد ٻڌڻ ۾ ئي ڪين ٿي آيو. ان کان پوءِ آڻي باقي سنڌ سان جيڪي زيادتيون ۽ اڙه زوراڻيون ۱۹۵۸ع واري مارشل لا کان پوءِ ٿيون آهن، انهن جو تفصيل منهنجي سياسي مضمونن ۾ ڪتاب ۽ تازو فضل اڪبر ڪاميٽيءَ کي، سنڌ طرفان پيش ڪيل حقيقتن ۾ ڇپجي رهيو آهي، ان مان پئجي سگهي ٿو.

مٿين زيادتين کي ڏسي، ڪيترا پنجاب جا سياستدان به انهيءَ بي انصافيءَ واري هلت مان تنگ ٿي پيا. خود مسلم ليگ اسيمبلي پارٽيءَ جي مکيه ماڻهن، جن ۾ ميان محمد ممتاز دولتان،

سردار بهادر خان، خان عبدالقيوم خان، قاضي عيسيٰ ۽ خان بهادر کهڙو اسان سان گڏجي ون يونٽ ڊاھڻ ۾ شامل ٿيا. بعد ۾ ”ريپبلڪن پارٽي“ جنهن جي حڪومت هئي، تنهن پڻ ون يونٽ ڊاھڻ جو ٺھراءُ، مغربي پاڪستان اسيمبليءَ ۾ پاس ڪرايو. ليڪن پوءِ، مرڪزي اسيمبليءَ ۾، ان ٺھراءُ کي آئيني صورت ڏيارڻ کان ڦري ويا، جنهن تي اسان سنڌ جو متحده محاذ ٺاھيو، جنهن متعلق وڌيڪ احوال متحده محاذ جي مضمون ۾ اچي چڪو آھي.

۱۹۵۸ع واريءَ مارشل لا کان پوءِ، جيڪي حالتون پيدا ٿيون، تن ون يونٽ خلاف ايتري مخالفت ۽ نفرت پيدا ڪئي آھي جو سرڪار کي مجبور ٿي، جسٽس فضل اڪبر جي چيئرمنيءَ هيٺ هڪ ڪميشن مقرر ڪرڻي پئي. مذڪور ڪميٽيءَ جي چيئرمين، پنهنجي پبلڪ بيان ۾ ظاهر ڪيو آھي ته ”ننڍن صوبن جا ۹۷ سيڪڙو رھاڪو نه صرف ون يونٽ مان ناراض هئا، بلڪ ان کي سخت نفرت جي نگاه سان ڏسن ٿا.“

ليڪن باوجود ان جي، ڏسڻ ۾ ائين پيو اچي ته وڏي صوبي جو هڪ مستقل مفاد ۽ سامراجي ذهينت وارو گروه اڃا تائين زبردستيءَ وارن مختلف طريقن سان ان کي قائم رکڻ جي ڪوشش ۾ آھي. هو هيٺين طريقن مان ان کي قائم رکڻ چاهين ٿا:

(۱) هڪ گروه، جهڙوڪ ڪنوينشن مسلم ليگ ۽ چوڌري نذير احمد وغيره، جهڙن ماڻهن جو آھي، سو ون يونٽ کي عليٰ اعلان قائم رکڻ جو حامي آھي.

(۲) ٻيا مناقبي ڪري، چون ٿا ته سال ۱۹۵۶ع وارو غير جمھوري آئين ملڪ سان لاڳو ڪري چونڊون ڪرائجن ۽ پوءِ آئين ساز اسيمبليءَ کي اختيار ڏجي ته اها ان سوال تي غور ڪري. ڇاڪاڻ ته کين خبر آھي ته ان آئين موجب، اوڀر پاڪستان کي آبادي جي لحاظ سان نمائندگي ڪانه ملندي. ۽ اولھ پاڪستان ۾ ٽرائيبل ۽ ايجنسي اراضين مان، ڊيپوٽي ڪمشنرن طرفان نامزد

ٿيل چرڪن جا عيوضي چونڊيا، جن جي حيثيت سرڪاري نامزد ٿيل ميمبرن جهڙي هوندي. ازانسواءِ، ۱۹۵۶ع جي آئين موجب، آئين ۾ ترميم صرف ۲ ڀاڱي ٽي حصي وٽن سان ٿي سگهندي ۽ جڏهن مشرقي ۽ مغربي پاڪستان صوبن جي ٺهراءَ جي ضرورت ٿيندي، تڏهن کين انهيءَ حالت ۾ گهڻي اميد آهي ته ڪجهه اوڀر پاڪستان جي ۽ ڪجهه ننڍن صوبن جي ميمبرن کي لالچ ۽ دٻاءُ ذريعي پنهنجي طرف ڪري، ون يونٽ کي ڊاهڻ کان بچائي وٺندا. انهيءَ پاليسيءَ جون حامي جماعتون ڪائونسل مسلم ليگ، پي. ڊي. پي ۽ جماعت اسلامي آهن.

(۳) ٽيو اهو گروهه آهي جو موجوده ون يونٽ کي ڊاهي، ان کي زونل فيڊريشن جي صورت ۾ قائم رکڻ جي فائدي ۾ آهي؛ جنهن مطابق ننڍن صوبن ۾ ليفٽيننٽ گورنر مقرر ٿيندا، جن کي ڪي مخصوص ڪاتا سپرڊ ڪيا ويندا ۽ ٻيو سمورو اختيار مغربي پاڪستان جي زونل فيڊرل اسيمبليءَ ۽ گورنر جي هٿ ۾ هوندو. اهو طريقو، حقيقت ۾ ون يونٽ کان به وڌيڪ بدتر آهي. انهيءَ جو مطلب اهو آهي ته چند ماڻهن کي گورنرن ۽ وزارتن جي لالچن تي خريد ڪري، ننڍن صوبن جي بنيادي مسئلن ۽ هاءِ گهوڙا کي، انهيءَ مستي سودياڙيءَ سان في الحال ماڻو ڪري، ننڍن صوبن ۾ ٿوري وقت اندر ڪالونائيزيشن جو ڪم وڌي زور شور سان ڪري، صوبن جي آباديءَ ۾ پنهنجن ماڻهن جو اضافو آڻي، هميشه لاءِ ختم ڪيو وڃي. انهيءَ جا حامي ڪائونسل مسلم ليگ، پي. ڊي. پي، جماعت اسلامي ۽ انهن سان گڏ نيشنل عوامي پارٽيءَ (ولي گروپ) جا ڪارڪن ۽ پيپلس پارٽيءَ وارا آهن.

(۴) چوٿون گروهه انهن ماڻهن جو آهي، جي ظاهري طور ون يونٽ کي ڊاهڻ جي عيوض، اهڙا طريقا اختيار ڪرڻ گهرن ٿا، جن جي ڪري اسان اوڀر پاڪستان جي مکيه پارٽي، ”عوامي ليگ“ جي حمايت، سنڌن ۽ ٻين نڪاتي پروگرام جي مخالفت ڪرڻ

ڪري وڃائي ويهون. هو سمجهن ٿا ته عوامي ليگ جي مدد کان سواءِ ون يونٽ ڏانهن ڪين سگهنداسون. انهيءَ خيال جي حمايت، مٿي ذڪر ڪيل پارٽين کان سواءِ نيشنل عوامي پارٽي (ولي خان گروپ) ۽ پيپلس پارٽيءَ وارا ڪن ٿا ۽ ڪن ٻين مخصوص ماڻهن کان به اهڙا بيان ڪڍائي، مشرقي پاڪستان جي ماڻهن تي خراب اثر ويهارڻ جي ڪوشش ڪئي وڃي ٿي.

انهن حالتن کي سامهون رکندي، متحده محاذ جي ڪارڪنن کي وڌيڪ خبردار رهڻو ڏوندو ته جيئن عوامي ليگ جي ڇهن نمڪن سان سندن اختلاف نه ٿئي؛ اسان سندن حمايت ڪندا رهون ۽ هو اسان جي صوبائي خودمختياريءَ جي حمايت ڪندا رهن. ٻئي طرف، مٿي ذڪر ڪيل ون يونٽ جي حامين جي، سراسر ڌوڪي وارين ٽن تجويزن کان به بچڻو آهي، جهڙوڪ: ۱۹۵۶ع جي آئين جي بحالي، زونل فيڊريشن کي قائم ڪرڻ ۽ عوامي ليگ جي ڇهن نمڪن جي مخالفت.

انهيءَ سلسلي ۾ وڌيڪ گهرائيءَ سان نگاهه ڪبي ته پاڪستان ڊيموڪريٽڪ پارٽي، جماعت اسلامي، نيشنل عوامي پارٽي (ولي خان گروپ) ۽ پيپلس پارٽيءَ کي مختلف نمونن سان ڪم ڪندي ڏسنداسون. اسان کي انهيءَ سازش کان بچڻ لاءِ هيٺين ڳالهين بابت پنهنجن ذهنن کي صاف رکڻو پوندو:

(۱) ون يونٽ کي هر حالت ۾ ختم ڪرائي، صوبائي خودمختياري قائم ڪرڻ لاءِ ڪوشش ڪرڻي اچي.

(۲) ۱۹۵۶ع وارو غير جمهوري آئين، ڪنهن به صورت ۾ قبول نه ڪرڻو آهي ۽ ان جي حامين کي هر حالت ۾ ون يونٽ جو حامي شمار ڪرڻو آهي.

(۳) زونل فيڊريشن ڪهڙيءَ به صورت ۾ قبول ڪرڻي نه آهي. اسان ننڍن صوبن وارن کي به اهڙا اختيار ملڻ جي گهر ڪرڻي آهي، جهڙي اوڀر پاڪستان وارا ڪن ٿا.

(۴) اها ڳالهه به صاف سمجهي ڇڏي آهي ته ”عوامي ليگ“
(ڇهه نڪاتي) جي تعاون کان سواءِ اسان ون يونٽ ڏاهي
نه سگهنداسون.

(۵) اسان کي نيشنل عوامي پارٽي (پاشاني گروپ) سان به
سمجهوتہ ڪرڻو پوندو.

(۶) نيشنل عوامي پارٽي (ولي خان گروپ) جيسين تائين
زورل فيڊريشن جو ققرو پنهنجي دستورالعمل مان خارج نه ڪيو
آهي ۽ آئين ٺهڻ کان اڳ، اقتصادي مسئلا ڇيڙي ندين صوبن
جي اتحاد کي ٽوڙڻ جي پاليسي نه ڇڏي آهي، تيسين ان کان
هر طرح خبردار رهڻو آهي.

انهن ڳالهين کي مدنظر رکي، اسان کي ندين صوبن جي
مسائهن ۾ سياسي شعور پيدا ڪري، متحده محاذ ۾ شامل ڪرڻو
آهي، جيڪي به ماڻهو مٿي ذڪر ڪيل مسئلن ۾ شامل راءِ ٿيا
ٿين، تن کي ون يونٽ جو حامي شمار ڪرڻو آهي. هن وقت پاڪستان
۾ هيٺيون پارٽيون قائم آهن، جن جا پاڪستان جي آئين سازيءَ
بنسبت منهنجيءَ نظر ۾ هيٺيان مقاصد نظر اچن ٿا:

(۱) ڪنوينشن هلسلر ليگ:

هيءَ پارٽي، صدر محمد ايوب خان، ملڪ سان مارشل لا
لاڳو ڪري، پنهنجي اقتدار قائم رکڻ لاءِ چند خود مطلب فردن
کي لالچ ۽ دٻاءُ ذريعي ان ۾ شامل ڪري، ٺاهي هئي. ان ۾
موقعي پرست، پنهنجي مستقل مفاد جي حفاظت لاءِ داخل ٿيا هئا.
انهيءَ جماعت جو باني صدر، ون يونٽ کي ڪنهن به حالت
۾ بحال رکڻ لاءِ مُصر هو. انهيءَ پارٽيءَ جي آئين جو مکيه جزو،
ون يونٽ جي حفاظت هئي. صدر ايوب خان هڪ وقت پنهنجي
بيان ۾ چيو هو ته ”جيڪڏهن نيشنل اسيمبلي، ون يونٽ کي
ڊاهڻ جو قانون پاس ڪندي، ته به هو ان جي منظوري هرگز نه
ڏيندو. انهيءَ کان علاوه، سندس چند پوئلڳن جا هيٺيان بيان هئا:

(۱) ون يونٽ ڏاهي، اڳوڻن صوبن کي بحال ڪرڻ، پاڪستان کي ٽڪرا ٽڪرا ڪرڻ جي برابر آهي.

(۲) ون يونٽ جي مخالفت ڪرڻ وارا، هندوستان ۽ ٻين ٻاهرين ملڪن جا ايجنٽ آهن.

(۳) ون يونٽ جي مخالفت، اسلامي نظريه پاڪستان جي مخالفت ڪرڻ برابر آهي.

(۴) ون يونٽ حقيقت بنجي چڪي آهي، ان جي مخالفت بيڪار آهي. ان جي مخالفن کي ڪچليو ويندو.

(۵) ننڍن صوبن جو عوام، ون يونٽ جي فائدي ۾ آهي، ان جي مخالفت ڪندڙ ڌارين جا ايجنٽ، انتشار پسند، اسلام جا دشمن، مڪوتاه نظر ۽ فرسوده خيال جا ماڻهو آهن.

انهيءَ جماعت جي عهديدارن، اسيمبلين جي ميمبرن کي هر طرح جي ڌمڪين، لاپڻ ۽ ڀرڻن وغيره ذريعي مطيع ڪري ڇڏيو هو. هنن انهيءَ کان به به قدم اڳتي وڌي، مخالفن کي چيلن، نظر بندين ۽ ازين قسم جي تڪليفن ۾ پڻ مبتلا ڪيو. هن وقت سنڌ جي اڪثريت ان مان نڪري چڪي آهي، صرف سنڌ جي ٻن غدار شخصن، هڪ مير اعجاز علي خان ۽ ٻيو در محمد اوستي، ان جي نيٽنگ ۾ شامل ٿي، ون يونٽ جي حمايت جو ٺهراءُ پاس ڪرايو. پيپلس پارٽيءَ جي اخبار، هنن جي انهيءَ ڪڏي ڪارنامي تي چشم پوشي ڪري، خود ون يونٽ جي حمايتي هئڻ جو ثبوت ڏنو آهي.

(۲) ڪانڊونسل مسلم ليگ:-

هيءَ جماعت حقيقت ۾ پراڻي مسلم ليگ جي جاءِ نشين هئي. ان ڪيترا ڪارڪن نسبت ڪنوينشن مسلم ليگ جي زياده سمجهه گهٽ موقع پرست ۽ ڪجهه قدر حقيقت شناس هئا. جيتوڻيڪ هيءَ مسلم ليگ جي مکيه ڪارڪنن، ون يونٽ جي پٺاڻن ۽ اهو حصو ورتو هو، ليڪن ۱۹۵۷ع ڌاري، ون يونٽ

ٺهڻ بعد پيڏا ٿيل نفاق ۽ بد انتظامي ۽ ڪي محسوس ڪيو ۽ مسجھيو ته ون يونٽ جو قيام صوبن ۾ هم آهنگي ۽ پڪجهتي پيدا ڪرڻ جي بجاءِ نفرت ۽ نفاق جو باعث بڻيو آهي. ان ڪري ان جو قائم رهن خود اهل پنجاب لاءِ فائديمند نه آهي. انهيءَ سببان هن جماعت جي مکيه ليڊرن، جهڙوڪ ميان ممتاز دولتانہ سردار بهادر خان، خان عبدالقيوم خان، قاضي عيسيٰ ۽ خانبهادر ڪهڙي اسان جي ”سنڌ محاذ“ سان ون يونٽ ٽوڙڻ لاءِ هڪ عهدنامي تي صحيحون ڪيون. انهيءَ بنياد تي اسان ۽ مسلم ليگ گڏجي، مغربي پاڪستان اسيمبليءَ ۾ ون يونٽ کي ڏاهن جو ٺهراءُ پيش ڪيو، جنهن جي ڊاڪٽر خان صاحب جي وزارت مخالفت ڪري، مقرر وقت پورو ڪرائي، اسپيڪر جي مدد سان واک آئوٽ ڪرائي، ٺهراءُ پاس ٿيڻ کان روڪي ڇڏيو. نتيجي ۾ اسان ۽ مسلم ليگ ٻارڻي، ڪن هم خيال ريپبلڪن پارٽيءَ جي ميمبرن سان گڏجي گرانٽ جي مسئلي تي ڊاڪٽر خان صاحب جي وزارت کي استعيفا ڏيڻ لاءِ مجبور ڪيو، ۽ پوءِ ڪجهه وقت لاءِ گورنري راج قائم ٿيو.

ان کان پوءِ ريپبلڪن پارٽيءَ وارن جو هوش سالم ٿيو ۽ سڪندر ميرزا جي معرفت، پير صاحب پاڪاره جي ذريعي، چند سابق وزيرن اسان سان ون يونٽ ٽوڙڻ بنسبت ڳالهائون هلايون. نتيجي ۾ سردار عبدالرشيد، سرفروز خان نون ۽ ڪرنل عابد حسين، پارٽيءَ جي مکيه ڪارڪنن طرفان، اسان کي ون يونٽ ٽوڙڻ، صوبن بحال ڪرائڻ جو عهدنامو لکي ڏنو. ان وقت تائين سنڌ عوامي محاذ، نيشنل عوامي پارٽيءَ جي صورت اختيار ڪري چڪو هو. مون جڏهين اهي ٻئي عهدنامو، نيشنل عوامي پارٽيءَ جي ورڪنگ ڪاميٽيءَ اڳيان پيش ڪيا ته ميان افتخار الدين ۽ ميان محمد عليءَ جي ڪوشش سان ورڪنگ ڪاميٽيءَ ۾ پنجاب جا ميمبر گهڻي تعداد ۾ شريڪ ٿيا، پر وقت ٿوري هئڻ ڪري نئين صوبن جا ميمبر گهٽ. آخر ٿيا ان ڪري انهن ڪثرت زاع سان مسلم ليگ سان

ٿيل عهدنامي کي رد ڪري، ريپبلڪن پارٽي ۽ واري عهدنامي کي قبولي، انهن جي مدد سان مغربي پاڪستان اسيمبلي ۽ ۱۷ يونٽ ڏانهن جو ٺهراءَ پاس ڪرايو.

انهيءَ سببان مسلم ليگ اسيمبلي پارٽي کي جائز طور شڪايت جو سبب مليو، ڇيڪڏهن هو ان ڳالهه تي سمجهوتو ڪري ريپبلڪن وزارت کي استعيفا ڏيڻ تي مجبور نه ڪن ها ته ريپبلڪن پارٽي ۽ وارا ڪڏهن به اهڙي سمجهوتي ڪرڻ لاءِ آماده نه ٿين ها. اها ساڻن سراسر بي وفائي ۽ ڌوڪو هو. ليڪن باوجود ان جي هنن شرافت ڪري ٺهراءَ جي مخالفت نه ڪئي، بلڪ سنڌي ميمبر، خانبهادر ڪهڙي جي گروهه کي ٺهراءَ جي فائدي ۾ ووت ڪرڻ جي اجازت ڏني. ان کان پوءِ پنجاب ۾ مسلم ليگ جي مخالف گروهه منظم ٿي، ميان ممتاز دولتانه ۽ مسلم ليگ پارٽي خلاف پروپيگنڊا ڪري، حالتون انهيءَ ڪريءَ تي پهچايون جو مسلم ليگ ڪائونسل ڊاڪا ۾ گذ ٿي، ۱۷ يونٽ، ڏانهن جي خلاف ٺهراءَ پاس ڪري ڇڏيو، جو اڃا تائين رد نه ٿيو آهي.

هن وقت مسلم ليگ ڪائونسل جا سمجهدار ليڊر، ۱۷ يونٽ جي وجود کي پنجاب، ننڍن صوبن ۽ خود پاڪستان جي سلامتيءَ ۽ يڪجهتيءَ لاءِ نقصانڪار سمجهي، ان جي خلاف بيان ڏين ٿا. ليڪن ايندڙ چونڊن ۾ جماعت اسلامي، ڪنوينشن مسلم ليگ ۽ پاڪستان جمهوري پارٽيءَ جي ڪارڪنن جي مخالفت ۽ پروپيگنڊا جي ڊپ کان، ۱۹۵۶ع جي آئين ۽ زونل فيڊريشن جي حمايت لاءِ بيان ڏيڻ تي مجبور ٿين ٿا، جنهن جي معنيٰ اها نڪري ٿي ته جيتوڻيڪ لفظي طرح هو ۱۷ يونٽ جي ڏانهن جو اصول قبول ڪن ٿا، ليڪن عملي طرح پنهنجن تڪن جي عام راءِ کي مدنظر رکن، اهڙو ڪوبه قدم کڻڻ لاءِ تيار نه ٿيندا، جنهنڪري ٻين جماعتن کان هو چونڊن ۾ شڪست کائين. ان ڪري ۱۷ يونٽ جي ڏانهن لاءِ عملي طرح انهيءَ جماعت ۾ اميد رکڻ بيڪار آهي.

جيڪڏهن نئين صوبن جا ڪي فرد مٿن اعتبار ڪندا ته اهي يا ته ساهه دماغ هوندا، يا وري ان سڌيءَ طرح سان ون يونٽ جا حامي هوندا.

(۳) نيشنل عوامي پارٽي:

هن پارٽيءَ جي بنيادي پايي وجهندڙن مان آئون پاڻ به آهيان. ون يونٽ ٺهڻ بعد جيل مان آزاد ٿيڻ کان پوءِ مون پنهنجي جي بنگلي تي ۲۷- آگسٽ ۱۹۵۵ع تي، خان عبدالغفار خان جي صدارت هيٺ هڪ ميٽنگ ڪوٺائي، ”اڻٽي ون يونٽ فرنٽ“ نالي سان جماعت ٺاهي. ان کان پوءِ جڏهن پنجاب جي ڪن ڪارڪنن اسان سان گڏجي ڪم ڪرڻ لاءِ آمادگي ڏيکاري ۽ چيو ته چو نه سموري مغربي پاڪستان لاءِ هڪ جماعت ٺاهي ڪم ڪجي، ته آئون منڍ کان ئي ان طريقي جي خلاف هوس، پر ڪثرت راءِ ان خيال جي هئي ته سموري صوبي جي گڏيل جماعت کان سواءِ، اسان اقليت پر هئڻ ڪري ون يونٽ ڊاهڻ جو مقصد حل ڪرائي نه سگهنداسون. ان ڪري لاهور ۾، نيشنل عوامي پارٽيءَ جو دستور العمل تيار ڪرڻ لاءِ گڏ ٿياسون.

اسان نئين صوبن وارن پارٽي آئين جي مقاصد ۾ ون يونٽ ڊاهي، اڳوڻن صوبن جي بحاليءَ جو ققرو وڃڻ چاهيو، ليڪن پنجاب جي نمائندن طرفان ان جي مخالفت ٿي. آخر اسان هنن جي حمايت حاصل ڪرڻ لاءِ، ون يونٽ ڊاهڻ کان پوءِ، اڳوڻن صوبن بحال ڪرڻ بعد ڪن گڏيل ڪمن لاءِ زونل فيڊريشن قائم ڪرڻ جو ققرو وڌو، جو در حقيقت نيشنل پارٽيءَ جي بنياد ۾ هڪ غلط سیر جيان ثابت ٿيو. ڇاڪاڻ ته انهيءَ سمجھوتي کان پوءِ به ميان افتخار الدين طرفان، برڪت علي هال ۾، مخالفت ڪئي ويئي. ليڪن نوجوان ڪارڪنن جي بار پوڻ سببان دستور العمل پاس ڪرڻ سان گڏ عهديدارن جي چونڊ ڪئي ويئي ۽ خان عبدالغفار خان کي پارٽيءَ جو صدر چونڊيو ويو.

ڪجهه وقت کان پوءِ، جڏهن عوامي ليگ جي صدر، مولانا پاشانيءَ ۽ مسٽر حسين شهيد سهرورڊيءَ جي وچ ۾ ڪن مسئلن تان اختلاف پيدا ٿيا، تڏهن پاشاني صاحب جي گروه اسان سان گڏجي ڪم ڪرڻ جي خواهش ظاهر ڪئي، انهيءَ تي اسان ڊاڪٽر ڪنوينشن ۾ شامل ٿي، نيشنل عوامي پارٽيءَ جو وجود قائم ڪيو. پارٽيءَ جو صدر، مولانا پاشاني ۽ نائب صدر، شيخ عبدالمجيد کي چونڊيو ويو ۽ مغربي پاڪستان صوبو جو صدر، خان عبدالغفار خان کي چونڊيو ويو.

اها ڳالهه ذهن نشين ڪرڻ گهرجي ته مولانا پاشانيءَ جو عوامي ليگ کان الڳ ٿي، هن نئين پارٽيءَ ۾ شامل ٿيڻ ۾ ڪميونسٽ گروه جو وڏو دخل هو. انهيءَ ڪري نيشنل عوامي پارٽيءَ ۾ منڍ کان ئي ٻن گروهن جا ڪارڪن نظر اچي رهيا هئا. هڪڙن ملڪ جي آئيني مسئلن جي بهرين حل ڪرڻ کي ترجيح ڏئي ٿي، جن ۾ خان عبدالغفار خان ۽ اسان هئاسون؛ ٻيو ڪميونسٽ گروه ۽ پنجاب جا ڪارڪن هئا، جن اقتصادي مسئلن کي وڌيڪ ترجيح ڏيڻ گهري ٿي. اسان ٻوئين گروه جي اهڙيءَ پاليسيءَ کي آئيني مسئلن حل ڪرڻ ۾ هڪ وڏي رڪاوٽ ٿي سمجهيو؛ ڇاڪاڻ ته نئين صوبن ۾ اقتصادي حدبنديون بينگال جي مقابلي ۾ تمام پٺاڻيون هيون. بينگال ۾ وڏي زمينداري هئي ٿي ڪاٺ ۽ اسان جي انهي نئين صوبن ۾ وڏين زميندارين ۽ جاگيردارين قائم هجڻ سان گڏوگڏ انهيءَ طبقي جو عوام تي تمام گهڻو اثر هو.

ون يونٽ جي سوال تي سڀني نئين صوبن جي رهاڪن کي متحد ڪرڻ، اسان جي نظر ۾ وڌيڪ آسان هو. جيڪڏهن اسين فقط اقتصادي سوالن کي ترجيح ڏئي، ان کي فوراً هٿ ۾ کڻڻ گهرون هئا ته اهل پنجاب کي پنهنجي مستقل مفاد کي قائم رکڻ لاءِ اسان ۾ قوت وجهڻ، آساني ٿي پوي ها. نيشنل عوامي پارٽيءَ جي پنجاب وارن ميمبرن جي مفاد وٽان اها ڳالهه هئي ته اهڙا

مسئلا پيدا ڪجن، جن ميان نئين صوبن ۾ ڪجهه پيدا نه ٿي ۽ هو ون يونٽ ڊاهن ۾ ظاهري طور اسان سان شرڪت ڪري پنجاب ۾ پاڻ کي نامقبول ٿيڻ کان بچائي وٺن. آخر آهستي، آهستي، اهي اختلاف ظاهر ٿيڻ لڳا. انهيءَ روش کي محسوس ڪندي خان عبدالغفار خان، خان عبدالصمد خان، شيخ عبدالمجيد ۽ مون مجبور ٿي، هڪ خط مولانا پاشاني ڏي لکي، کيس چٽاءُ ڏنو ته جيڪڏهن هو يا سندس ڪارڪن، ون يونٽ جي ڊاهن کي ثانوي حيثيت ڏيندا ته اسان جماعت کان جدا ٿي وينداسون. ان بعد اسان سنڌ ۾، ڪهڙي صاحب جي چيئرمينيءَ هيٺ، ”سنڌ انٽي ون يونٽ فرنٽ“ ٺاهيو ۽ ان بعد بلوچستان ۽ سرحد ۾ به اهڙن فرنٽن قائم ڪرڻ جي ڪوشش ۾ هئاسون ته ۱۹۵۸ع وارو مارشل لا، بلڪه سٺا لاڳو ٿي ويو. مون کي ۽ ٻين ڪيترن، ون يونٽ جي مخالفن کي، ورهين جا ورهيه جيلن ۾ ڪاٽڻا پيا.

وري جڏهن پارٽين قائم ڪرڻ جي اجازت ملي ته ون يونٽ جي مخالفن جو هڪ وڏو گروهه جيلن ۾ هو ۽ باقي رهيل، نيشنل عوامي پارٽيءَ وارا، ٻن گروهن ۾ وراهجي ويا هئا: هڪڙا چيني پروگرام جا جامني بنيا، ته ٻيا وري روسي پروگرام جا طرفدار ٿيا. گذريل سال ٻنهي گروهن، پاڪستان بنياد تي پنهنجن پارٽين جا صدر چونڊيا. روسي پروگرام وارن خان ولي خان کي صدر چونڊيو ۽ چيني پروگرام وارن، مولانا عبدالحميد پاشانيءَ کي. ولي خان گروپ اولهه پاڪستان ۾ حصو وٺي رهيو آهي ۽ پاشاني گروپ اوڀر پاڪستان ۾ اهميت رکي ٿو.

هن سال (۱۹۶۹)، صدر ايوب طرفان ڪوٺايل ”گول ميز ڪانفرنس“ ۾، خان ولي خان حصو ورتو ۽ پاشاني صاحب حصي وٺڻ کان انڪار ڪري ڇڏيو. هن وقت خان ولي خان گروپ جي نيشنل عوامي پارٽي به ٻن ڀاڱن ۾ وراهيل آهي: هڪڙا اقتصادي سوالن کي ترجيح ڏين ٿا ۽ ٻيا ون يونٽ ڊاهن کي. ون يونٽ ڊاهن

وارن ميمبرن، پارٽيءَ جي مقاصد مان زوئل فيڊريشن جو فقرو ڪڍڻ جي سفارش ڪئي آهي، ليڪن جماعت ۾ ڪميونسٽ خيال وارن ماڻهن جي اڪثريت هئڻ سبب، انهيءَ فقري رد ٿيڻ جو ڪوبه امڪان ڪونه ٿيو ڏسجي. ڪميونسٽ گروهه، ون يونٽ خلاف عام رجحان کي ڏسندي، ظاهري مخالفت ته ڪري ٿو، پر پس پردي ان جي فائدي ۾ ڏسجي ٿو. هنن کي خبر آهي ته ون يونٽ ڊاهن کان اڳ طبقاتي اختلاف پيدا ڪرڻ سان ننڍن صوبن جي رهاڪن جي يڪجهتي ختم ٿي ويندي. ان ڪري اهي ماڻهو ننڍن صوبن ۾ متحده محاذ قائم ڪرڻ جي خلاف آهن. اهڙيءَ طرح سنڌ ۾ محمودالحق عثمانی، بلوچستان ۾ غوث بخش خان بزنجو ۽ فرنٽيئر ۾ اجمل خان خٽڪ جا گروهه، ون يونٽ ڊاهن ۾ رڪاوٽ وجهڻ گهرن ٿا. اهڙين حالتن هيٺ، نيشنل عوامي پارٽيءَ مان ون يونٽ خلاف جدوجهد ڪرڻ جي اميد، گهٽ رکڻ گهرجي.

۴- عوامي ليگ:-

هيءَ جماعت مرحوم حسين شهيد سهرورديءَ جي برها ڪيل آهي. مرحوم سهرورديءَ کي سڀ کان اول بينڪال جا مفاد مدنظر هئا. هن انهيءَ بنياد تي جماعت کي زور وٺائي وڏي مقبوليت ڏياري، ليڪن هن جي ذهن ۾ هيءَ ڳالهه ويهي ويئي هئي ته ملٽري ۽ سول سروس، ملڪي معاملات ۾ اهم حيثيت رکندڙ جزا آهن، تن ۾ پنجابين جي اڪثريت هئڻ ڪري حڪومت ۾ اقتدار جو حصول، انهن جي تعاون کان سواءِ ٿي نه سگهندو. وٽر جو ون يونٽ جي معاملي ۾، ننڍن صوبن جي سياستدانن جي نااقتداري ۽ غداري ڏٺي هئائين، ان کيس انهيءَ راهه تي مستحڪم بنائي ڇڏيو. اسان ون يونٽ جي مخالفن طرفان گهڻي ڪوشش ٿي، ليڪن کيس ون يونٽ جو ڪمڪلا مخالف بنائي نه سگهياسون. هن کي اها اميد هوندي هئي ته پنجاب جي هڪ گروهه سان تعاون ڪري، هندو، ليڪن، ۱۹۵۸ع

جي مارشل لا اڳوڻين بعد، هن کي وڏو صدمو پهتو ۽ سندس خيالن ۾ گهڻي تبديلي آئي. ۲۲- سيپٽمبر ۱۹۶۲ع تي ڪراچيءَ ۾، منهنجي بنگلي ڏنل دعوت ۾ جڏهن سنڌ جي اڪثر سياستدانن گڏجي کيس عرض ڪيو ته اسان کي ون يونٽ ٽوڙائڻ ۾ مدد ڪريو ته هن پهريون دفعو اسان جي مدد ڪرڻ جو واعدو ڪيو. پر پوءِ جلدئي، سندس زندگيءَ وٽان هڪ ڪٽي.

ان کان پوءِ، عوامي ليگ جي مکيه ڪارڪنن کي جيلن ۾ وجهي، سختيون ڪيون ويون. اسان ته اڳ ۾ ئي ان جو شڪار هئاسون. گذريل سال، جڏهن عوامي تحريڪ جي زوردار احتجاج ڪرڻ تي شيخ مسيب الرحمان (سهرورديءَ کان پوءِ عوامي ليگ جو صدر) آزاد ٿيو ته هن ازخود پنهنجي ’چهن نڪاتي‘ پروگرام مان گڏ ون يونٽ ڊاهي، اڳوڻن صوبن بحال ڪرڻ جو پڻ اعلان ڪيو، جنهن ڪري نئين صوبن ۾ سندس پارٽيءَ لاءِ همدردي پيدا ٿي. ”گول ميز ڪانفرنس“ ۾ هن جيڪو رويو ورتو، ان وٽر اسان ۾ وڌيڪ ويساهه پيدا ڪيو. انهيءَ بنياد تي، جڏهن هو ۱۰- آگسٽ ۱۹۶۹ع تي سنڌ ۾ آيو، تڏهن، سنڌ متحده محاذ سندس وڏي آجيان ڪئي ۽ ڪيترا ماڻهو عوامي ليگ ۾ شامل ٿيا. ان کان علاوه، سنڌ متحده محاذ ۽ عوامي ليگ ۾ هڪ سمجهوتو پڻ ٿيو. انهيءَ اتحاد، ون يونٽ جي حامين جي ڀڃڻ تي رولو وجهي ڇڏيو. اسان جي انهيءَ اتحاد کي ٽوڙڻ لاءِ هنن وقت هيٺين نمونن جون ڪوششون ٿي رهيون آهن:

- (۱) هڪ طرف عوامي ليگ پارٽيءَ جي ڇهه نمڪتن کي، اسلام ۽ پاڪستان جي مخالف ٺهرائي، مغربي پاڪستان جي نئين صوبن جي عوام کي بدظن ڪيو پيو وڃي ته ٻئي طرف، مشرقي پاڪستان ۾، ٻين خود ساختہ پارٽين کي تقويت وٺائي، عوامي ليگ جي طاقت کي ڪمزور ڪيو پيو وڃي.
- (۲) زونل فيڊريشن ۽ آباديءَ جي بنياد تي نمائندگي.

ڏيارڻ تي زور ڏيئي، ون يونٽ جي خلاف ننڍن صوبن جي گروهن ۽ تحريڪن کي ٿڌو ڪري، منجهن پاڻ پڻ ٽي اختلاف پيدا ڪيا وڃن. انهيءَ کان علاوه، اڀرندي پاڪستان جي چند مطالبن کي قبول ڪري، مشرقي پاڪستان ۾ عوامي ليگ کي ون يونٽ جي حامي گروهن سان سمجهوتو ڪرڻ لاءِ مجبور ڪيو وڃي، يا پڻ صورت ۾ عوامي ليگ خلاف زودار مخالفت ڪرائي، سندس اثر ۽ طاقت کي گهٽايو وڃي.

انهن مڙني خدشن کي سامهون رکي، ننڍن صوبن جي ڪارڪنن کي وڌيڪ خبردار رهڻو آهي، ۽ هيٺ ڄاڻايل حقيقتن کي وڌيڪ ذهن نشين ڪرڻو پوندو:

(الف)۔ عوامي ليگ جي مدد کان سواءِ، ون يونٽ هرگز ڊهي نه سگهندي.

(ب)۔ ڪنوينشن ليگ، ڪائونسل ليگ، پاڪستان جمهوري پارٽي ۽ جماعت اسلامي، اهي سموريون تحريڪون، ون يونٽ کي برقرار رکڻ لاءِ هر طرح جون ڪوششون ڪنديون.

۱۔ جماعت اسلامي:

هيءَ جماعت مولانا ابوالعلي مودوديءَ جي ٺاهيل آهي، جنهن جو مقصد جديد حالتن مطابق اسلام جي تشريح ڪرڻ هو. ليڪن بدقسمتيءَ سان سياست ۾ حصي وٺڻ، سندن عمله وڌيڪ ۽ ڪي شهباءَ بدگمانيون پيدا ڪري ڇڏيون. جي ائين نه ٿي ها ته قوي امڪان هو ته ملڪ جو گهڻو پڙهيل طبقو سندس پوئلڳ بڻجي وڃي ها. سندس سياسي رايي بنسبت، نوجوان طبقي ۽ خاص ڪري ننڍن صوبن جي رهاڪن ۾ هيٺيان شهباءَ وڻن آهن:

(الف)۔ تحريڪ ۾ ’امير ۽ قيمن‘ مقرر ڪرڻ مان، فسطائيت

جي بوءِ اچي ٿي.

(ب)۔ عوام جي اقتصادي مساوات جي مخالفت ڪري، ان کي خواهه خواهه ڏهريت سان ملائڻ مان اهو شائبو پيدا ٿو ٿئي

ٽه، مولانا، وڏي زمينداريءَ ۽ سرمائيداريءَ قائم رکڻ جو حامي آهي. (ج) مغربي پاڪستان ۾ ون يونٽ کي ٽوڙي، صوبن جي بحاليءَ ۾، ۱۹۵۶ع جي آئين تي زور ڏيڻ، زونل فيڊريشن جي حمايت ڪرڻ ۽ بعضي ”جيئي سنڌ“ جهڙن بي ضرر ۽ دعائيہ الفاظن مان ”هڪي پاڪستان“ جي معنيٰ ۽ مراد وٺڻ سبب، ننڍن صوبن ۾ سندس تحريڪ جي ترقيءَ ۾ وڏي زڪاوت پئجي ويئي.

مولانا کي خبر آهي ته اسلام جي نقطہ نظر مطابق، هڪ ڀيءَ جي پنجن پٽن کي هڪجهڙا حق ۽ حصا ملڻا آهن؛ پوءِ ڪهڙيءَ طرح سندس ڪارڪنن کي اهو شايانِ شأن نظر اچي ٿو ته ننڍن صوبن جي رهاڪن کي صوبائي آئوناسي ڏيڻ لاءِ ۱۹۵۶ع جي آئين مڙهڻ ۽ زونل فيڊريشن جي حمايت ڪرڻ سان رڪاوٽ وڌي وڃي، ۽ جائز حق گهرندڙن کي، اسلام ۽ پاڪستان جو دشمن ۽ ڌارين ملڪن جو ايڄنٽ سڏيو وڃي؟

کيس اها به خبر آهي ته پاڪستان جي عوام جو وڏو حصو غريب ۽ ڪنگال آهي. سموري دولت ۽ ملڪيت، ملڪ جي چند سرمائيدارن وٽ وڃي ڪئي ٿي آهي. ساڳئي وقت دنيا جي ٻين ڪيترن مسلمان ملڪن ۾، منصوبه بنديءَ ذريعي انهن افسوسناڪ ۽ بي رحمانه حالتن درست ڪرڻ لاءِ ڪوششون ٿي رهيون آهن، جنهن کي عام طرح ”سوشلزم“ جي نالي سان منسوب ڪيو وڃي ٿو. ليڪن ان جي اها مراد وٺڻ ئيڪه نه ٿيندي ته سوشلزم ۽ ڪميونزم هڪ شيءِ آهن ۽ دهریت، سوشلزم سان لازم ملزوم آهي.

۶- پيپلس پارٽي:

هن پارٽيءَ جو باني، مسٽر ذوالفقار علي خان پڻو آهي. هي صاحب ۸ سال، جنرل ايوب جي حڪومت ۾ وزير ۽ سندس دسترآست هئڻ سان گڏ ڪنوينشن مسلم ليگ جو مکيه ورڪر ٿي رهيو. انهيءَ دور ۾ ايتريقدرن، حامي هو جو بقول مسٽر فضل القادر ۽ ٻين

ماڻهن جي هيٺين ڳالهين ڪرڻ جو مرتڪب ٿيو:

(۱) ڪنوينشن مسلم ليگ کي زور وٺائڻ لاءِ انهيءَ تجويز ڏيڻ کان به ڪين رهيو ته ڊپوٽي ڪمشنرن ۽ پوليس سپرنٽنڊنٽن کي پارٽيءَ جو ميمبر بنائڻ، انهن جي ذريعي ليگ کي طاقتور ڪجي.

(۲) سياست ۾ دست اندازي ڪندڙ ملن ۽ مولوين کي گوليءَ مان اڏائي ڇڏجي.

(۳) مسلمان قوم پنهنجيءَ تاريخ ۾ صرف ٻه ماڻهو پيدا ڪيا آهن: هڪ صلاح الدين ايوبي، ۽ ٻيو جنرل ايوب.

(۴) ڪنوينشن ليگ جو مکيه مقصد، ون يونٽ جو قيام هو، ان جي طرفان جيڪي روين جا اظهار ڪيا ويا، سي مٿي ڄاڻايل آهن. ان وقت سندس حب الوطنيءَ جي جذبي کي ڇا ٿيو هو؟

(۵) قائداعظم جي همشير، محترم فاطمه جناح جي خلاف، جنرل ايوب خان کي صدر بنائڻ لاءِ هن ڪهڙا طريقا اختيار ڪيا؟

(۶) هن، صدر ايوب جي پارٽيءَ کي زور وٺائڻ لاءِ ميمبرن ۽ سرمائيدارن کان ڪهڙيءَ طرح ڪم ورتو، وغيره، وغيره.

هاڻي ڏسڻو آهي ته انهن مڙني حقيقتن جي باوجود، هن کي ڇو وزارت مان ڪڍيو ويو؟ انهيءَ سوال جي جواب ۾ هيٺيان ٻه رايا آهن:

هڪ: ”تائمنڊ عهدنامي“ قبول ڪرڻ ڪري، صدر ايوب خان ملڪ سان غداري ڪئي، تنهنڪري ان جي مخالفت ڪرڻ سبب، کيس ڪڍيو ويو.

ٻيو: صدر ايوب هن جي وفاداري، سڌن، ڌارين حڪومتن طرفان زوربار پوڻ ۽ پاڪستان جي مفاد خلاف قدم کڻڻ جي رپورٽن ڪري، کيس وزارت مان ڪڍيو ويو هو.

هن وقت صدر ايوب طاقت کان ٻاهر هئڻ سبب، پنهنجو طرف پيش ڪري سگهي ٿو، پر جنهن صورت ۾ هو خاموش آهي،

ان ڪري شايد اهو معاملو صيغہ راز ۾ رهجي وڃي. ايوي دور ۾ جيڪي به بد ڪرداريون ٿيون، ان جي خلاف عوامي هلچل وقت هن جيڪي چيو ۽ ڪيو ٿي. ان جي سڀني ٻئي حمايت ڪئي ۽ ڪنهن به سندس مخالفت ڪانه ڪئي. پر هيئن حالتون مختلف آهن ۽ نئين آئين جي جوڙجڪ لاءِ مشورا هلي رهيا آهن. هيءَ نوجوان سنڌ جو رهاڪو، شڪل جو سهڻو ۽ من موهيندڙ ادا رکي ٿو. هن وقت ون يونٽ کان سنڌ جي آزادي، سنڌين اڳيان هڪ گهٽيل مسئلو آهي، ان بابت ذهن صاف ڪري مستقل مزاج ٿي ڪم ڪرڻو آهي. پڻ صاحب جون هيٺيون ڳالهون، نهايت منجهائيندڙ آهن:

(۱) آئون سنڌ خاطر، پنجاب جي مفاد کي قربان نه ڪندس (سنڌ يونيورسٽيءَ ۾ ڪيل تقرير).

(۲) ون يونٽ جي مخالف آهي، ليڪن ڪن ترميمن سان ۱۹۵۶ع جو آئين قبول ڪندو (تازو پنجاب ۾ تقرير).

(۳) زونل فيڊريشن جي مخالفت ۾ هڪ لفظ به نه چيو اٿس.

(۴) ون يونٽ جي مخالفت آهي، پر بينگال جي وڏيءَ پارٽيءَ (عوامي ليگ) جي چهن نيڪتن جي مخالفت ڪري ٿو؛ جڏهن کيس خبر آهي ته بينگالين جي مدد کان سواءِ ون يونٽ ٻي نه سگهندو. ٻي ڳالهه جيڪا سمجهڻ ۾ نٿي اچي، سا اها آهي ته سندس ڪارڪن هيٺيون ڳالهون ڇا لاءِ ٿا ڪن؟

(۱) پير صاحب پاڪاره جهڙي هستيءَ جي، سندس اخبار ۾ مذاق ڪئي وڃي ٿي.

(۲) مولوي محمد قاسم جهڙي درويش کي پنهنجن پوئلڳن کان ڪافر چوائي.

(۳) متحده محاذ جي مکيه ڪارڪنن کي هندوستان جا ايجنٽ، فيوڊلز جا حمايتي، ڏاهر جا ڏوهتا، موهن جي دڙي جا کنڊر، وغيره، وغيره، الفاظن مان ياد ڪرائڻ ۾ ڪهڙي دانشمندي آهي؟

”سنڌ متحده محاذ“ ۾ شامل سنڌي ڀائرن جي اتحاد کان

ڪهڙيون ڳالهائون کيس مانع آهن؟ هو ڪهڙيءَ طرح ننڍن صوبن جي ڪثرت راءِ جي مخالفت ۽ بينڪال جي مخالفت ڪرڻ سان، سنڌ کي ون يونٽ کان آزاد ڪرائي سگهندو؟
 نوجوانيءَ ۾ هوش کان جوش زياده هوندو آهي. اسان جي مخلصانه صلاح اٿس ته ان غرور کان هيٺ لهي، محاذ ۾ داخل ٿئي. شاھ صاحب جو هيٺيون بيت اکين کولڻ لاءِ ڪافي آهي:
 ”متو آهين مڇ، ٿلهو ٿو ٿونا هٿين،
 توجا پائينن آڇ، تنهن پاڻيءَ پڳئي ڏينھڙا!“

(۷) پاڪستان جمهوري پارٽي:

- هن پارٽيءَ ۾ هيٺيان گروه شامل آهن:
- ۱- چوڌري محمد عليءَ (ون يونٽ جي باني ۽ حامي) جو گروه،
 - ۲- نوابزاده نصرالله خان (ون يونٽ جو حامي ۽ سامراجي ذهنت جي صاحب) جو گروه،
 - ۳- ميان نور الامين صاحب (اهل بينڪال جي تڙيل) جو گروه، ۽
 - ۴- ايئر مارشل اصغر خان (ايماندار، شريف، سادو ۽ سياست کان اڻ واقف) جو گروه.
- انهن گروهن هن وقت تائين جيڪو پروگرام ٺاهيو آهي، اهو شيطان جي آنڊي کان به وڏو آهي. آءٌ ان کي جيتريقدر سمجهي سگهيو آهيان، هيٺيان نتيجا ڪڍيا اٿم:
- (۱) ۱۹۵۶ع جو آئين يڪدم قبوليو وڃي ۽ ون يونٽ جو سوال اهڙي بنياد تي چونڊيل آئين ساز اسيمبلي فيصلو ڪري. ان حالت ۾ (۱۹۵۶ع جي آئين مطابق)، هر ڪنهن کي معلوم آهي ته ون يونٽ جو آئيني طور ڊھڻ، ناممڪن ٿي پوندو.
 - (۲) ون يونٽ جي مخالفت ڪندڙن کي ڌارين حڪومتن جو

ايڄنٽ، اسلام جو دشمن، ملڪ ۾ انتشار ڦهلائيندڙ، علائقائي عصبيت رکندڙ ۽ پاڪستان جو دشمن ظاهر ڪن ٿا. هن پارٽي ۽ جا مقصد ۽ مرادون، نئين صوبن جي هر هڪ محب وطن کي چڱي طرح معلوم آهن. انهي ۽ ڪري ان تي وڌيڪ ڪجهه لکڻ ۽ چوڻ جي ايتري ضرورت ڪانه آهي. اسان نيڪ نيتي ۽ سان جنهن حد تائين سمجهيو آهي، ان مان صاف ظاهر آهي ته پهرين اهل پنجاب، پنهنجو مستقل مفاد، پٽي صاحب جي گهوڙي تي بازي رکي ڪٽڻ چاهيو ٿي، ليڪن اڳتي هلي، ڪن نامعلوم سببن ڪري، ان کي ڦٽو ڪري، ايئر مارشل اصغر خان جي ليڊري ۽ هيٺ، نئون محاذ ٺاهيو ۽ پٽي صاحب تان قريباً هٽ ڪڍي ڇڏيو.

۸- سنڌ متحده هڪڙو:

آئون هن کان اڳ هڪ مضمون ۾، متحده محاذ جي تاريخ، مقاصد ۽ طريقو، ڪار تي مختصر طور روشني وجهي آيو آهيان. ليڪن هتي هن حقيقت ٻڌائڻ جي ڪوشش ڪندس ته انهي محاذ ٺاهڻ جي ضرورت ڇو پيئي ۽ ان جي ذريعي ڇا ڪرڻ چاهيون ٿا:

(۱) آل پاڪستان پارٽين ۾، نمائندن جي اڪثريت، هميشه وڏن صوبن جي پٽي رهي آهي، تنهنڪري نئين صوبن کي جيڪڏهن آئيني طرح خود مختياري حاصل ڪرڻي آهي ته کين اهڙي ۽ پيڙي ۾ سوار ٿي نه ٿيو. آهي، جنهن جو سڪان (واڳ)، پٽي جي هٿ ۾ هجي.

(۲) هن وقت نئين صوبن جو فوري آئيني مسئلو، ون يونٽ کي ڊاهي، اڳوڻن صوبن جي بحالي آهي. محاذ جي مفڪرن جي راءِ مطابق، گذريل ٽيهن سالن جي تجربي اهو ثابت ڪيو آهي ته آل انڊيا يا آل پاڪستان جماعتن ذريعي نئين صوبن جي اڪثر ڪري دادرسي ته ڪا نه ٿي سگهي، پر اٽلو انهن پارٽين ۾ مدغم ٿيڻ ڪري، اسان پنهنجو جداگانہ وجود ئي وڃائي پٽي ڇڏيو هو.

انهيءَ ڪري هڪ طرف اسان ۾ انتشار وڌندو رهيو ته ٻئي طرف اسان جي ڏينهن ڏينهن وڌيڪ حق تلفي ٿيندي رهي.

(۳) اسان جي راءِ مطابق، ايندڙ آئين ساز اسيمبلي، صرف آئين ٺاهڻ لاءِ ٺهندي، جنهن ۾ قانون سازيءَ کان وڌيڪ آئين سازيءَ کي دخل هوندو. ممڪن آهي ته نئين آئين ٺهڻ ۽ ان مطابق نين چونڊن هيٺ پارليامينٽ ۽ صوبائي اسيمبلين چونڊڻ تائين ملڪي اختيار ساڳين ماڻهن جي هٿ هيٺ هجن. جيڪڏهن آئين ساز اسيمبليءَ جي ميمبرن کي اڳئين وانگر حڪومت ٺاهڻ جو اختيار مليو، ته پوءِ به جنهن صورت ۾ هي چونڊون آئين سازيءَ جي بنياد تي ٿينديون، ان ڪري فلاحِي قانون سازيءَ يا انقلابي تعميري ڪمن جي اهڙيءَ اسيمبليءَ ۽ سرڪار مان اميد رکڻ ٿيڪ نه ٿيندي.

(۴) اسان سنڌ ۾، متحده محاذ قائم ڪري، ٻين ننڍن صوبن جا محاذ پڻ قائم ڪرڻ گهرون ٿا؛ جن جو وڙي هڪ گڏيل محاذ ٿيندو. اهو محاذ، بينگال جي همخيال پارٽين سان گڏجي، ون يونٽ بابت سمجهوتو ڪندو. سمجهوتو ۽ مدغم ٿيڻ ۾ تفاوت آهي.

(۵) هن وقت اسان جو اتحاد صرف ون يونٽ ڏاهي، اڳوڻا صوبا، زبان ۽ ڪلچر بحال ڪرائڻ جي بنياد تي آهي. ان ڪري محاذ ۾ شريعتي نظام جا حامي، موشلزم جا حامي، سرمائيداريءَ جا طرفدار ۽ زميندارين قائم رکڻ جا حامي، گڏجي، مٿئين مقصد سي حاصلات لاءِ ڪم ڪندا. مقصد (ون يونٽ ڏاهڻ) جي بنياد تي، کان پوءِ، حالتن جي تقاضا مطابق سياسي ۽ اقتصادي نظريا قائم ڪري، فلاحِي حڪومت لاءِ جدا جدا ڪم ڪري سگهن ٿا.

(۶) ۱۹۵۴ع جو ۱۱ هين ڪرن. روفل فيڊريشن جي انسڪيم نري قنڌ ڪرڻ ۽ بينگال جي هڪدم پارٽين جي مخالفت ۾ ٿيڻ، ون يونٽ ۽ ون ڏيون رڪاوٽون آهن. (۷) وقت شخصي ۽ دھوري اختلاف قائم رکڻ

اقتصاد جي مسئلا، چيڙن، مذهبي ۽ غير مذهبي اختلاف پيدا ڪرڻ مان، اسان جي اتحاد جي ٽٽڻ ۽ مقصد کي نقصان رسڻ جو امڪان آهي. ڇاڪاڻ ته اهڙين حالتن ۾ وڻ يونٽ جا مائيتي، اسان جي اختلافن جو فائدو وٺي، بينگال جي مکيه پارٽين کي هيءَ ڳالهه ذهن نشين ڪرائڻ ۾ ڪامياب ٿي ويندا ته ننڍن صوبن ۾ انتشار آهي، ان ڪري ننڍن صوبن جي جماعتن مان سمجهوتو ڪرڻ بيمار ثابت ٿيندو.

(۸) انهيءَ ڪري اسان خاص طور وڻ يونٽ ڏاهي، صوبن جي بحاليءَ جي اصول تي اميدوار بيهارينداسون. انهن اميدوارن کان ۱۹۵۶ع جي آئين جي مخالفت ۽ زونل فيڊريشن جي مخالفت جا عهد ورتا ويندا، ۽ جيڪو اسان جي انهن اصولن جي مخالفت ڪري جداگانہ پارٽيءَ جو وجود قائم رکي چوندون لڙندو، ان لاءِ اسان کي هن راءِ قائم ڪرڻ جو ڪافي حق آهي ته هو چونڊن کان پوءِ شخصي اقتدار جي حصول لاءِ پاڻ کي الڳ رکي، هر قسم جي غداري ڪرڻ واسطي تيار ٿي ويندو. اهڙن شخصن مان، وڻ يونٽ ڏاهڻ جي ظاهري اعلانن جي باوجود، چڱائيءَ جي اميد رکڻ اجائي آهي.

(۹) هن محاذ جا عهديدار، اسيمبلي ۽ وزارتِي عهدن کان پري رهندا ته جيئن پنهنجن ٻين چونڊيل ميمبرن تي ڪنٽرول رکي سگهن ۽ عوام کي ذهن نشين ڪرائي سگهن ته سندن مقصد سياسي اقتدار يا شخصي مفاد حاصل ڪرڻ نه آهي.

(۱۰) اسان انهيءَ مقصد مان، الخليل بلڊنگ، قاضي عبدالقيوم روڊ، حيدرآباد سنڌ ۾، متحده محاذ جي مرڪزي آفيس، قائم ڪئي آهي. اڳتي هلي هر هڪ ضلعي ۽ تعلقي ۾ اهڙيون آفيسون قائم ڪرڻ گهرون ٿا.

(۱۱) اسان في الحال سنڌ لاءِ هڪ ورڪنگ ڪاميٽي ٺاهي، ڪم شروع ڪيو آهي. اڳتي هلي ڪائونسل، ضلع ۽

تعلقي ڪمپيٽي ڪي وجود ۾ آندو ويندو. ڪوئن ۾ متحده محاذ جي
 شاخن ٻرڻا ڪرڻ لاءِ ٻن اک ۾ ٽي ايل ڪيل آهي.
 (۱۲) محاذ جو دستور العمل ۽ پروگرام، وغيره، جلد
 ٺاهيا ويندا.

(۱۳) ٻن سياسي پارٽين سان واسطو رکندڙ، اسان سان
 فقط پاڪستان جي ايندڙ آئين ۾ ون يونٽ ڏاهي، صوبا بحال ڪرڻ
 جي اصولن تي شريڪ ٿي سگهن ٿا. جيڪڏهن سنڌن پارٽين،
 ون يونٽ جي مخالفت ڪئي ته پوءِ هنن جي محاذ سان وفاداري ليکي
 ويندي ۽ اهڙو عهدنامو هر اسيمبلي جو اسيدوار، لکي ڏيندو.
 (۱۴) اسان جو طريقو ڪار تاليفِ قلوب، محبت جي پرچار
 ۽ سڀني ماڻهن کي هٿي لامڪان ٻان سان شريڪ ڪرڻ جو هوندو.
 باوجود اُن جي به جيڪڏهن ڪو اسان سان شريڪ نٿو ٿئي ته ان
 کان سڀ ٻڌڻ ۽ ان جي انهيءَ روش بابت عوام کي واقف
 ڪرڻ جو حق ٻان ۽ ٻن محفوظ رکنداسون.

— غلام مرتضيٰ

ڪوئيٽا - بلوچستان متحدہ محاذ

[هيءَ خطبو جناب جي. ايم. سيد صاحب، ڪوئيٽا - بلوچستان متحدہ محاذ جي مرڪزي آفيس جي افتتاحي موقعي، تاريخ ۵ - آڪٽوبر ۱۹۶۹ع تي، ڪوئيٽا ۾ پيش ڪيو.]

جناب صاحب، صدر، متحدہ محاذ بلوچستان، ۽ هن قديم سرزمين جا جانباز فرزندو!

اسلام عليڪم: آءٌ، اوهان جي سنڌي ڀائرن طرفان، اوهان ڏانهن، محبت جو پيغام عرض رکڻ لاءِ حاضر ٿيو آهيان!

هيءَ موقعو هڪ نهايت اهم ۽ غالباً تاريخي موقعو آهي. آءٌ پنهنجي لاءِ هيءَ هڪ وڏو اعزاز تصور ڪري رهيو آهيان، جو اوهان مون کي ياد فرمايو آهي ۽ موقعو ڏنو آهي ته اوهان سان گڏجان ۽ اوهان جي خدمت ۾ پنهنجو نقطہ نظر عرض رکان. آءٌ سمجهان ٿو ته اوهان ان طريقي، هيءَ اعزاز سچيءَ سنڌ کي بخشيو آهي — آها سنڌ، جا اوهان جي تمام ويجهي ۽ اڀاسن کان پاڙيسري سرزمين آهي.

هيءَ هڪ تاريخي حقيقت آهي ته سوها سالن کان، اوهان ۽ اسان جي قسمت هڪجهڙي، بلڪه ائين چئجي ته گڏيل پئي رهي آهي. تاريخ جي هر دور، اڳتي قدم وڌائڻ کان اڳ، اوهان ۽ اسان ٻنهي ڌرين جي دروازن تي هڪ ئي وقت ڪڙو ڪڙڪايو آهي. انهيءَ قديمي خصوصيت مٿيان، هن وقت به

موجود آهي ته تاريخ جو ڪوبه شاگرد جيسين پنهي تاريخ کي هڪ ئي وقت پنهنجي سامهون نه رکندو، هي پنهي مان ڪنهن به هڪ جي تاريخ کي سمجهي ئي ڪندو.

اڃا به وڌيڪ حقيقت جي نگاهه سان ڏسبو ته اوهان ۽ اسان بغداد جي ايتريقدر هڪجهڙائي پئي رهي آهي، جو جڏهن اسان جي طرف جي هڪ خاندان، سنڌ کي پنهنجن هٿن ۾ ورتو، تڏهن سنڌ جي عوام نه فقط ان کي پنهنجو حاڪم تسليم ڪيو، پر خود انهيءَ جي حمايت ۾ گڏجي لڙڻ پڻ گوارا ڪيو ۽ جيسين ڪنهن ٻاهرئين غنيمت چڙهائي نه ڪئي، تيسين هن جي حڪومت قائم رهندي آئي. غالباً، اوهان هيءَ حقيقت تسليم ڪرڻ فرمائيندا ته هن سرزمين جي ماڻهن ايتري رواداري، پيءُ ڪنهن به ٻاهرين طاقت جي فائدي ۾ ڪانه ڏيکاري آهي. اوهان کي معامور آهي ته جڏهن ارغونن، سنڌ ۾ داخل ٿيڻ چاهيو، تڏهن اسان، اوهان جي برادرانه مهمان نوازيءَ جي فائدو وٺندي، پنهنجون فوجون اوهان جي علائقي ۾ موڪليون هيون ته جيئن ارغونن سان اوهان جي سرزمين تي لڙي، کين سنڌ ڏانهن قدم وڌائڻ کان روڪيو وڃي. اسان جي فوج جو سپه سالار، اسان جو قومي هيرو، نواب مبارڪ خان عرف دولهه درياھ خان هو. جيڪڏهن انهيءَ اهم موقعي تي اوهان جون همدرديون، اسان سان شامل حال نه هجن ها، ته جيڪر اسان جي اها مهم ڪڏهن به ڪامياب ڪين ٿي سگهي ها.

بهر حال اسان، اوهان جي ٽالپرن سان ايتريقدر پنهنجي خلوص ۽ محبت جو ثبوت ڏنو، جو اهڙو ٻيو مثال اوهان کي، اسان جي تاريخ ۾ ڪٿي به نظر ڪين ايندو. اسان جي تاريخ جو خاص نچوڙ هيءُ آهي ته جڏهن به زماني جي حالتن اسان جي مٿان ٻين کي مسلط ڪيو آهي، تڏهن اسان هڪدم تلوارون سنڀالي، آخري دم تائين مقابلو ڪندا رهيا آهيون ۽ اهڙن موقعن تي هميشه

انهيءَ انتظار ۾ رهيا آهيون ته اجهو اڃ نه ته سڀان،
 پاسو بدلائيندو ۽ سنڌ جو شير وري اڻي ڪڙو ٿيندو!
 اسين سواءِ ڪنهن فخر جي هيءَ دعوا ڪريون ٿا
 جيڪڏهن اسان ۾ اها صلاحيت نه هجي ها ته پنجن هزارن
 جي طويل عرصي کان پنهنجي مخصوص روايتن، ثقافت ۽ پنهنجي
 زبان کي ڪيئن قائم رکندا اچون ها؟

اسان ۽ اوهان ٻنهي ڌرين جي برادرانه، محبت سان
 ڀرپور تعلقات جو هڪ خوشگوار پهلو هيءَ به آهي ته اوهان جي
 علائقي جي ماڻهن جي هڪ چڱي خاصي عنصر، اسان جي سرزمين
 کي پنهنجو وطن بنايو آهي. اسان جا اهي ڀائر، اسان جي معاشري
 ۾ اهڙيءَ ريت ٺهڪي ويا آهن جو اسان ٻنهي ۾ ڪوبه فرق ڪوبه
 اختلاف، اڃ تائين پيدا نه ٿيو آهي. درحقيقت، اسان ٻنهي ڌرين
 هڪٻئي جي چڱين چيزن کي، پنهنجو ئي ورثو ڄاتو آهي. اسان
 مان ڪنهن به اڃ تائين، اها ڪوشش نه ڪئي آهي ته برتريءَ
 جو احساس جٽائي، خود پنهنجي خلاف نفرت جي جذبي کي پڙڪائي،
 اسان کي، اوهان جي ڪيترين ئي چيزن مان حاصلات ٿي آهي،
 مثلاً، اوهان جي رزميه شاعريءَ ۽ بهادريءَ جي قصن ڪهاڻين مان؛
 اوهان جي غيرتمنديءَ مان، جنهن جو تصور دنيا جي ڪيترين
 همعصر سوسائٽين ۾ اڻلپ آهي؛ اوهان جي مهذبانه روايتن مان،
 جهڙوڪ مهمان نوازي، جنگي قانون، پناهه وٺندڙ کي سام ڏيڻ، در تي
 هلي آيا دشمن سان سهڻو سلوڪ ڪرڻ ۽ پاڙيسريءَ سان مدد ۽
 همدردي ڪرڻ، وغيره، وغيره. مطلب ته اهي سموريون خوبيون، جي
 اوهان جي قومي وقار ۾ شامل آهن، اسان نه فقط انهن جو احترام
 ڪيو آهي، پر ساڳئي وقت انهن کي پاڻ ۾ جذب ڪرڻ جي
 ڪوشش پڻ ڪندا پئي رهيا آهيون.

مون کي هن ڳالهه جو ڪافي احساس آهي ته اسان اوهان
 جي انهن احسانن جو پورو حق ادا ڪري نه سگهيا آهيون. ليڪن،

اسان انهيءَ ڪري بوجھ کان پاڻ کي آڇي ڪرڻ لاءِ ڪي قدر ڪوششون ضرور ڪيون آهن. آهي هن طرح آهن ته اسان جو پنهنجي ماضيءَ جي ذريعي، اوهان سان عشق ۾ محبت جو هڪ لافاني رشتو قائم ڪيل آهي. اوهان خراج عقيدت جي هيٺ ادا ٿيڻ جي طريقي کي پل ڪيتروئي غير اهم تصور فرمايو، پر آڻ اهو عرض ڪندس ته خدا جسي مڙني عنايتن مان محبت جو جذبو، جيڪو انسان ۾ وديعت ڪيو ويو آهي، سڀني کان وڌيڪ اهميت واري عنايت آهي، ۽ جيڪو خراج اهڙيءَ جنس جي صورت ۾ ادا ڪيو وڃي، ان کان وڌيڪ خراج هڪ انسان، ٻئي انسان جي خدمت ۾ پيش ٿيو ڪري سگهي. ڇاڪاڻ ته محبت جي جنس، هڪ اهڙي جنس آهي ڇا دائمي به آهي ۽ غير فاني به. بقول هڪ فارسي گو شاعر جي: ”حسن بي بنياد باشد، عشق بي بنياد ناست.“

مون کي اڄ هن ڳالهه تي فخر آهي ته مان ماضيءَ جي وطن مان پنهنجيءَ جي وطن ڏانهن محبت جو پيغام کڻي آيو آهيان. مون کي معلوم آهي ته اڄ پنهوڙ برباد آهي، مون کي ٿا به خبر آهي ته اڄ درياه جو رخ اتان بدلجي چڪو آهي، پر محبت اها چيز آهي ڇا ٽڪي ته ڪڏهن برباد ٿي آهي ۽ نه وري ڪڏهن ڪو آن جو رخ ٿي بدليو آهي! انهيءَ ڪري، محبت جو اهو رشتو، هن وقت به پنهنجيءَ جاءِ تي قائم آهي ۽ اڳتي به هميشه قائم رهندو. هن وقت ضرورت فقط انهيءَ ڳالهه جي آهي ته اسين ان کي محسوس ڪريون، ان کي چٽا بخشيون ۽ زندگي جي هڪ حقيقت طور، ان جو احترام ڪريون!

منهنجا عزيز ڀائرو! اسين اڄ، ون يونٽ جي نجوست جي پاڇي هيٺ گڏ ٿيا آهيون. آڻ هيٺ عرض ڪري چڪو آهيان ته قدرت اسان پنهنجي ڌرين جي قسمت کي هڪٻئي سان سلهاڙي ڇڏيو آهي ۽ اهوئي سبب آهي جو اڄ اسين پاڻ کي ون يونٽ جي هڪٻئي زنجير ۾ جڙ ڪم ڏسي رهيا آهيون.

ون يونٽ جو تجربو، شروع کان ئي ناڪامياب ۽ تباهي آڻيندڙ ثابت ٿي چڪو آهي. جنهن طريقي سان ون يونٽ کي ننڍن صوبن جي مٿان مڙهيو ويو ۽ پوءِ تيزهن سالن تائين هلايو ويو، خود ان مان ئي ظاهر آهي ته هيءُ ڪو اهڙو ڪارنامو نه آهي جو اسين دنيا جي اڳيان پنهنجي تدبير، پنهنجي حب الوطني، پنهنجي جمهوريت جي جذبي يا پنهنجن اهلڪارن جي ديانداريءَ کي ثابت ڪرڻ لاءِ هڪ دليل يا مثال طور پيش ڪري سگهون. منج ته ائين آهي ته اسان جا سمورا مقصد ۽ اعليٰ قدر، ون يونٽ سڀيان مجروح ٿي چڪا آهن.

اصل ۾، انهيءَ منصوبي جو بنياد ئي غلط سوچ ۽ بدديانتيءَ تي رکيو ويو هو. اوهان کي ”ايڪس دستاويز“ جي حقيقت معلوم آهي ته انهيءَ ۾ بلڪل رازدارانه نموني جن مقصدن جي نشاندهي ڪئي وڃي هئي، خاص انهن ئي مقصدن جي سرانجاميءَ لاءِ ون يونٽ کي بنايو ويو. اهو مخفي دستاويز، اسان جي موجوده مرڪزي وزير داخل، سردار عبدالرشيد، وڏيءَ ڪوشش سان ڳولي، هٿ ڪري، اسينبليءَ جي اڳيان رکيو هو ۽ انهن ئي ڏينهن ۾ سموري راز کي فاش ڪري ڇڏيو هو. ان کان پوءِ، جن لائينن تي ون يونٽ جي سرشتي کي هلايو ويو، ان مان فقط انهن ئي مقصدن جي آياري ٿيندي رهي آهي.

آءٌ خود حيران آهيان ته ملڪي استحڪام کي رور وائڻ لاءِ اهو ڪهڙو طريقو عمل ۾ آندو ويو جو صدين کان قائم ٿيل علائقن تي سرحدن کي، جن جي تحفظ جي ضمانت خود پاڪستان جي بنيادي ٺهراءَ ۾ ڏنل هئي، تن کي ختم ڪري، ملڪ جي سموري مغربي حصي کي، هڪ وسيع چراگاهه جي صورت ۾ آڻي، نوڪر شاهيءَ جي بڪايل ڍڳن کي ڇيڪ ڇڏيو ويو، ته جيئن هو لاپرواهيءَ سان چرندل-جمهوريت، قاعدي قانون ۽ مقامي ماڻهن جي دلي خواهشن ۽ نيڪ تمنائن کي وڏيءَ پيدرديءَ

سان پنهنجن ڪنهن هيت لٽائيندا ۽ ناس ڪندا رهن. انهيءَ افسوسناڪ صورتحال کان ڪوبه انڪار ڪري نٿو سگهجي؛ ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اها صورتحال پيدا نه ٿئي ها ته موجوده حڪومت کي اها ضرورت ئي محسوس نه ٿئي ها ته نوڪر شاهيءَ کان سندن ذاتي ملڪيتن جا انگ اکر طلبي ها. اسان کي قبول ڪرڻو پوندو ته صدر، آغا محمد يحيي خان، جي حڪومت جي چيگن ڪين مان هڪ اهو به وڏي اهميت لائق آهي.

جيستائين جمهوري قدرن جو تعلق آهي ته انهن جو نمڪي ون يونٽ بنائڻ وقت ڪو به لحاظ رکيو ويو ۽ نمڪي ون يونٽ کان پوءِ انتظامي ڪاروبار ڏانهن ڪو توجهه ئي ڏنو ويو. مثال طور، اوهان کي اهو واقعو ياد هوندو، جيڪو لاهور ۾ ٿي گذريو هو. هڪ سرڪاري آفيسر، مغربي پاڪستان جي اسيمبليءَ هال ۾ گهڙي ويو ۽ وڃڻ سان ئي اسيمبليءَ جي هڪ ميمبر کي ٽاءِ کان جهلي، ٽڪو ڏيئي، سخت پنڌشد لفاظ ڳالهائيا. ويچاري ميمبر روئندي، سڏڪا ڀريندي، اسيمبليءَ اڳيان ڊاڊرسيءَ لاءِ التجا ڪئي. اسيمبليءَ انهيءَ مظلوم ميمبر جي سموري روئداد ٻڌي، ٺهراءُ پاس ڪيو ته انهيءَ آفيسر کي نوڪريءَ مان ڊسمس ڪيو وڃي. پر نتيجو اهو نڪتو ته حڪومت، آفيسر کي ڊسمس ڪرڻ بدران خود اسيمبليءَ جي انهيءَ ٺهراءُ کي ئي ڊسمس ڪري ڇڏيو. ۽ اهڙيءَ ريت، دنيا کي ثابت ڪري ڏيکاريو ته مغربي پاڪستان کي ڪهڙي نموني جي جمهوريت سان نوازيو ويو آهي!

حقيقت ۾، انهيءَ مسئلي جو توجهه لائق پهلو هيءُ آهي ته جڏهن خود ون يونٽ جي مرڪز ۾، هڪ عوامي نمائندي جو اهڙو عبرتناڪ حشر ٿيندو هجي، ته پوءِ هيٺين سطح تي، يعني ڊويزن ۽ ضلعن ۾ غريب عوام سان ڪهڙا ناحق ٿي رهيا هوندا! ون يونٽ جي مڙني بدران مان، سڀ کان وڏو نقصان، قومي اتحاد کي پهتو آهي. اوهان ڏسي سگهو ٿا ته مغربي پاڪستان

۾، نفاق، نفرت ۽ شديد اختلاف ڪيترائي حد تائين پيدا ٿي چڪا آهن؟ اوهان اندازو لڳائي سگهو ٿا ته اهڙيءَ افسوسناڪ صورتحال جو ملڪي اتحاد ۽ سالميت جي بنيادي مقصد تي ڪهڙو اثر پئجي رهيو آهي؟ جڏهن اوهان ملڪ جي هڪ خاص عنصر هٿان، پن مڙني عناصرن کي بدگمانين ۽ بد دعائن جو نشانو بنائيندا، ته اهڙيءَ حالت ۾، اوهان جي خيال ۾، سموريءَ حڪومت جي صحت، مضبوطيءَ ۽ واڌاري جي ڪا اميد به رکي سگهجي ٿي؟

اسين ماڻهو، جن ون يونٽ جي مخالفت ڪئي هئي، شروع کان ئي اها ڳالهه محسوس ڪري رهيا هئاسون ته پاڪستان جو وجود اسان جي خوشگوار خوابن جو تعبير آهي، جيڪڏهن پاڪستان مضبوط آهي ته سڀ سلامت آهيون ۽ پاڪستان کي طاقتور بڻائڻ جو فقط اهوئي هڪ طريقو آهي ته ملڪ ۾ اهڙو انتظام هجي جو وفاق ۾ شامل ٿيندڙ هر علائقو، ائين محسوس ڪري ته سندس وجود پنهنجي جاءِ تي محفوظ آهي ۽ سندس حقن جو احترام ڪيو پيو وڃي. هو آزاديءَ جي نعمتن ۾ برابريءَ جي ليول تي شريڪ آهي ۽ کيس اهو اختيار آهي ته هو پنهنجي علائقي جو اندروني ڪاروبار، پياڻ هلائيندو رهي. جڏهن اسين ائين چئي رهيا هئاسون، تڏهن ان وقت به انساني فطرت جون تقاضائون، اسان جي سامهون هيون. اسان چاتو ٿي ته اسان جي اهائي فطرت آهي ته هن جي صحبت ۽ وفاداري، فقط انهيءَ حالت ۾ ئي حاصل ڪري سگهجي ٿي، جڏهن هن جي دل جي رضامنديءَ جو خيال رکيو وڃي، هن کي يقين ڏياريو وڃي ۽ هو خود ائين محسوس ڪري ته آخ انهيءَ ڪم ۾، برابريءَ جي بنيادن تي شريڪ آهيان.

اسان جي طرفان ون يونٽ جي مخالفت فقط حب الوطنيءَ جي جذبي، يعني پاڪستان سان وفاداريءَ جي بنياد تي ٻڌل هئي. اسان ائين نٿي چاهيو ته ون يونٽ جي ڪري، پاڪستان جي سالميت

کي ڪو خطرو لاحق ٿئي. اسان جي دلي خواهش هيءَ هئي ته پاڪستان اندروني جهڳڙن ۽ رقابتن جو خواه مخواهه آکاڙو نه بڻجي ۽ اسان وٽ اهڙو انتظامي سرشتو رائج نه ڪيو وڃي، جنهن سببان بڪايل ڪامورا شاهي، پاڪستان جي استحڪام کي اندران ئي اندران، آڏوهيءَ جي روپ ۾ جهٽي، ناس ڪري ڇڏي. ڪامورا شاهيءَ متعلق اهو اثر امڪان انهيءَ ڪري ڄاتو ٿي ويو ته اولهه پاڪستان جو انتظامي ڍانچو، ايتريقدر وسيع ٿي رهيو هو جو ڪامورا شاهيءَ تي عوامي نمائندن جو ڪنٽرول ٿيڻ ناممڪن هو. اسان جي اها مراد هئي ته پاڪستان کي ڪنهن به اهڙيءَ چڪتان ۾ نه وڌو وڃي جو، جن عظيم مقصدن خاطر وجود ۾ آندو ويو هو، اهي پورا ڪري نه سگهجن.

پڻ، ٿيو ائين جو اٽلو اسان جي نيڪ نيتيءَ ۾ شڪ آئي، اسان جي خلاف غلط بيانبن ۽ چڙڻو پروڀنگنڊائن جو سخت طوفان کڙو ڪيو ويو. اسان جي خلاف ڪيئي شرمناڪ الزام لڳايا ويا. اسان کي ”وطن غدار“ جي لقب سان نوازيو ويو، نظربندي ۽ ٻين آزمائشن ۾ وڌو ويو ۽ آخر سواءِ ڪنهن نياءَ جي جيلن ۾ اڇلايو ويو. ائين چئجي ته ”ڏهه-ساله اصلاحات“ اسان جي حق ۾ ”ڏهه-ساله انتقام“ جي روپ ۾ ثابت ٿيا. ته انهيءَ ۾ ڪوبه مبالغو نه ٿيندو.

سرڪاري مشنريءَ جي ايتري ڪمرمائين ڪان علاوه، ملڪي اخبارن اسان جي نقطہ نظر کي، شايع ڪرڻ کان هڪ طرف انڪار ڪري ڇڏيو ته ٻئي طرف انهن ئي ساڳين اخبارن پاڻ کي انساني بنيادي حقن- تقرير ۽ تحرير جي آزادانه پيشڪش جو علمبردار چواڻيندي، ڪوبه عار محسوس ڪونه ٿي ڪيو. اسان کي هٿ وٺي ذهني تشدد جو شڪار بنايو ويو ۽ اسان تي جيڪي الزام لڳايا ٿي ويا، تن ۾ لوڻ مرچ ملائي، انهيءَ حد تائين به ڇڏو ويو ته زندگيءَ جي پوئين ڪهڙيءَ

هوندي به پنهنجي پياري وطن سان بيوفائي ڪري، انهن طاقتن جا
 ايجنٽ بنجي ويا آهيون جن سان لڙندي، اسان پنهنجي حياتيءَ جو
 وڏو حصو خرچ ڪيو هو. افسوس جو مقام آهي ته مخالفن اڃا به به
 قدم اڳتي وڌي، اسلام سان اسان جي ذهني ۽ روحاني وابستگيءَ
 کي به مشڪوڪ ڄاڻايو. اها نازيبا حرڪت، هن حقيقت ڄاڻندي
 به ڪئي ٿي ويئي ته دنيا جي هن حصي (سنڌ) ۾، اسلام جي
 اشاعت، اسان جي بزرگن جي ئي ذريعي ٿي هئي ۽ هن وقت به
 اسان جي زندگيءَ جي هر رخ تي مذهب جو ئي روح چاڻيل آهي.
 اسان اهڙو ڪو به گناهه ڪونه ڪيو هو، جنهن جي پاداش
 ۾ اسان تي ايتريقدر ظلم ڪيا وڃن. انسان، انسان سان. بي رحميءَ
 جو سلوڪ. ته ڪري سگهي ٿو، پر ايتريقدر مسلسل نه، ۽ نڪي
 خدا ترسيءَ کان ايتريءَ حد تائين بي نياز رهي!

اسان کي جنهن ڳالهه خاص طور ذهني تڪليف پهچائي، اها
 هيءَ هئي ته اسان جي نيت، اسان جي حب الوطني ۽ ايماني جذبي
 متعلق فيصلو، انگريزن جا آهي اڳوڻا نمڪڙوار ملازم ڪندا ٿي
 رهيا، جن جو پنهنجو ماضيءَ هيءَ هو ته جڏهن اسان سندن آقاڻن سان
 لڙي رهيا هئاسون ۽ انهن کي پنهنجي وطن مان لوڏي، هڪالي
 ڪڍڻ جو ڪوششون ڪري رهيا هئاسون، تڏهن اهي ساڳيا
 انگريزن جا نمڪڙوار نوڪر، انتهائي ضمير فروشيءَ سان، پنهنجن
 آقاڻن سان وڏيءَ وفاداريءَ جو عملي ثبوت پيش ڪندا ٿي رهيا.
 غالباً، اهڙن ماڻهن لاءِ، انهيءَ راهه اختيار ڪرڻ کان سواءِ ٻيو
 ڪو چارو به ڪونه هو. هنن پوءِ ”ون يونٽ جي.... ٻار“ کي،
 جائز اولاد ثابت ڪرڻ جي مقصد سان، ان جو هڪ خانداني شجرو
 پڻ تيار ڪري ورتو، جو هيٺين ريت هو:

اسلام
 |
 پاڪستان
 |
 ون يونٽ

انهيءَ شعري تيار ڪرڻ جو خاص مقصد هيءُ هو ته جيڪڏهن ڪو شخص، ون يونٽ جي مخالفت ڪري ته ان کي آسانيءَ سان ”اسلام دشمن“ لقب لڳرائي، اسلامي دائري مان خارج ڪري سگهجي. يعني آڻي مان گهوڙاڻو مراد ورتي وڃي! ڪنهن ناجائز پارٽي ايڏي مقام ڏيڻ جي اهڙي ترڪيب يورپ ۾، جاگيرداري دور جي اليگزينڊرچيڻ نالي پوپ کي به ذهن ۾ ڪانه آئي هئي.

جيڪي ماڻهو يورپ جي ”نشاط-ثانيه“ واري دور جي تاريخ کان واقف آهن، انهن کي معلوم آهي ته اليگزينڊرچيڻ، ڪيترن ئي ناجائز ٻارن جو پيءُ هو. هو، انهن سان بيحد محبت ڪندو هو، پر انهيءَ هوندي به هن ڪڏهن به ائين ڪين ڪيو ته ناجائز اولاد جي حق ۾ مذهب کي استعمال ڪري. هن ۾ ايتري شائستگي هئي ۽ هن پنهنجي مذهب جو ايتريقدر احترام ٿي ڪيو. هن، پنهنجن ٻچن جي مفاد ۽ مذهب-مادي ۽ روحاني معاملن کي هڪٻئي مان ملائي، دنيا جي سامهون اهڙي ڪچڙي پيش ڪانه ڪئي. بهرحال، اهو ماضيءَ جو ذڪر هو. هن وقت اسين انهيءَ خيال ۾ هئاسون ته تيرهن سالن جي تلخ تجربن بعد، انهن ماڻهن جو هوش ضرور ڪنهن صحيح ٽڪائي تي آيل هوندو ۽ هو سوا ڪنهن ٿال مٿول، حجت ۽ انڪار جي قلبي وسعت ۽ حقيقت پسنديءَ کان ڪم وٺندي، ون يونٽ جهڙيءَ عظيم غلطيءَ جي تلافِي ڪرڻ لاءِ تيار ٿي ويا هوندا، ته جيئن:

* ٽريل عرصي جا سمورا زخمي مريڙي اچن،

گڏريل سموريون تشليقون ۽ تلخ يادگيريون

وسري وين ۽ اوله پاڪستان جي مڙني رهاڪن

جي ۽ ۾ باهمي اعتماد ۽ خوشفوديءَ واري فضا

بڻال ٿئي وڃي ۽

۽ اسان جو عزيز وطن پاڪستان، انهن سمورين

تعليمن کان چوڻگار و حاصل ڪري، جيڪي
اندروني اختلافن، رقابتن ۽ علائقائي چڪاڻ
مٿيان، عام منظر تي اچي چڪيون آهن.

پاڪستان کي اسان سڀني ۾ وڏيون اميدون آهن. اهي
اميدون بلڪل جائز آهن. ۽ اهي فقط انهيءَ صورت ۾ پوريون ٿي
سگهن ٿيون، جڏهن اسان سڀني جو پاڻ ۾ اتحاد ۽ محبت جي
عملي صورت، عام منظر تي اچي.

پر، مون کي اهو ڏسي بيحد ڏک پهتو آهي ته وڻ يونٽ
جي مسئلي کي حل ڪرڻ لاءِ جيڪي تجويزون اڄڪلهه پيش
ٿي رهيون آهن، تن مان اها ڳالهه ثابت ٿي ڪانه ٿي ٿئي ته
اسان اڄ به پنهنجي تدبير، سچائيءَ، حب الوطنيءَ، حقيقت پسنديءَ،
معاملي فهميءَ ۽ چرائڻ کي عملي صورت ۾ آڻڻ لاءِ تيار ٿي
چڪا آهيون، يا اسان جي سوچ جي گهرائيءَ ۾، ملڪي استحڪام
۽ اتحاد جي طرفداريءَ جو اعليٰ جذبو ڪم ڪري رهيو آهي.
مثال طور، آڻ انهيءَ مسئلي متعلق پيش ٿيل چند تجويزن تان
پردو هٽائڻ چاهيان ٿو، ته جيئن هر هڪ محب وطن ماڻهو حقيقت
کان واقف ٿي، ڪنهن صحيح نتيجي تي پهچي سگهي.

هڪ مڪتبه خيال وارن جي هيءَ تجويز آهي ته پهريائين
۱۹۵۶ع وارو آئين زنده ڪيو وڃي، يعني ”مساوات“ جي بنياد تي
اسيمبلي قائم ڪرائي وڃي، جنهن ۾ هڪ گروه اهڙن ميمبرن صاحب
جو به قدم رنج فرمائي اچي، جيڪو جرڳن جي بنياد تي ڏيئي ڪمشنرن
جو چونڊيل هجي، ته جيئن مهل سر، وڻ يونٽ جي مسئلي جي
باري ۾ پراڻن سياسي واپارين کي ٻيهر سوديبيازي ڪرڻ ۾ آساني
ٿئي، ۽ جيستائين اهڙا انتظامات مڪمل نه ٿين، تيسين وڻ يونٽ
جي مسئلي کي ڪندي ٿيڻ کان بچائڻ لاءِ، ڪنهن سردخاني ۾
اچليو وڃي.

ٻي مڪتبه خيال وارا، هن تجويز تي زور ڏيئي رهيا آهن

تم جيئن اسانجن ذهن ۾ وڌيڪ لوڻ ٻرڪڻ جي نيت سان، موجوده انتظاميه کي وڌيڪ اختيارات سان نوازيو ويو، يعني جنهن انتظاميه هيءَ سموري. باهه لڳائي آهي ۽ جنهن کان خود ذاتي ملڪيتن جا انگ اکر (گوشواره) طلبا پيا وڃن، انهن جي ئي گرفت ۾ اڳئين کان به وڌيڪ جڪڙيل رهجي.

ٽئين مڪتبہ خيال وارن، هيءَ نسخو تجويز فرمايو آهي ته ون يونٽ جي مرستي هيٺ رخميل ماڻهن جي ڦٽڻ تي، ”ليفٽيننٽ گورنرن جي مرحم ٻئي ڪئي وڃي.“

اهڙيءَ ريت، سياسي طبين جو هڪ چوٿون گروه، شروع کان ئي زبردست سرجريءَ (وڪي-ٽڪ) جو قائل آهي. هيءَ گروه چاهي ٿو ته اسانجن علائقن کي اندروني طور وڍي، سنڌيون سنڌيون ڪري، هر هڪ سنڌيءَ کي ”رياست“ جو لقب ڏيئي؛ الڳ گورنر، الڳ وزارت ۽ الڳ سيڪريٽريٽ جي ڳري بار هيٺان دٻائي رکجي. انهيءَ علاج جي ترڪيب پٺيان خطرناڪ دشمنيءَ جو، مهلڪ جذبو، ڪارفرما نظر اچي رهيو آهي.

اهي چوٿين گروه وارا سياسي طبیب، حق پلٽ وجهڻ درڪنار، مورکو سخت سزا ڏيڻ چاهين ٿا ۽ اها ئي سزا تجويز ڪئي پئي وڃي ته اسانجن علائقن کي هر صورت ۾ اندروني طور ٽڪرا ٽڪرا ڪيو وڃي. انهيءَ حالت ۾، اسان جا پاڻ ۾ هڪٻئي مان اندروني تعلقات، اسان جي ثقافت، اسان جي زبان، اسان جي تاريخ ۽ اسان جي گڏيل مفادن کي ڇڙوڇڙ ڪري، هڪ-ٻن وانگر هوا ۾ واهو ڪيو وڃي، ته جيئن اسان جي علائقائي اندروني يڪمشتي ۽ سياسي گرمجوشي آهستي، آهستي، بنياد کان ئي ٽٽي، ٽڪرا ٽڪرا ٿي وڃي.

منهنجو هيءَ اندازو آهي ته جن دماغن مان اهڙيون ڪمڪلا انتقاسي بدلي وٺڻ جون تجويزون پيش ڪيون وڃن ٿيون، اهي دماغ سالم نه آهن؛ بلڪه ائين چون وڌيڪ مناسب ٿيندو ته اهڙا

دماغ، هر چڱيءَ ڇيز جي ساڃهه، پاڻ مان وڃائي چڪا آهن. بهرحال، پوءِ به مون کي اهائي اميد آهي ته اهڙن غير سالم دماغ ماڻهن جو تعداد، فقط آڱرين تي ڳڻن جيترو هوندو، جي پاڻ کي ايتريءَ افسوسناڪ حد تائين ڪيرائي، اهڙيءَ زهريلي سوچ جا عادي بنجي چڪا هجن.

آخر ۾، هڪ ٻيو به طبقو آهي، ۽ اهو ٻين تجويز بازن جي پيٽ ۾، غالباً زياده چالباز ثابت ٿيو آهي. انهيءَ طبقي جي هيءَ منشا آهي ته ون يونٽ کي هٿ لائڻ بجاءِ، زونل فيڊريشن جي مضبوط لڦافي ۾ وجهي، ضايع ٿيل کان بچايو وڃي، ته جيئن اڳوڻا ساڳيا مقصد، جيڪي ون يونٽ ٺاهڻ جا خاص محرڪ هئا، آئينده به فيڊريشن جي ذريعي حاصل ڪبا رهجن.

افسوس جي جاءِ آهي ته ڪنهن به پارٽيءَ ۾ ايتري ذهني ديانداري ۽ اعليٰ حوصلو نه رهيو آهي ته هو، عليٰ اعلان ائين چئي ڏئي ته جيڪي غلطيون، ۱۹۵۵ع ۾ ڪيون ويون هيون، انهن کي دل جي خلوص ۽ ايمانداريءَ سان درست ڪيو وڃي. ته جيئن ۱۹۵۵ع کان وٺي اڄ تائين، تيرهن سالن جي طويل عرصي کان زخميل دٻن ۾ پهر محبت پيدا ٿئي ۽ هڪٻئي ڏانهن صحيح اعتماد ۽ پروسي جي صورت، نئين سر قائم ٿي وڃي.

آڌر پنهنجي طرفان صاف طور ٻڌائڻ چاهيان ٿو ته جيڪڏهن اڃا تائين انهن ماڻهن ۾ اڪو صحيح عقل نه آيو آهي ته ڀل نه اچي، پر ڪم از ڪم اسين اڄ، اڳئين کان وڌيڪه باخبر ٿي چڪا آهيون.

اسين اڄ، هر چالبازيءَ جي تهه، ان جي نتيجن ۽ خطرن کان پوريءَ ريت آگاهه ٿي چڪا آهيون. ڇاڪاڻ ته زماني جي گردش، اسان کي گهڻو ڪجهه سيکاري ڇڏيو آهي! منهنجا عزيز ڀائرو! آڌر اڄ عليٰ اعلان هيءَ حقيقت ٻڌائڻ گهران ٿو ته اسين ڪڪ- ٻن نه آهيون جو ڪير اسان کي هوا

۾ اچلي، واء وڪڙ ڪري سگهي. اسان جو ملڪ ٽن مضبوط ٽئين تي بيٺل آهي: (۱) اوڀر پاڪستان، (۲) پنجاب ۽ (۳) اسين ٽيئي سرحدي علائقا. پاڪستان جي عظمت ۽ سربلنديءَ کي چمڪائڻ ۽ مضبوط رکڻ ۾، اسان ٽنهي جو هڪجهڙو حصو آهي، جيئن ته

* اوڀر پاڪستان ۾ قوم جي وڏي اڪثريت

رهي ٿي،

* پنجاب کي تعليم، سياسي سجاڳي ۽ ملڪي ملازمتن ۾ اڳرائي حاصل آهي ۽

* اسان ٽنهي سرحدي علائقن (سند، بلوچستان ۽

سرحد) جي ايراضي ٻئي سموري پاڪستان جي

ايراضيءَ کان وڌيڪ آهي. اسان جي ايراضي ۾

لک، ٽي هزار چورس ميلن ۾ آهي ۽ باقي

پاڪستان هڪ لک ست هزار چورس ميل آهي.

تقسي ڏانهن نهاربو ته ائين ڏسڻ ۾ ايندو ته اسان کي گویا

اهو اعزاز حاصل آهي ته اسين پاڪستان کي پنهنجيءَ گود ۾ جهليو

بيٺا آهيون. دفاعي حڪمت عمليءَ جي لحاظ کان اسان کي غير معمولي

اهميت حاصل آهي ۽ اسين پنهنجي عزيز وطن جي سرحدن جا

نگهبان آهيون.

اسان وٽ زرخيز ماڻريون ۽ اهڙا ٻهاڙ موجود آهن، جن

ڏانهن جيڪر ڀورو ٿو جهل ڏنو وڃي ته بيشمار معدني دولت حاصل

ڪري سگهجي ٿي. اسين هڪ عظيم تمدن جا محافظ آهيون. اسان

جي هنر، فن ۽ ڪلچر جي سڄيءَ دنيا ۾ شهرت آهي. اسان جي

هنر ۽ فن جون ڪيتريون ڇيڙون، يورپ ۽ آفريڪا جي نشستگاهن

جي زينت بنيل آهن ۽ اسان جي پوشاڪ جون ڪيتريون ڇيڙون،

دنيا جون حسيناڻون وڏي فخر سان استعمال ڪري رهيون آهن.

اسين انڊس، گندارا ۽ ڪوشان جهڙين عظيم تهذيبن جا وارث آهيون

۽ انهيءَ ئي سببان اسان جي تاريخ کي پنجن هزارن سالن جي

قدانيت حاصل آهي!

منهنجا ڀائرو! اوهان پاڻ ئي انصاف ڪريو ته هوءا
واڻ وڪڙ ڪرڻ لائق ڪنهن. ٻن ايتري اهميت ۽ الاهي عنايت
جو ايترو بوجھ ڪهڙيءَ طرح پنهنجن ڪلهن تي کڻي سگهن ٿا؟
اسان جي هيءَ دعوا آهي ته اسين ”ننڍا صوبا“ نه آهيون.
اسان کي ”ننڍا صوبا“ ڪوٺڻ، هڪ وڏي غلطي آهي. آڄ،
انهيءَ غلط بيانيءَ جي پرزور ترديد ڪريان ٿو.

منهنجا عزيز ڀائرو! انهن باهمي جهڳڙن ۽ فسادن هوندي به
اسين سمورا پاڪستاني آهيون. اسين سڀئي پاڪستان جا خدمتگذار
آهيون. اسين پاڪستان جا شهري آهيون ۽ پاڪستان جا جانباز
سپاهي آهيون. اسان جو هيءَ عزيمت آهي ته پاڪستان خاطر، اسين
پنهنجو سڀڪجهه قربان ڪنداسين، ته جيئن پاڪستان جي سالميت
۽ ان جو وقار ۽ ناموس، دنيا جي قومن ۾ قائم ۽ دائيم رهي!
اسين پنهنجي لاءِ فقط ايترو چاهيون ٿا ته اسانجن صوبن کي
اصلوڪيءَ صورت ۾ بحال ڪيو وڃي، ته جيئن پنهنجن اندروني
معاملن جو انتظام اسين پاڻ هلائي سگهون. اسان جو اهو حق،
سواءِ ڪنهن ديرمدار ۽ ٿال مٽول جي فوراً تسليم ڪيو وڃي.
مغزز حضرات! آڻ پنهنجي گذارش ختم ڪريان، ان کان

اڳ اوهان اهو ضرور چاهيندا ته آڻ تنظيمي معاملن متعلق به پنهنجن
خيالن جو اظهار ڪريان. سڀ کان اول، آڻ اوهان جي خدمت ۾
هيءَ مبارڪ پيش ڪندس ته اوهان پنهنجي صوبي ۾ متحده محاذ
قائم ڪيو آهي، جنهن جو نتيجو هيءَ آهي ته مان اڄوڪيءَ مجلس
۾ بلوچستان جي سوسائٽيءَ جو لب و لباڻ پنهنجن اکين سان ڏسي،
بيحد مسرت محسوس ڪري رهيو آهيان. مون کي معلوم آهي ته
انهيءَ ڪوشش ۾ اهوئي جذبو محرڪ آهي، جنهن کان اسان
متاثر ٿي، سنڌ ۾ متحده محاذ قائم ڪيو آهي. ساڳيءَ طرح، اسان
جا سرحدي ڀائر به پنهنجي صوبي ۾، اهڙي محاذ قائم ڪرڻ لاءِ

ڊسڪ ڊوڙ ڪري رهيا آهن. آڱر اوهان کي يقين ڏيارين ٿو ته اوهان بلڪل صحيح لائين تي سوچيو آهي. اڄ جي رڻمائي ۾ جيڪڏهن اتحاد نه آهي ته طاقت نه آهي ۽ جيڪڏهن طاقت نه آهي ته پوءِ ڪير به ڪنهن جي ٻڌڻ نٿو چاهي.

هاڻي رهيو آئيندي جو سوال، ان متعلق منهنجي هيءَ راءِ آهي ته جڏهن هي ٽيئي محاذ گڏجي ڪم ڪن، تڏهن سنڌ وچ ۾ وفاقي طريقي جو تعلق پيدا ڪيو وڃي ته جيئن ٽيئي محاذ، هم آواز بنجي، پنهنجا جذبات مشرقي پاڪستان جي ڀائرن ۽ ٽي سگهي ته اولهه پاڪستان جي ڪن سياسي پارٽين جي خدمت ۾ پڻ پيش ڪيا وڃن. مون کي خوشي آهي ته اوڀر پاڪستان جي قريباً سڀني سياسي پارٽين، اسان جي مطالبي کي ڏيان سان ٻڌندي، پنهنجي ”نڪات“ ۾ شامل ڪيو آهي. آڱر انهيءَ سلسلي ۾ سندن نهايت ئي شڪرگذار آهيان ۽ منجهن اهائي اميد رکڻ ٿو ته هو اسان سان آخر دم تائين تعاون ڪندا رهندا. منهنجي هيءَ به دلي تمنا آهي ته سندن مڙني جائز مطالبن جي تڪميل جو پڻ خاطر خواه بندوبست ٿي وڃي.

آڱر، پنجاب جي سياسي قيادت کان به نااميد نه آهيان. مون کي يقين آهي ته چرڪي يا سگهي، هوءَ به ضرور هڪ ڏينهن اسان جي همدردي ڪرڻ لاءِ آماده ٿيندي ۽ انهيءَ همدرديءَ کي دل جي انتهائي ڪشادگيءَ سان ڪم آڻيندي.

حضرات! اوهان جي حق ۾ منهنجي هيءَ دلي دعا آهي ته شال اوهان جي تنظيم زياده کان زياده وسيع ۽ ڏينهن ڏينهن وڌيڪ طاقتور ٿيندي رهي ۽ اوهان جدا اهي ڀائر، جيڪي اڃا تائين پنهنجي شموليت متاع لسوچي رهيا آهن، اهي به جلد اوهان جي حلق ۾ شامل ٿي وڃن!

اوهان مون کي معاف ڪرڻ فرمائيندا، جيڪڏهن آڱر اوهان

جي خدمت ۾، هيءُ مشورو پيش ڪريان ته جن ڀائرن اوهان جي صوبي ۾ رهائش اختيار ڪئي آهي، يا اوهان جي وطن کي پنهنجو وطن بنايو آهي، انهن کي اوهان بلوچستان جي سوسائٽيءَ جو هڪ جزو تصور فرمايو. انهيءَ ڳالهه ۾ ڪڏهن به نه الجھو ته هو ڪٿان آيا آهن. مطلب ته هر اهو شخص، جيڪو بلوچستان جي سرزمين تي آباد آهي، ان کي بلوچستاني سمجهيو وڃي ۽ بلوچستان ۾ رهندڙ ماڻهن ۾ ڪنهن به قسم جي فرق کي برداشت نه ڪيو وڃي. سڀني کي هڪجهڙا حق حاصل هجن ۽ سڀني سان ساڳيو سلوڪ اختيار ڪيو وڃي. ٻين لفظن ۾ اوهان جو ”اپروچ“ منجهت تي هجي، نه نفرت تي. نفرت جو جذبو انسان جي بدترين ڪمزوري آهي، جنهن مان مڙتي انساني قدرن ۽ اعليٰ مقصدن کي وڏو ڇيهو رسي ٿو.

آخر ۾ آءٌ ٻيهر دعا لاءِ هٿ ڪندي، هنن لفظن سان پنهنجي عرضداشت ختم ڪريان ٿو ته الله تعاليٰ اوهان کي ڪاميابي عطا فرمائي، ته جيئن اوهان نه فقط پنهنجي صوبي لاءِ، پر سموري پاڪستان لاءِ طاقت ۽ فخر جو باعث ثابت ٿيو — آمين

— غلام مرتضيٰ

درستیون

صفحہ	ست	غلط	صحیح
۹	۱	تي جا	جا تي
۱۳	۲	شريف	شرف
۱۳	۱۰	قائد	قائد
۱۵	۷	پنهنجا	پنهنجي
۱۶	۳	براديون	براديون
۱۷	۱۹	ميهڙڻ	ميهڙڻ
۱۹	۱۵	خودادي	خودداري
۲۰	۱۴	ڪنهن به جي	ڪنهن جي به
۲۲	۲۲	مرحوم	محرور
۲۵	۱۰	۱۶۳۶ع	۱۹۳۶ع
۲۶	۱۳	نيشن	نئين
۲۷	۲۰	ننڍڻ	ننڍين
۲۹	۱۹	سان	اسان
۳۴	۱۲	مارشلا	مارشل لا
۵۳	۹	لاءِ	لائي
۵۵	۱۰	ٽيو	ٽيون
۶۱	۱۸	وڃڻ	وڃهڻ
۷۰	۲۶	ٽرن	ٽارين
۷۶	۱۵	جي	جو
۷۸	۱۵	ها	ها
۸۰	۶	چڱين	چڱن
۸۷	۳	ڪڍڻ	ڪڍڻ

سائين جي ايم سيد هڪ انٽرويو ۾ فرمايو:

”مان جنهن هندوستان پهتس ته پنهنجي هڪ پراڻي دوست سان ملڻ جي خواهش ڏيکارسم.“ جڏهن کيس نياپو پهتو ۽ منهنجي خواهش جي خبر پئي ته هن ان ورائيو.
”مان هن قاتل (جي. ايم. سيد) سان نه ملندس!“

سائين جي. ايم. سيد جواب ۾ ورائيو،

”موجوده دؤر ۾ ڪنهن قاتل جي سزا ته عمر قيد هوندي آهي، جيڪا وڌ ۾ وڌ ۱۱ سالن تائين ڪاٽبي آهي، پر مون ته ان ڏوهه ۾ هن وقت تائين ۲۶ سال قيد ڪاٽيو آهي، جيڪا هڪ قاتل لاءِ تمام وڏي سزا آهي. هاڻ ته ان ڏوهه جي معافي ملڻ ڪپي.“

سائين جي. ايم. سيد جي انٽرويو تان ڪڍيل
(هفتيوار برسات جي ٿورن سان)

پڙهندڙ نسل . پ ن

The Reading Generation

1960 جي ڏهاڪي ۾ عبدالله حسين ”اُداس نسلين“ نالي ڪتاب لکيو. 70 واري ڏهاڪي ۾ وري ماڻگ ”لڙهندڙ نسل“ نالي ڪتاب لکي پنهنجي دور جي عڪاسي ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. امداد حسينيءَ وري 70 واري ڏهاڪي ۾ ئي لکيو:

انڌي ماءُ جڙيندي آهي اونڌا سونڌا ٻارَ
ايندڙ نسل سَمورو هوندو گونگا ٻوڙا ٻارَ

هر دور جي نوجوانن کي اُداس، لڙهندڙ، ڪڙهندڙ، پڙهندڙ، ٻرندڙ، چُرندڙ، ڪِرندڙ، اوسيئڙو ڪَندڙ، پاڙي، ڪاڻو، پاڇوڪڙ، ڪاوڙيل ۽ وڙهندڙ نسلن سان منسوب ڪري سگهجي ٿو، پر اسان انهن سڀني وچان ”پڙهندڙ“ نسل جا ڳولائو آهيون. ڪتابن کي ڪاڳر تان ڪڍي ڪمپيوٽر جي دنيا ۾ آڻڻ، ٻين لفظن ۾ برقي ڪتاب يعني e-books ٺاهي ورهائڻ جي وسيلي پڙهندڙ نسل کي وَڌڻ، ويجهڻ ۽ هِڪَ ٻئي کي ڳولي سَهڪاري تحريڪ جي رستي تي آڻڻ جي آس رکون ٿا.

پڙهندڙ نسل (پڻ) ڪا به تنظيم ناهي. اُن جو ڪو به صدر، عهديدار يا پايو وجهندڙ نه آهي. جيڪڏهن ڪو به شخص اهڙي دعويٰ ڪري ٿو ته پڪ ڄاڻو ته اهو ڪوڙو آهي. نه ئي وري پڻ جي نالي کي پئسا گڏ ڪيا

پڙهندڙ نسل . پ ن The Reading Generation

ويندا. جيڪڏهن ڪو اهڙي ڪوشش ڪري ٿو ته پڪ ڄاڻو ته اهو به ڪوڙو آهي.

جهڙيءَ طرح وڻن جا پڻ ساوا، ڳاڙها، نيلا، پيلا يا ناسي هوندا آهن اهڙيءَ طرح پڙهندڙ نسل وارا پڻ به مختلف آهن ۽ هوندا. اهي ساڳئي ئي وقت اداس ۽ پڙهندڙ، ٻرندڙ ۽ پڙهندڙ، سُست ۽ پڙهندڙ يا وڙهندڙ ۽ پڙهندڙ به ٿي سگهن ٿا. ٻين لفظن ۾ پڻ ڪا خصوصي ۽ تالي لڳل ڪلب Exclusive Club نه آهي.

ڪوشش اها هوندي ته پڻ جا سڀ ڪم ڪار سهڪاري ۽ رضاڪار بنيادن تي ٿين، پر ممڪن آهي ته ڪي ڪم اجرتي بنيادن تي به ٿين. اهڙي حالت ۾ پڻ پاڻ هڪٻئي جي مدد ڪرڻ جي اصول هيٺ ڏي وٺ ڪندا ۽ غيرتجارتي non-commercial رهندا. پڪن پاران ڪتابن کي ڊجيٽائيز digitize ڪرڻ جي عمل مان ڪو به مالي فائدو يا نفعو حاصل ڪرڻ جي ڪوشش نه ڪئي ويندي.

ڪتابن کي ڊجيٽائيز ڪرڻ کان پوءِ اهم مرحلو ورهائڻ distribution جو ٿيندو. اهو ڪم ڪرڻ وارن مان جيڪڏهن ڪو پيسا ڪمائي سگهي ٿو ته ڀلي ڪمائي، رڳو پڪن سان ان جو ڪو به لاڳاپو نه هوندو.

پڪن کي کليل اکرن ۾ صلاح ڏجي ٿي ته هو وس پٽاندڙ وڌ کان وڌ ڪتاب خريد ڪري ڪتابن جي ليگڪن، ڇپائيندڙن ۽ ڇاپيندڙن کي همٿائڻ. پر ساڳئي وقت علم حاصل ڪرڻ ۽ ڄاڻ کي ڦهلائڻ جي ڪوشش دوران ڪنهن به رڪاوٽ کي نه مڃڻ.

شيخ اياز علم، ڄاڻ، سمجھ ۽ ڏاهپ کي گيت، بيت، سٺ، پُڪار
 سان تشبيهه ڏيندي انهن سڀني کي بمن، گولين ۽ بارود جي مد مقابل
 بيهاريو آهي. اياز چوي ٿو ته:

گيت به ڄڻ گوريلا آهن، جي ويريءَ تي وار ڪرڻ ٿا.

... ..

ڄڻ جئن جاڙ وڏي ٿي جڳ ۾، هو بوليءَ جي آڙ ڇڏن ٿا؛
 ريتيءَ تي راتاها ڪن ٿا، موتي منجهه پهات ڇڏن ٿا؛

... ..

ڪالهه هيا جي سُرخ گلن جيئن، اڄڪلهه نيلا پيلا آهن؛
 گيت به ڄڻ گوريلا آهن.....

... ..

هي بيت اٿي، هي بم - گولو، جيڪي به ڪٿين، جيڪي به ڪٿين!
 مون لاءِ ٻنهي ۾ فرق نه آ، هي بيت به بم جو ساٿي آ،
 جنهن رڻ ۾ رات ڪيا راڙا، تنهن هڏ ۽ چم جو ساٿي آ -

ان حساب سان اڻڄاڻائي کي پاڻ تي اهو سوچي مڙهڻ ته ”هاڻي
 ويڙهه ۽ عمل جو دور آهي، اُن ڪري پڙهڻ تي وقت نه وڃايو“ نادانيءَ جي
 نشاني آهي.

پڻ جو پڙهڻ عام ڪتابي ڪيڙن وانگر رڳو نصابي ڪتابن تائين
 محدود نه هوندو. رڳو نصابي ڪتابن ۾ پاڻ کي قيد ڪري ڇڏڻ سان سماج
 ۽ سماجي حالتن تان نظر کڄي ويندي ۽ نتيجي طور سماجي ۽ حڪومتي
 policies اڻڄاڻن ۽ نادانن جي هٿن ۾ رهنديون. پڻ نصابي ڪتابن
 سان گڏوگڏ ادبي، تاريخي، سياسي، سماجي، اقتصادي، سائنسي ۽ ٻين
 ڪتابن کي پڙهي سماجي حالتن کي بهتر بنائڻ جي ڪوشش ڪندا.

پڙهندڙ نسل جا پَن سڀني کي چو، چالاءِ ۽ ڪينئن جهڙن سوالن کي هر بيان تي لاڳو ڪرڻ جي ڪوٺ ڏين ٿا ۽ انهن تي ويچار ڪرڻ سان گڏ جواب ڳولڻ کي پنهنجو حق، فرض ۽ اٽل گهرج unavoidable necessity سمجهندي ڪتابن کي پاڻ پڙهڻ ۽ وڌ کان وڌ ماڻهن تائين پهچائڻ جي ڪوشش جديد ترين طريقن وسيلي ڪرڻ جو ويچار رکن ٿا.

توهان به پڙهڻ، پڙهائڻ ۽ ڦهلائڻ جي ان سهڪاري تحريڪ ۾ شامل ٿي سگهو ٿا، بس پنهنجي اوسي پاسي ۾ ڏسو، هر قسم جا ڳاڙها توڙي نيرا، ساوا توڙي پيلا پن ضرور نظر اچي ويندا.

وڻ وڻ کي مون پاڪي پائي چيو ته ”منهنجا پاءُ
 پهتو منهنجي من ۾ تنهنجي پَن پَن جو پڙلاءُ.“
 - اياز (ڪي جو بيجل بوليو)